Flora Kidd

Sebastian și Aurore

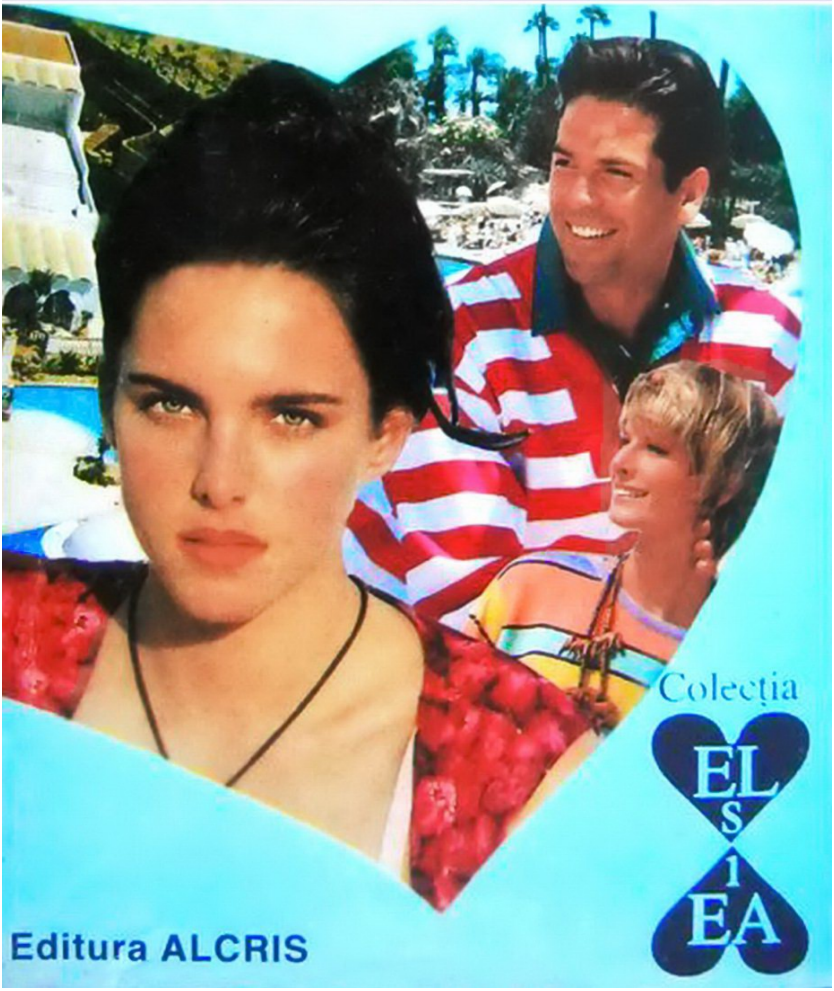

FLORA KIDD

SEBASTIAN ŞI AURORE

Traducerea Irina Trandafirescu
Colecţia El şi Ea

Editura Alcris
Bucureşti, 1995

ISBN 973 – 9197 – 23-X

Capitolul 1

Camera era cufundată în penumbră, iar liniştea era tulburată doar de valurile care scăldau plaja.

Pe un pat îmbrăcat în mătase, stătea o femeie tânără, întinsă pe spate. Albeaţa pielii sale era evidenţiată admirabil pe verdele cearşafurilor, iar părul ei de culoarea inului, avea reflexe argintii. Ochii ei uşor încercănaţi, erau închişi.

Deodată, buzele îi tremurară şi gemu. Se suci şi se răsuci pe pernă. Se trezea încet şi retrăia o experienţă îngrozitoare.

Îi revedea rânjind pe bărbaţii care o apucaseră. Simţea mâinile lor brutale care-o târâseră până la mare. Acum era trasă de valuri. Apa sărată-i intra în gură şi-i ardea ochii. Crezuse că-i vor exploda plămânii şi se zbătea cu disperare. Revenise pentru o clipă la suprafaţă, dar un val imens o aruncase la fiind din nou. Simţea cum se scufundă într-un întuneric fără

sfârşit.

Deschise ochii şi privi în jur cu o uimire crescândă. Era într-o cameră necunoscută. O femeie brună, înaltă, îmbrăcată într-o rochie neagră şi cu un şorţ alb, broda lângă ea.

Tânăra se întinse, simţind mătasea fâsâind.

Ridică cearşaful şi constată că era complet goală. Ridică încet capul, încercând să vorbească. Abia suflă slab. Femeia o auzi şi se ridică.

— Como esta usted, señorita?

Părea că o păzeşte şi niciun zâmbet nu-i lumina trăsăturile feţei.

Tânăra o fixă cu spaimă. Nu înţelesese niciun cuvânt.

— Unde sunt? murmură ea. Unde mă aflu?

Interlocutoarea ei îşi încruntă sprâncenele şi ochii-i aruncară fulgere. Începu să vorbească repede în spaniolă, gesticulând puternic. Panica tinerei se mări.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg.

Mexicana o privea exasperată şi părăsi rapid

camera.

Rămasă singură, bolnava se sili să se ridice. I se învârtea capul şi recăzu pe perne. Fu învăluită de o teribilă dorinţă de a dormi.

O voce bărbătească vorbind spaniola o trezi puţin, dar nu deschise ochii. Alunecă din nou într-un somn adânc, când simţi un deget mângâindu-i obrazul.

— Nu adormiţi imediat – spuse bărbatul pe un ton rece. Vorbea engleza cu foarte puţin accent. Trebuie să ştiu cine sunteţi.

Ea ridică pleoapele şi întâlni privirea clară şi dură, semănând cu cea a unui vultur.

— Cine sunteţi? – murmură ea.

Un zâmbet slab îi lumina figura, dar el continuă pe un ton glacial:

— Am putea continua aşa, până la infinit. Dar pentru că suntem la mine, eu pun întrebările. Cine sunteţi?

El era aşezat pe marginea patului, foarte aproape de ea. Figura-i bronzată era încadrată de

un păr des, negru şi ud. Purta o cămaşă elegantă, albă, pe jumătate descheiată şi ea văzu lucind un lanţ de aur pe pieptul bronzat.

Se simţi tulburată de autoritatea pe care o degaja. Cine era ea? Pentru o clipă, nu-şi mai aminti de nimic. Apoi, îi veni un nume în minte. Cred că sunt Aurore – îngăimă ea.

Gura lui se strâmbă într-un rictus crud şi o privi cu atenţie. Îşi încrucişă mâinile pe piept şi spuse pe ton glumeţ:

Credeţi. Să nu-mi spuneţi că v-aţi pierdut memoria. Pentru că dacă aşa stau lucrurile, veţi ajunge curând într-un spital de psihiatrie, aşa va fi mai bine.

El o privi sarcastic. Privirea i se opri pe părul ei, apoi pe ochi, după aceea coborî obraznic pe gât şi pe umeri, ca să se piardă, în sfârşit, pe cearşaful care acoperea pieptul feţei.

— Aurore – repetă el rar. Foarte frumos şi foarte potrivit. De-asta l-aţi ales?

Ostilitatea acestui bărbat o irita şi o forţă să-

şi amintească brusc cine era.

— Nu l-am ales. Este numele meu de botez – răspunse ea, ridicând capul.

— Aurore şi mai cum?

— Aurore Aylwin.

— Facem progrese. Şi de unde veniţi, Aurore Aylwin? Nu sunteţi mexicană, e evident. Veniţi din nord?

Aurore ameţi din nou şi închise ochii. Din nord? Din nord? îşi trecu mâna peste frunte pentru a-şi îndepărta durerea de cap.

— Cred…

— Ascultaţi, *chiquita* – o întrerupse el cu răceală. Nu ţin să aflu ce credeţi. Prietenii dumneavoastră ar crede poate comedia asta, dar cu mine nu merge.

— Nu-i o comedie! – spuse ea, furioasă. Se ridică şi cearşaful alunecă de pe ea, descoperindu-i sânii cu linii frumoase. Aurore apucă cearşaful şi se acoperi cu el. Sunt puţin tulburată, asta-i tot. Îmi trebuie timp să-mi revin. Nu mă ajutaţi deloc,

dacă sunteţi… atât de autoritar.

— Sunt autoritar – spuse el, puţin înmuiat – pentru că vreau să ştiu numele oraşului, al regiunii, al străzii unde locuiţi, pentru a lua legătura cu familia dumneavoastră şi a-i linişti pe cei apropiaţi.

— Nu e nimeni de liniştit – se bâlbâi ea.

— Cum? N-aveţi părinţi?

— Nu. Mama mea a murit când eram mică, în Irlanda. Tata a emigrat apoi în Canada. El… Vocea îi tremura şi se întrerupse… A murit la Toronto, acum câteva săptămâni. De aceea o caut pe Judy. Tata mi-a spus s-o găsesc. Îşi făcea griji pentru ea.

— Cine e Judy?

Ea-l privi cu atenţie. Trăsăturile armonioase ale necunoscutului nu lăsau să i se întrevadă gândurile.

— Sora mea – răspunse ea.

— De ce s-o căutaţi pe-aici? Ce făcea, turism?

— Eu… nu ştiu. Ultima ei adresă era la Los Angeles.

— Acum câtă vreme?

— Acum şase luni. Era foarte mulţumită că obţinuse un rol mic într-un film. Tata şi cu mine trebuia să mergem la ea, dar el s-a îmbolnăvit. I-am scris surorii mele, s-o previn. Dar n-a răspuns şi n-a venit. Ochii i se umplură de lacrimi la amintirea acelor zile şi se lăsă pe pernă. Mi-am luat toate economiile şi-am pornit spre Los Angeles.

— Şi nu era la adresa pe care v-o dăduse – adăugă el, sec. Aşa continuă povestea?

O undă de scepticism îi lucea în priviri.

— Dacă nu vreţi să mă credeţi, nu văd de ce aş continua! replică ea furioasă.

— Ce-aţi făcut, când n-aţi găsit-o? – întrebă el, ignorând remarca Aurorei.

— M-am dus la studiourile cinematografice, unde-mi spusese că lucrează, murmură ea. Nimeni nu ştia unde era. Atunci, l-am întâlnit pe Farley.

Pronunţând numele lui Farley, începu să-şi reamintească tânărul blond, cu ochi albaştri, care-

i devenise prieten.

— Unde e Farley? – întrebă ea. Unde este?

— N-am nici cea mai mică idee – răspunse el.

Ea deveni imediat bănuitoare.

— Unde mă aflu şi cine sunteţi? Ce-aţi făcut cu hainele mele şi cu banii mei?

Cum el continua s-o privească fix, ea explodă:

— Răspundeţi-mi! Răspundeţi-mi! – ţipă ea. Unde-i Farley? Ce i-aţi făcut?

După evenimentele din ultimele două luni, ea era cu nervii la pământ. Şi acum, dispăruse şi Farley, era singură. Cu acest străin distant, care o chestionă fără încetare. Uitând să-şi ţină cearşaful, ea se ridică şi începu să-l lovească cu pumnii în piept. Încetă să-l mai lovească. Îşi plângea tatăl mort, sora şi prietenul dispăruţi.

Braţe puternice şi suple o îmbrăţişară. Mâinile-i mângâiară spatele cu gesturi apăsate şi o voce dulce-i vorbea la ureche:

— Lasă, lasă, *chiquita*, calm, calm. El o legănă tandru, ca pe un copil şi, încet, încet, ea se

calmă. Îşi lăsă capul pe umărul lui, simţind prin cămaşa fină de mătase căldura corpului lui. Dacă ar fi putut să rămână aşa, la pieptul lui, toată viaţa.

Dar el deja o îndepărta şi o împingea încet, pe pernă. El ridică cearşaful pentru a o acoperi. O trata din nou ca pe un copil.

— Dac-aş şti unde se află Farley, îmbrăcămintea şi banii dumneavoastră, n-aş avea nevoie să vă pun atâtea întrebări – reluă el, pe un ton impersonal. Când v-am scos pe mal, nu erau nici Farley, nici lucrurile dumneavoastră.

— M-aţi scos pe mal? – întrebă ea, surprinsă.

— Da – răspunse el. Făceam surf…

— O, mi-amintesc că v-am văzut! – îl întrerupse ea. Eraţi foarte departe şi călăreaţi valurile, ca un zeu ieşit din ocean…

Ea se opri şi se simţi roşind, încurcată de privirea batjocoritoare a bărbatului.

— Eram aproape de dumneavoastră, când aţi ieşit la suprafaţă şi am pierdut un surf, plonjând

să vă pescuiesc. V-am făcut respiraţie artificială şi v-aţi revenit. Atunci, v-am adus până aici. El făcu o pauză, înainte de a continua pe un ton sec: Aţi vrut să vă înecaţi?

Ea-l privi uluită.

— Nicidecum.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Ei… m-au aruncat în apă – spuse ea tremurând.

— Care ei?

— Brett, prietenul lui Farley şi un alt bărbat. Se cunoşteau deja.

— Hm… I-am văzut şi auzit. Păreau cam beţi – spuse el, cu o mină dezgustată. Eraţi şi dumneavoastră? De-asta n-aţi putut înota?

— Nu! O, nu! Au încercat să mă facă să iau un drog. Nu ştiu ce era, dar am fugit. Atunci, m-au urmărit şi m-au prins. M-au împins spre mare. Le-am strigat să-mi dea drumul: nu sunt o bună înotătoare şi-mi era frică de valuri. Dar ei nu voiau să audă de nimic. A fost oribil!

— Unde l-aţi întâlnit pe acest Farley?

— La Los Angeles, la studiouri. Era figurant. Când m-a auzit întrebând de Judy, mi-a declarat că o cunoaşte. Mi-a arătat o fotografie de-a ei, pe care i-o dăruise şi pe spatele căreia ea-i scrisese câteva cuvinte. Pretindea că n-o văzuse de multă vreme. Era îngrijorat. Îmi plăcea – murmură ea. Era drăguţ şi voia să mă ajute.

— Ştia unde vă puteţi găsi sora?

— El o credea în Mexic, cu un regizor care locuieşte pe lângă Manzanillo.

— Ştia cum se numeşte?

— Da. Roberto Suarez. Aţi auzit de el?

Ea-l privi cu atenţie, dar el nu reacţionă.

Figura lui rămase la fel de fermă, ca cea a unei statui aztece.

— Da – răspunse el. Şi ce-a propus amicul dumneavoastră?

Mi-a sugerat să închiriez o maşină. El şi prietenul său Brett, ar fi venit cu mine şi m-ar fi ajutat să găsesc casa lui Roberto Suarez. Am

acceptat – conchise ea sec.

— De cât timp îi cunoştea, când aţi acceptat o asemenea propunere? – întrebă el.

— De patru zile.

— *Por Dios*! – exclamă el. Trebuie că sunteţi foarte naivă. Privirea lui o perfora, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Nu vi s-a spus niciodată să vă feriţi de necunoscuţi? urmă el, pe un ton batjocoritor.

Farley nu era un necunoscut. O cunoştea pe Judy. Vorbea despre ea, despre ce făcuseră împreună – răspunse ea, cu ochii strălucind de furie. Dumneavoastră sunteţi străinul îl acuză ea. De dumneavoastră ar trebui să mă feresc.

El îi aruncă o privire provocatoare şi se aplecă spre ea.

— Bineînţeles, ar trebui să vă feriţi de mine! îi răspunse el. Sunt foarte periculos, mai ales pentru o fată ca dumneavoastră. Am să vă seduc şi am să vă oblig să trăiţi aici, cu mine.

Ea părea hipnotizată de privirea lui şi

tremura de teamă. Inima-i bătea ca o tobă şi trase cearşaful, pentru a-şi acoperi umerii.

O expresie de amărăciune se aşternu pe figura bărbatului şi acesta se ridică brusc în picioare. Înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor bine croiţi, se îndreptă spre fereastră. Apoi se întoarse.

— Când aţi ajuns la Manzanillo?

— Sâmbătă, adică ieri. Am descoperit că reşedinţa lui Suarez se găsea pe coastă, pe o faleză, în apropierea unei plaje frumoase. Farley şi Brett, amatori fiind de surf, m-au lăsat în faţa casei, înainte de a coborî spre plajă.

— Farley nu dorea s-o vadă pe sora dumneavoastră? – întrebă el, revenind spre pat.

— I-am cerut să rămână cu mine, dar după părerea lui, era mai bine ca eu să fiu singură cu domnul Suarez.

— L-aţi văzut?

— Nu. Mi-a deschis un servitor care m-a sfătuit să revin: domnul Suarez nu era acolo. Am

cerut s-o văd pe Judy, dar el a scuturat din cap şi mi-a închis uşa în nas. Eram… decepţionată. M-am dus pe plajă şi acolo… pe scurt, v-am povestit ce s-a întâmplat.

— Şi viteazul Farley n-a făcut nimic să-şi împiedice prietenii să vă arunce în apă? – întrebă el sarcastic.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut, când am ajuns pe plajă. Era atâta lume… Ea-şi acoperi faţa cu mâinile. Vă rog, nu mă obligaţi să mai vorbesc.

— Este obligatoriu să aflu dacă aveau într-adevăr intenţia să vă lase să vă înecaţi – răspunse el încet. Se aşeză din nou, pe marginea patului. Nu vezi, *chiquita*, că nimeni n-a încercat să te salveze? Au plecat toţi de pe plajă, fără să te caute. Farley şi Brett au plecat precis cu maşina închiriată, luându-ţi hainele şi banii. Câţi bani aveai?

— Trei sute de dolari – murmură ea.

— Bani lichizi?

— Da. Tot ce-mi rămăsese.

— De ce n-ai avut o astfel de sumă, în cecuri de călătorie?

Am avut, dar Farley a spus că era mai bine să i schimb, înainte de a veni aici…

— Nu mă miră deloc… Ar fi trebuit să semnezi cecurile înainte de a încasa banii, iar cecurile nesemnate nu prezentau niciun interes pentru el. Cei trei sute de dolari ai tăi aveau să i permită să trăiască câteva zile. Un parazit drăguţ, prietenul tău. Presupun că ai plătit toate mesele lui, de când v-aţi întâlnit. Am dreptate?

— Dă – admise ea, cu tristeţe. Dar sunt sigură că nu e aşa cum spuneţi. O adora pe Judy şi voia s-o întâlnească.

— Atunci, de ce n-a venit aici, cu tine?

— Aici? Ea-l privi surprinsă. Aici, am venit după-amiază? Dar atunci, sunteţi…

— Nu, nu sunt Roberto şi nu sunt regizor. Eu sunt Sebastian Suarez; Roberto e fratele meu vitreg. Locuieşte mai aproape de Guadalajara, decât de Manzanillo. Nici el, nici sora ta, nu sunt

aici. Amicul Farley ţi-a tras o păcăleală enormă.

El se uită o clipă la ceas.

— Acum, trebuie să plec. Sunt invitat la cină. Rămâi aici şi revino-ţi. Am să ţi-o trimit pe Manuela. Se va ocupa ea de tine.

— Şi mâine? – spuse ea, febril. Ce voi face mâine?

El se ridică; ea-i admiră supleţea gesturilor. El o privi şi-i răspunse:

— În Mexic, nu ne sinchisim de ziua de mâine.

El mângâie obrazul Aurorei, cu vârful degetului.

— Mă voi ocupa de asta. Astăzi, ţi-am salvat viaţa şi eşti în mâinile mele. *Buenas noches*.

El ieşi. Ea rămase cu ochii pironiţi pe uşa prin care tocmai dispăruse el. Apoi, se întoarse pe o parte, gemând uşor.

Farley îşi bătuse joc de ea oare, aşa cum presupunea Sebastian Suarez? Nu-i venea să creadă. Şi mai mult, nu-i venea să admită că se

lăsase dusă atât de uşor, în pofida tuturor sfaturilor pe care le primise când părăsise Los Angeles.

Unde putea fi Judy, dacă nu era în casa asta? Ce i se întâmplase, dacă nu trăia cu Roberto Suarez? Amintindu-şi cele păţite în acea după-amiază, Aurore se scutură de groază. Aproape se înecase. Fără acest străin enigmatic, Sebastian Suarez, ar fi fost acum un cadavru umflat de apă sărată.

Farley o cunoştea pe Judy. De asta era sigură. Cum ar fi putut avea, altfel, fotografia ei? O înşelase pe Judy, ca şi pe ea? îşi lăsase prietenii s-o înece pe Judy?

De ce nu-i împiedicase s-o arunce în apă? Era deja sub influenţa drogului, nu remarcase nimic? Revedea mâinile lui Brett pe braţele sale şi râsul lui îi mai răsuna încă în urechi.

Ea-şi prinse capul în mâini şi se răsuci în pat. Doamne, va putea uita vreodată ceea ce i se întâmplase în această după-amiază? Se tot întreba

dacă şi Judy împărtăşise aceeaşi soartă… fără zeul mării, care să-i vină în ajutor.

Un zgomot de paşi anunţă întoarcerea femeii brune. Avea o cămaşă de noapte în mână şi-i tot explica prin gesturi Aurorei că trebuia s-o pună.

Era o cămaşă de noapte de mătase naturală, de culoarea fildeşului, cu dantelă bej. Îmbrăcând-o, Aurore se întreba cui aparţinea. Soţiei lui Sebastian Suarez? Amantei sale? Regretă că nu vorbea spaniolă, ar fi putut s-o întrebe pe Manuela despre stăpânul ei.

Aceasta trase cearşaful, invitând fata să se scoale. Aurore puse cu grijă picioarele pe podea şi fu mulţumită de ajutorul Manuelei. Femeia o conduse până la luxoasa baie unde, într-o apă discret parfumată, Aurore scăpă de mirosurile marine care-i impregnau pielea şi părul.

Se întoarse apoi în cameră, unde servitoare a-i uscă părul. Apoi, mâncă ouă fierte cu pâine prăjită şi lapte rece.

Odată terminată masa, Manuela luă tava şi

murmură:

— *Buenas noces, señorita*.

— *Buenas noces, y muchas gracias* – răspunse Aurore, folosind puţina spaniolă pe care o ştia.

Când deschise ochii, era deja amiază. Rămase câteva clipe fără să se mişte, mirosind parfumul florilor şi ascultând cântecul păsărelelor. Admiră eleganţa încăperii şi regretă că nu se scula mereu într-o asemenea cameră.

— *Buenos dias, señorita*.

Manuela reapăru: părea mai zâmbitoare în această dimineaţă. Bărbatul spătos care-i deschisese cu o zi înainte Aurorei, când ea-l căuta pe Roberto Suarez, o urmă pe Manuela.

— *Buenos dias*, Miss Aylwin – spuse el încet, fără nicio expresie pe figură. Am venit să fiu interpret cu Manuela. Eu sunt Carlos Rivera, soţul ei. Ne ocupăm de casa domnului Suarez, înţelegeţi?

— *Si,* înţeleg.

Manuela se întoarse spre soţul ei şi-i vorbi repede în spaniolă. El o ascultă atent, încruntând puţin din sprâncene. Când ea sfârşi, îi răspunse ea şi când n-ar fi fost de acord. Ea-l întrerupse, aruncându-i fulgere din priviri. El continuă să vorbească, însă pe un ton mai sec şi ea ridică din umeri.

— Manuela ar vrea să vă sculaţi şi să vă îmbrăcaţi cu hainele pe care vi le-a adus. Sunt ale fiicei noastre. El se opri o clipă, căutându-şi inspiraţia în plafon. Puteţi să le luaţi – continuă el liniştit. Mai târziu, veţi avea altele, noi.

— Mulţumesc. *Muchas gracias* – spuse Aurore. Sunteţi foarte drăguţi, că mi le împrumutaţi. Mulţumiţi-i fiicei voastre din partea mea.

— *De nada*. Plăcerea e de partea noastră. Micul dejun vă va fi servit pe terasă.

El părăsi camera şi Aurore se ridică din pat. Intră în baie şi se privi în oglindă. Avea mai multă culoare în obraji decât cu o zi în urmă, părul îi

cădea în valuri pe lângă figură. Ochii săi gri-verzui îşi regăsiseră strălucirea. Se simţea mult mai bine.

Manuela-i aduse lenjerie de nylon şi o rochie largă, tipic mexicană, de bumbac crem, brodată cu roşu, cu galben, cu violet şi verde. Fata-i arătă broderia Manuelei, care zâmbi şi aprobă din cap.

— *Es bonita*. E foarte frumoasă – o asigură Aurore, folosind o altă formulă spaniolă.

Zâmbetul Manuelei se mări.

Odată îmbrăcată, Aurore încălţă espadrilele pe care i le oferea Manuela, apoi o urmă pe mexicană afară. Se trezi într-o galerie, mărginită pe-o parte de-o balustradă de fier forjat, luminată de soare printr-un plafon de sticlă.

O urmă pe Manuela până la o scară în formă de melc, ce ducea la etajul inferior. Acolo, un bazin mare, pătrat, ocupa mijlocul unei grădini de iarnă.

Pereţii erau vopsiţi în vernil. Canapelele, din velur gri, erau acoperite de perniţe în dungi gri, verzi şi negre. Ansamblul era completat de măsuţe

joase şi sculpturi moderne. Sfeşnice de argint contrastau cu lemnul de culoare închisă al mobilelor; pe pereţi, erau tablouri în culori vii, reprezentând peisaje mexicane.

Manuela deschise una din uşile de sticlă şi o făcu pe Aurore să înţeleagă că trebuia să treacă pe terasă. Strălucirea soarelui o surprinse pe fată, care, după ce aruncă o privire spre masă instalată într-un colţ, se îndreptă spre balustradă.

La baza falezei se întindea Oceanul Pacific. Aplecându-se în stânga ei, Aurore văzu plaja întinsă cu nisip auriu, umbrită de palmieri între care se uscau plasele pescarilor. Plaja era pustie. Deci, Farley n-o căuta.

Ea se întoarse încruntată. De ce-o abandonase Farley? Se aşeză la masă şi imediat, ca şi cum ar fi răspuns unui apel silenţios, apăru Carlos, aducând o tavă bine asortată. El aşeză în faţa ei un pahar cu suc de portocale, în care pluteau cuburi de gheaţă. Apoi aşeză pe masă o cafetieră de argint şi un bol de ceramică ornat cu

motive mexicane.

— Vă plac salata de fructe proaspete şi cerealele cu frişcă, *señorita*? – întrebă el politicos, cu un puternic accent mexican.

— *Si*, *por favor* – răspunse ea, cu un accent la fel de pronunţat.

Ca să aibă o astfel de casă, situată între cer şi mare, Sebastian Suarez trebuia să fie bogat, se gândi Aurore. Deodată, se simţi foarte deprimată. Acum, nu mai avea nimic. Toţi bani-i fuseseră furaţi ieri, în timp ce ea luptă să trăiască.

„Mă voi ocupa eu de tine” – îi spusese Sebastian Suarez. „Eşti în mâinile mele”. Era foarte drăguţ din partea lui, dar ea nu putea să-l lase să-i ducă grijă, sub motiv că-i salvase viaţa. Mândria ei înnăscută şi simţul independenţei, i-o interziceau. Era singura responsabilă de situaţia în care se găsea. Trebuia să iasă din ea cu propriile mijloace.

— Dar cum? Cum putea călători, fără bani? Şi cum ar fi putut câştiga bani, într-o ţară a cărei

limbă nici măcar n-o vorbea? Ce va face cu actele? Singurul consulat canadian era la Mexico, la sute de kilometri.

Pierdută în gânduri, abia-l remarcă pe Carlos, când îi luă paharul gol şi aşeză în faţa ei o farfurie cu salată de fructe, un bol de cereale şi frişcă proaspătă. Când îi servi cafeaua, ea ridică ochii spre el pentru a-i mulţumi şi întrebă:

— Unde este *señor* Suarez?

— Va veni imediat. Doriţi altceva?

— Nu, nu-mi mai este foame, mulţumesc. *Señor* Suarez locuieşte tot timpul aici?

— Nu, *señorita.* Are o altă casă, la Guadalajara. Aici, este casa cea mică, scuzaţi-mă, vă rog.

Deci, era casa cea mică, îşi spuse Aurore, ironic. Dacă s-ar putea numi o astfel de locuinţă mică, una mare ar trebui să fie un adevărat palat.

Îşi savura cafeaua, când avu sentimentul că e observată. Privind spre casă, îl văzu pe Sebastian Suarez în faţa unei uşi de sticlă, cu mâinile în

buzunarele pantalonilor. El ieşi pe terasă şi se îndreptă spre ea. Purta ochelari de soare. Ajungând lângă ea, şi-i scoase.

— *Buenos dias*, Aurore. Ai mâncat bine? – o întrebă el.

— Foarte bine, mulţumesc.

Ea se simţi dintr-odată sufocată. Inima începu să-i bată tare şi se înroşi. Şi, ce era mai rău, nu putea să-şi ia ochii de pe figura lui Sebastian, care, la rândul său, nu-şi lua ochii de la ea. Amândoi se studiau, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu visaseră noaptea trecută.

Erau câteva detalii pe care ea nu le observase: la tâmple, el avea părul puţin grizonat. Totodată, nu văzuse micile riduri de la ochi şi de la colţurile gurii. Era îmbrăcat cu o cămaşă sport, neagră, cu mâneci scurte. O eşarfa albă, înnodată neglijent, acoperea răscroiala adâncă. Croiala prea ajustată îi sublinia musculatura pieptului şi a braţelor.

Aurore era profund emoţionată de seducţia

virilă degajată de el. Ea se străduí să-şi întoarcă privirea spre masă. Farmecul care-i redusese pentru câteva minute la tăcere, se rupsese.

El trase un scaun, îl încalecă, îşi puse ochelarii de soare pe masă şi-şi încrucişă braţele bronzate pe spătarul scaunului.

— Scuză-mă că te-am privit aşa. N-a fost corect din partea mea.

Aurore îi aruncă o privire mirată, iar el continuă:

— Dar vezi, toată noaptea m-am îndoit de existenţa ta. Nu sunt obişnuit să am vecini şi e foarte plăcut să ştiu că nu mi-am imaginat tot ce s-a întâmplat ieri. Deci, cum te simţi astăzi?

Mai bine?

— Da, mulţumesc, răspunse ea rigid.

Aurore nu-şi lua ochii de pe linguriţă.

— Carlos şi Manuela au avut grijă de tine? – continuă el, mai sec.

— O, da, bineînţeles – afirmă ea, grăbit.

El nu trebuia să creadă cumva că angajaţii lui

n-au făcut tot ce trebuia.

— Atunci, ce nu e în ordine? – întrebă el.

— Nimic!

Ea-l privi surprinsă.

— Adevărat?

— Un zâmbet sarcastic îi luminã trăsăturile.

— Totdeauna eşti aşa, dimineaţa? O adevărată sămânţă de arţag – continuă el şi izbucni apoi în râs. Poate că aseară m-am lăsat purtat de imaginaţie, dar mi-ai părut altfel, mai amicală, fără să încerci să-ţi ascunzi sentimentele, aptă să iubeşti cu pasiune, dacă te-ai fi îndrăgostit.

Vocea lui devenise mângâietoare şi Aurore se simţi iarăşi fără suflu. Cu obrajii în flăcări, ea-şi lăsă privirea în jos. Continuă să se joace cu linguriţa, când o mână nervoasă o apucă pe a ei. Ea-i aruncă o privire ce păru să-l amuze şi el râse, dezvelindu-şi dinţii foarte albi.

— Te-ai uitat la mine ca şi când mi-ai fi spus „du-te dracului”, doar pentru că ţi-am luat mâna.

Degetele lui începură să mărească strânsoarea şi cu degetul mare, îi mângâie încheietura mâinii. Un fior parcurse braţul feţei şi păru că se extinde în tot corpul.

— Dar – continuă el calm – nu-mi place să te văd jucându-te cu linguriţa, când de fapt, ai vrea să mă priveşti; nu vreau să-mi vorbeşti pe un ton sec, aşa ca şi când n-aş avea nicio importanţă pentru tine.

Privirile lor se înfruntară, iar Aurore avu impresia că se duelau, pentru a afla care e mai puternic. Observându-l şi amintindu-şi puţinul care-l ştia despre el, era sigură că el se credea superior ei, doar pentru că era bărbat. Era un adevărat macho, un mascul, după toate aparenţele, obişnuit să comande.

Dar atitudinea lui, felul cum îi ţinea mâna, ca şi cu ar fi fost dreptul lui, făceau ca sângele ei irlandez să clocotească. Avea un chef nebun să-i spună că, într-adevăr, el nu avea nicio importanţă pentru ea, dar îşi aminti că-i salvase viaţa, în ajun.

Ea-i datora viaţa. Acest gând o tulbură şi-i readuse calmul.

— Nu cred că purtarea mea a fost dezagreabilă, îl asigură ea. Am răspuns politicos întrebărilor dumneavoastră.

— Atât de politicos, încât sunt încă îngheţat – răspunse el, cu umor. Un adevărat cub de gheaţă.

— O! – exclamă ea. N-a fost intenţionat. Încercaţi să mă înţelegeţi. Sunt încă răvăşită şi nervoasă. Ştiu că vă sunt datoare că m-aţi salvat ieri, dar…

— Poţi să-ţi plăteşti această datorie, foarte uşor – o întrerupse el.

— Cum? Spuneţi-mi, vă rog – zise ea repede.

— Tot ce trebuie să faci, e să mai rămâi aici câtva timp – răspunse el.

El îi mângâie din nou încheietura mâinii şi ea se simţi pradă unei tulburări plăcute. Mirată de propunerea lui şi speriată de senzaţiile pe care acesta i le provoca, ea-i aruncă din nou o privire prin colţul ochilor şi se îngrijoră de expresia din

ochii lui. El o privea cum îşi priveşte un vultur prada: cu răceală, gata să se repeadă spre ea.

Ea ţâşni în picioare, hotărâtă să plece printre case şi grădini, până la drum. Nu ştia unde va merge, totuşi, instinctul o împingea să plece de lângă acest bărbat puternic şi seducător, înainte ca el să-i dirijeze viaţa.

El îi ţinea însă mâna foarte strâns şi, cu toate eforturile, nu reuşi să se elibereze. Ea-l privi cu ură, mută de furie.

— Acum, îmi aminteşti de o pasăre – spuse el, tărăgănat.

Se ridică şi se apropie de ea, păstrându-i mâna în mâna lui, fiind atât de aproape unul de altul, încât îi despărţeau doar mâinile.

— Îmi aminteşti de un papagal drăguţ, pe care l-am găsit în pădure, când eram copil. Avea o aripă frântă şi l-am adus acasă, ca să-l îngrijesc. Am pus pasărea într-o colivie şi, o bună bucată de vreme, a fost tare nefericită. Încerca să scape şi se lovea de colivie.

— Ce i s-a întâmplat? – întrebă ea, fascinată fără să vrea.

— S-a obişnuit cu colivia şi cu mine. Am devenit buni prieteni. Era atât de blândă, încât o lăsam liberă câteva ore pe zi: ştiam că se va întoarce mereu.

El ridică mâna liberă şi uşor, îi mângâie urechea Aurorei cu un gest atât de tandru, încât ea se înfioră toată.

— N-aş vrea să te răneşti, *chiquita*, încercând să fugi de mine.

O clipă, ea-l privi în ochi şi pricepu sensul poveştii. Apoi, o cuprinse furia.

— Eu nu sunt o pasăre, *señor* – ripostă ea. Ea-şi dădu capul pe spate, pentru a scăpa de mângâierea degetelor lui.

— Sunt liberă şi nu trebuie să vă simţiţi responsabil pentru mine, sub motiv că mi-aţi salvat viaţa. Vă sunt foarte recunoscătoare, într-adevăr, dar nu pot rămâne aici. Trebuie să plec.

— Şi unde ai să te duci? – întrebă el.

El lăsă mâna Aurorei şi-şi încrucişă braţele.

Totuşi, fata era sigură că n-o va lăsa să plece fără să intervină.

— La Manzanillo, presupun – spuse ea cu răceală, cu capul sus. Este oraşul cel mai apropiat.

— Şi unde intenţionezi să te duci, îmbrăcată astfel? El o învălui cu o privire critică. *Por Dios*, ar fi stupid. N-ai să ajungi departe, pe căldura asta. Este aproape amiază. Ai să faci insolaţie şi, admiţând că vei ajunge la Manzanillo, ce vei face acolo? N-ai nici bani, nici acte.

Hotărârea i se citea pe figură. Nu, nu pot să te las să pleci, *señorita*. Dacă ţi se va întâmpla ceva, n-am să mi-o iert niciodată.

— Dar ce-ar putea să mi se întâmple? – replică ea, forţându-se să nu-şi trădeze neliniştea. El avea dreptate, o ştia. Ar fi avut probleme, dacă ar fi trebuit să-şi explice prezenţa în această ţară.

— Sunt capabilă să mă descurc singură.

— Adevărat? El îşi ridică sprâncenele, foarte sceptic. Nu cred. Ţine cont de ceea ce ai păţit ieri.

Un zgomot de paşi pe terasă îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Se apropia Carlos, cu o tavă în mână. Când ajunse lângă ei, el i se adresă lui Sebastian, în spaniolă. Sebastian aprobă din cap şi-i răspunse. Apoi, el se întoarse spre Aurore.

— Scuză-mă, *por favor*. Trebuie să merg să vorbesc cu ofiţerul de poliţie care a venit. Rămâi pe terasă, te rog. Va trebui, probabil, să vii şi tu.

— De ce?! – exclamă ea.

— Am reclamat furtul maşinii închiriate, la poliţie. Le-am spus că erai invitata mea. M-am gândit că vei evita, astfel, unele dificultăţi.

Ea-i era din ce în ce mai obligată; avea un motiv de-a face presiuni asupra ei.

— Nu trebuia să semnalaţi dispariţia maşinii, ca pe un furt spuse ea cu răceală.

— Nu sunt de acord – răspunse el. Ai închiriat-o şi ţi s-a luat. Îmi place să privesc faptele în faţă, *señorita*. Ţi s-a furat. Acum, pregăteşte-te să înfrunţi poliţia. Sergentul va dori să ştie marca, culoarea, anul de fabricaţie, numele

companiei care ţi-a împrumutat-o. Astfel, membrii Flotei Verzi – aşa se numeşte patrula noastră rutieră – vor putea s-o caute. Şi nu uita, cu cât mai repede îţi vei recăpăta hainele şi documentele, cu atât mai repede te vei putea mişca în voie. Doar dacă – adăugă el sarcastic – amicul nostru, Farley, nu s-a debarasat de ele.

Spunând acestea, o lăsă şi intră în casă. Aurore rămase în picioare lângă masă, mişcându-şi buzele. Putea să plece, dacă ar fi vrut. Ar fi putut coborî de-a lungul falezei până la plajă şi nu i-ar fi fost greu să găsească pe cineva, s-o ducă la Manzanillo.

La ce i-ar fi folosit? N-ar fi fost decât un gest de sfidare. Bunul simţ o îndemna să rămână aici, sub protecţia lui, să aştepte veşti despre maşină. Poliţia îşi va da mai curând silinţa pentru el, cetăţean mexican, decât pentru ea, o străină.

Oftând, căci nu-i plăcea să se supună unei autorităţi masculine, se întoarse spre Carlos, care debarasa masa.

— Cine locuieşte aici, în afară de *señor* Suarez?

— Manuela, eu şi fiica noastră – spuse el, calm.

— Ştiu – continuă ea, nerăbdătoare. Voiam să spun, *señor* Suarez este căsătorit? Are copii?

Carlos luă tava şi o privi cu răceală.

— Nu e căsătorit, *señorita* – răspunse el, politicos. Nu ştiu dacă are copii. Scuzaţi-mă, *por favor*.

El se îndepărtă repede şi Aurore avu sentimentul că nu voia să vorbească cu ea despre stăpânul lui.

Ultimele cuvinte ale lui Carlos, atât de enigmatice, îi rămăseseră în minte.

„Nu ştiu dacă are copii”. Ceea ce însemna: Sebastian era probabil tată, dar credea că asta n-o priveşte pe ea. Mesajul era foarte clar. Carlos nu-i va spune nimic.

Cum putea să se intereseze de omul care-o scosese din mare şi o adusese la el? Cu coatele pe

balustradă, cu bărbia în mâini, ea privea apa care fierbea printre stânci, răscolind pietricele şi bucăţele de lemn. Ea nu însemna nimic în viaţa lui Sebastian Suarez; atunci, de ce era pentru ea atât de important s-o cunoască pe a lui?

— *Señorita*!

Carlos, întors pe terasă, o chema. Ea se întoarse spre el.

— Aţi vrea să veniţi în salon, *por favor*?

Capitolul 2

Tânărul sergent al Flotei Verzi, Diego Morales, vorbea bine englezeşte. El o tratã pe Aurore cu o fermitate politicoasă. După ce se aşează lângă ea, pe una din canapelele de velur, notă toate informaţiile pe care ea i le dădea despre maşină. Sebastian Suarez, în picioare lângă o fereastră, părea că nu se interesează de conversaţie, dar de fapt, nu scăpa niciun cuvânt.

— Şi credeţi că această maşină v-a fost furată, *señorita*? – întrebă poliţistul.

— Nu furată, doar împrumutată – răspunse ea ferm.

Sebastian Suarez se întoarse brusc şi se îndreptă cu paşi mari spre ei.

— Dar domnul Suarez a semnalat un furt – protestă sergentul.

— Ştiu, dar nu cred că a fost furată deliberat.

Vedeţi, eu am venit aici în compania a doi tineri din Los Angeles. Ei au plecat cu maşina şi

eu nu ştiu unde sunt. V-aş fi recunoscătoare dacă i-aţi găsi, căci toate lucrurile mele sunt în maşină.

— Erau autostopişti? – întrebă sergentul, luând notiţe.

— Nu, călătoream împreună. Unul dintre ei era prieten al surorii mele, nu vreau să fie arestat, dacă găsiţi maşina. Sunt sigură că a împrumutat-o doar pentru câteva zile.

Poliţistul se arătă foarte mirat; el aruncă o privire spre Sebastian, ca şi cum ar fi aşteptat explicaţii din partea lui.

— Ai o inimă prea bună, *querida* spuse Sebastian, pe un ton indulgent.

Aurore nu se putu opri să-l privească surprinsă, auzindu-l folosind acest termen afectuos. Îi făcu semn să tacă şi-i puse mâna pe umăr.

— Îi e greu să gândească rău despre altul, sergent – spuse el.

— *Si,* înţeleg – replică poliţistul. Poate reuşiţi să mi-i descrieţi pe prietenii dumneavoastră,

señorita, şi să-mi daţi numele lor. Va fi mai uşor pentru noi, dacă vom găsi maşina.

Aurore îi descrise cum putu mai bine pe Farley şi Brett şi le indică identitatea.

— Aveţi cea mai mică idee încotro au putut s-o ia?

— Le place să facă surf. Cred că au rămas pe coastă.

— Foarte bine – concluziona el.

Apoi, puse carnetul la loc în buzunar şi spuse:

— Vă vom anunţa imediat ce vom avea vreo veste. Rămâneţi aici, bineînţeles?

Un brusc interes îi luci în ochi. Nu mai era poliţistul care-şi făcea treaba, ci un bărbat tânăr, căruia-i plăceau femeile frumoase şi care se întreba ce făcea ea în această casă.

Punându-i această întrebare, el o forţă să ia o decizie. Ea ezită, întrebându-se cum să răspundă şi simţi presiunea mâinii lui Sebastian pe umărul ei. N-avea de ales. Trebuia să rămână aici câteva

zile. Era singurul mijloc de a afla veşti despre Farley şi despre maşină. Fără ajutorul lui Sebastian Suarez, poliţia s-ar fi arătat foarte bănuitoare faţă de ea.

— Da, voi rămâne aici – murmură ea.

Sebastian o eliberă.

— Foarte bine.

Zâmbetul sergentului se accentuă, ochii strălucindu-i de admiraţie.

— Vă doresc o zi bună, *señorita*.

— *Buenos dias* şi mulţumesc – răspunse ea.

— *De nada*. Mi-a făcut mare plăcere să vă întâlnesc.

El plecă cu regret, însoţit de Sebastian.

Rămasă singură, Aurore se lăsă pe spătarul canapelei şi oftă uşurată. Sebastian nu putea fi mulţumit de ceea ce spusese ea despre Farley: asta-i contrazicea lui spusele, dar ei nu-i păsa. Ea nu credea că Farley să fie un hoţ. Cel puţin, spera să nu fie.

Acum, îşi luase angajamentul să rămână aici

câteva zile; chiar dacă-i plăcea sau nu. Dacă ar şti ceva mai mult despre enigmaticul Sebastian Suarez! Atitudinea poliţistului demonstra că era respectat, dar asta putea să fie din cauza bogăţiei sale şi nu din cauza calităţilor umane. Un bărbat atât de tânăr ca el, se putea îmbogăţi în multe feluri. Făcea, poate, trafic de droguri?

Ea zâmbi de felul cum se lăsa dusă de imaginaţie şi privi în jur, în căutarea unui indiciu revelator al personalităţii gazdei sale. Într-un alcov, zări o veche trusă de scris.

Se ridică şi se îndreptă spre ea. Deasupra, se găseau trei fotografii ale aceleiaşi femei. Cele două rânduri de gene lungi o fixau pe Aurore cu o undă batjocoritoare, care-i era familiară, într-una din fotografii, femeia era cu un bărbat cu părul cărunt, în faţa casei.

— Văd că te simţi ca acasă.

Vocea lui Sebastian o făcu să tresară. Se simţi vinovată şi încercă să pună la loc fotografia pe care o ţinea în mână. Dar, din neatenţie, le

trânti pe celelalte două. Ea se aplecă pentru a le culege, dar el fu mai rapid decât ea şi mâinile lor se atinseră pentru o clipă.

— Sunt dezolată. N-am vrut să le trântesc.

— N-o importa – murmură el.

El ridică din umeri şi puse fotografiile la locul lor.

— E foarte frumoasă – remarcă ea, fără speranţa de a afla cine este necunoscută.

— Da, multă lume mi-a spus-o. Eu nu mi-o amintesc. A murit când aveam doi ani.

El se întoarse spre Aurore şi ea înţelese de ce privirea femeii îi păruse familiară. Era identică cu a lui.

— Tatăl meu, care este cu ea în această fotografie, a construit această casă pentru ea. Ea o numea „colivia aurită”. El ridică din umeri. Nu ştiu de ce.

O colivie aurită. Expresia îi era vag cunoscută Aurorei. Ea aruncă o privire spre fotografie. Bărbatul avea vreo douăzeci de ani mai

mult decât soţia sa. I-ar fi putut fi tată.

— Casa este foarte frumoasă – urmă ea. Din exterior, ai crede-o ieşită dintr-o poveste din „O mie şi una de nopţi”.

— Ai citit „O mie şi una de nopţi”? – întrebă el, surprins.

— Da, de mai multe ori. Tata avea un exemplar vechi. Judy şi cu mine l-am citit de atâtea ori, încât s-a făcut ferfeniţă.

— Uite aici unul…

El întinse braţul spre etajerele plasate deasupra trusei de scris şi-i oferi volumul.

— Era al mamei mele.

Aurore luă cartea. Era aproape identică cu cea a tatălui ei. Pe pagina de gardă era înscris numele proprietarei: Polly Moore. Numele avea rezonanţe irlandeze. Nu-i părea necunoscut Aurorei: ca numele unei cunoştinţe de-a tatălui ei, a cuiva din lumea spectacolului.

— Poate că s-a inspirat pentru planurile casei – spuse ea, examinând ilustraţiile. Dar această

casă este prea mare pentru a putea fi numită „casă mică”.

— Ce spui?

— *La casa chica* – spuse ea, rar şi apăsat. Cred că aşa îi spuneţi… asta înseamnă casă mică. Când l-am întrebat pe Carlos dacă locuiţi mereu aici, mi-a spus că aveţi o altă reşedinţă, că asta n-ar fi decât „casă mică”. Dar ce-am spus? De ce râdeţi?

— Râd, pentru că doar o străină inocentă n-ar fi putut înţelege – replică el. Încetă să mai râdă şi se strâmbă puţin. Casa chica are un alt sens.

— Adică?

— Nu sunt sigur că trebuie să-ţi spun – răspunse el batjocoritor.

— O, de ce?

— Deoarece cred că un astfel de loc nu există la voi şi rişti să fii şocată.

— Mi-ar plăcea, totuşi, să ştiu, ca să nu mă mai înşel altă dată.

— De acord.

El ridică din umeri.

— Casă mică este un fel de loc unde soţul se dedă capriciilor sale, locul unde trăieşte amanta sa, prin opoziţie cu casa unde trăiesc soţia şi copiii săi. Mă înţelegi?

Aurore încuviinţă din cap şi simţi cum roşeşte. Ea-i restitui cartea şi, în timp ce el o punea la loc, ea privi din nou fotografiile. Voia să spună că mama lui fusese amanta tatălui său?

— Ce-ai mai aflat de la Carlos? întrebă el brusc.

Se apropie de ea şi ea îşi dădu seama, din expresia dură a privirii lui, că nu aprecia faptul că-i chestionase servitorii.

— Nu prea multe. Nu-i prea vorbăreţ – replică ea.

— Sper. Nu-l plătesc să vorbească despre mine, cu invitaţii mei. Despre ce l-ai întrebat?

— Încercam doar să aflu câte ceva despre dumneavoastră. La urma-urmei, v-aţi petrecut toată seara de ieri punându-mi întrebări. Tot ce

ştiu eu, este numele dumneavoastră. După cum e casă, aş putea spune că sunteţi foarte bogat. Asta-i tot.

— Şi de ce vrei să ştii mai mult? Ca să ştii dacă poţi avea încredere în mine?

Ochii-i luceau de furie.

— Ce păcat că nu te-ai interesat de Farley, înainte de a te încrede în el – urmă el, cu ironie. Dacă ai fi făcut-o, n-ai fi ajuns să te îneci, ieri. Eu nu te-aş fi salvat şi n-ai fi fost la dispoziţia mea.

El se apropie de ea şi se aplecă atât de aproape, încât ea-i văzu doar ochii care-o ameninţau.

— Dar nu sunt flatat să te văd atât de intrigată – continuă el tărăgănat. Voi avea o mare plăcere, pasăre mică, să-ţi arăt până la ce punct mă interesezi.

El urma s-o sărute, era sigură. El credea că ea-l va lăsa. Dar nimeni n-o sărutase împotriva voinţei sale. Ea se rezemă de perete. El o urmă.

— Lăsaţi-mă, nu vreau să mă sărutaţi! – ţipă

ea.

Ea ridică mâna să-l lovească, dar el o prinse şi-o trase spre el. Într-o clipă, fu în braţele lui; el o strângea atât de tare, încât ea-i simţea muşchii prin îmbrăcămintea subţire de bumbac, pe care o purtau amândoi.

Ea-şi dădu capul pe spate şi îşi întoarse faţa. Dar nu putu evita ca el să-i sărute curba fină a gâtului.

Contactul buzelor lui cu pielea ei o sperie. Ea se zbătu, scoţând ţipete de protest şi de teamă, părul zburându-i în toate părţile, în timp ce lovea cu picioarele, picioarele lui musculoase. Încercă să-i scape până-n clipa când, după ce înjurase în spaniolă, el îi apucă faţa. O clipă, ochii lor se înfruntaseră: cei ai Aurorei străluceau de ură, ai lui de furie. Apoi, el o sărută brutal, încercând s-o pedepsească...

Frisonul pe care-l simţise când el îi mângâiase mâna, îi cuprinse tot trupul. Raţiunea îi dicta să facă totul pentru a se îndepărta de el, dar

simţurile ei ignorau acest avertisment. Sărutul se schimbă deodată. Buzele lui Sebastian se înmuiară, se întredeschiseră, cerând un răspuns şi, încet, cele ale Aurorei se deschiseră la fel. Ochii i s-au închis şi ea se lăsă în voia noilor şi plăcutelor senzaţii.

Îşi pierdu orice dorinţă de a lupta. Trupul ei se lipise de al lui Sebastian. O nevoie nouă se născu în ea, dorinţa de ceva al cărui nume îl ignoră, un fel de plăcere, care o depăşea pe cea a sărutului şi pe care o va obţine poate, dacă va rămâne cu el.

Buzele lui o părăsiră şi ea reveni pe pământ imediat. Ea deschise ochii şi-l văzu zâmbindu-i, puţin batjocoritor. Ţinând-o încă de mână, îi mângâia gâtul cu un deget; ea fremăta. Dar când el coborî pe decolteul rochiei, ea-şi ţinu respiraţia, apoi îl prinse de mână, pentru a-l împiedica să intre în decolteu. El îi sărută palma cu un gest graţios, cu o lucire în privire.

— Ei, acum mă cunoşti mai bine, *chiquita*? –

întrebă el încet. Şi eu ştiu puţin mai mult despre tine. Sunt fericit că ai acceptat să rămâi.

— Rămân doar pentru că aici va aduce poliţistul veştile despre maşina mea – răspunse ea. Ea-şi eliberă mâna şi se îndepărtă câţiva paşi. Nu rămân ca să-ţi fac plăcere.

— Totuşi, şederea ta aici îmi va face plăcere replică el, privind-o provocator. Doar sunt fiul tatălui meu şi, ca şi lui, îmi place să am o companie drăguţă care să împartă casa cu mine.

— Crezi că ţi se cuvin multe lucruri, mult prea multe! – spuse ea, furioasă.

— Chiar aşa?

— Dacă crezi că vreau să-ţi ţin companie, te înşeli, Ea-i arătă cu un deget fotografiile. Nu vreau să fiu ca ea – adăugă Aurore. Nu vreau să fiu o pasăre cumpărată, într-o colivie aurită, plătită cu aurul unui bărbat bătrân!

O linişte apăsătoare urmă această remarcă. O lumină crudă jucă pentru o clipă în ochii lui Sebastian, iar ea-şi aminti că el era mexican. Să-i

insulţi mama, însemna să-l insulţi pe el. Va încerca, fără îndoială, să se răzbune. Dar spre marea ei surpriză, el ridică din umeri şi zâmbi.

— Cred că nu sunt încă un bărbat bătrân! Am aproape douăzeci de ani mai mult ca tine, dar sunt în floarea vârstei, cum se spune. În ochii lui, în locul umorului, apăru mirarea. Dar nu înţeleg prea bine referirea la „cumpărată cu aur”. Vrei să-mi explici?

— Este… este un vechi cântec – murmură ea. Mi l-am amintit când ai spus că mama ta numea casa asta colivia ei aurită. Tata fredona câteodată aria asta.

— Adevărat? De ce? Era cântăreţ?

— Da, şi actor. Juca în comedii muzicale şi apărea la televiziunea canadiană.

— Vorbeşte-mi despre cântec, *por favor*.

— E vorba de o fată care se mărită cu un bărbat bătrân, pentru banii lui. Unul dintre versuri este „frumuseţea ei cumpărată de aurul unui bătrân, ea e o pasăre într-o colivie aurită”. Nu l-ai

auzit niciodată?

— Nu, dar tocmai mi-ai explicat ceva care mă miră de mulţi ani. Am să-ţi arăt.

El deschise un sertar al secretarului şi scoase o carte legată în piele.

— Este jurnalul mamei mele – continuă el. Şi ea era cântăreaţă şi actriţă; a jucat în mai multe filme la Hollywood. Tatăl meu era producătorul. A câştigat, astfel, mulţi bani.

El deschise jurnalul la prima pagină şi i-l întinse.

— Citeşte-l, dacă vrei.

Aurore îl luă şi citi:

„Astăzi e prima mea zi în colivia aurită, pe care Clement a construit-o pentru mine. I-am cântat cântecul despre pasărea… Credeam că-l va amuza, dar n-a fost aşa. Era răvăşit. Nu vrea să mă gândesc la noi în felul acesta. Suferă că nu poate să se căsătorească cu mine. Afirmă că sunt mai nevasta lui decât Rachel, cu care s-a căsătorit din interes, nu din dragoste. Sunt mulţi ani de

când nu mai trăiesc împreună. Sărmanul meu Clement; cu toată averea lui, n-a fost fericit. Am să fac totul ca să fie acum. Îl iubesc atât…”

Aurore păstră privirea în jos, închizând jurnalul. Felul în care Sebastian se răzbunase pe apropourile ei, era foarte subtil, se gândi ea şi mai eficient decât dacă s-ar fi înfuriat.

— Regret ce-am spus. N-am avut dreptate, acum îmi dau seama.

— Dacă n-ai fi vorbit astfel, n-aş fi aflat poate niciodată de ce tatăl meu era atât de tulburat de acest cântec. El nu i-a cumpărat nici frumuseţea, nici compania. Ea-l iubea. A abandonat totul pentru el, cariera ei, prietenii de familie. Din păcate, a murit la un an după căsătorie, după ce trăise cu el şase ani. El îi văzu surpriza din ochi şi continuă: Da, s-au căsătorit, la puţină vreme după naşterea mea. Prima soţie a tatălui meu a acceptat divorţul, după ce a aflat că aveam să vin pe lume.

— De ce-mi spui toate astea?

— În parte, pentru că vrei să te interesezi de

mine; prefer să te lămuresc eu însumi. În parte, pentru a-ţi demonstra că mama mea nu era ce crezi; ai o idee preconceputǎ, care ar putea influenţa relaţiile noastre.

— Dar noi n-avem relaţii.

— Nu sunt de acord. Din contră, se schimbă fără încetare: noaptea trecută, era salvator-salvat. Azi-dimineaţă, protector-protejat. Acum…

— Prădător-pradă – spuse ea, rapid.

— *No entiendo* – spuse el. Nu înţeleg.

— Îţi place să fii pe poziţie de superioritate, nu-i aşa? – spuse ea, ironic. Salvator, protector rapace şi eu sunt prada. Pentru că sunt forţată să fiu aici, te crezi în drept să mă săruţi când vrei, fie că-mi place sau nu. Eşti… eşti atât de macho, că mă dezgusti!

El păli, ca şi când ea l-ar fi lovit, iar ochii-i aruncară flăcări de furie. Ea începu să tremure, dar nu se retrase, sfidându-l cu privirea. Apoi, un zâmbet batjocoritor lumină trăsăturile lui Sebastian, ceea ce nu era liniştitor deloc.

— Curajoase cuvinte – ricană el. Dar nu le cred. Tocmai mi-ai arătat că n-ai nimic împotriva sărutărilor mele. *Dios*, acum ce mai e?

Profund jenată că răspunsul ei înflăcărat a fost remarcat, Aurore îşi ascunse faţa în palme.

— Eşti nedrept, eşti demn de dispreţ! – spuse ea furioasă. Mai întâi, încerci să mă săruţi împotriva voinţei mele…

— Voiam doar să-ţi arăt că-ţi apreciez frumuseţea – o întrerupse el sec.

— Nu puteai să mi-o spui? N-aveai nevoie să mă săruţi!

— O, ba da! În ţara mea, oamenii îşi arată sentimentele, fără falsă ruşine. Cum puteam ghici că te vei zbate ca o nebună, ca şi când te-aş fi violat?

— Atunci de ce nu m-ai lăsat, când ai văzut că nu sunt de acord? El oftă şi ridică braţele spre cer.

— Nu ţi se pare că cel mai bun mijloc de a excita un bărbat, este să-i rezişti?

— M-ai sărutat cu forţa şi, când ţi s-a părut că-ţi răspund, ai dedus că-mi place.

— A! Ai simulat doar că-mi răspunzi? Ei bine, nu! Mi-ai răspuns. Şi sunt gata să pariez că data viitoare ai să mă săruţi mai tare chiar!

— Nu va fi o dată viitoare. Crezi că voi rămâne aici, ştiind că eşti genul care forţează femeile inocente?

O tăcere ameninţătoare urmă cuvintelor sale. El o privea cu ochi negri de furie, respirând zgomotos, ca să-şi păstreze calmul. Îşi îndesă mâinile în buzunare, ca şi când s-ar fi temut să n-o lovească şi se îndepărtă. Dar se întoarse brusc şi reveni spre ea.

— De acord, admit. Admit că te doresc. Mă atragi şi mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine, de fiecare dacă când aş avea chef, dar nu împotriva voinţei tale. N-am avut niciodată o femeie cu forţa, orice-ai crede. El o privi de sus în jos. Cred că-mi apreciezi sărutările. Dar poţi să mă dispreţuieşti, dacă vrei. Nu-mi pasă. Şi acum, mă duc să lucrez.

— Să lucrezi? – se miră ea.

— A, te miră? Mă crezi, desigur, un play-boy!

O dată-n plus, ochii-i scânteiară de furie.

— *Por Dios*, ai merita să fii pedepsită pentru toate ideile preconcepute, *señorita*. Da, mă duc să lucrez, la Guadalajara. Am o întâlnire cu Comitetul Guvernamental, al cărui membru sunt.

El se îndreptă spre uşă şi ea-l urmă, întrebând:

— E departe Guadalajara?

— O oră, cu Cessna-ul meu.

— Pilotezi singur avionul?

— *Si,* aviaţia şi paraşutismul sunt cele două pasiuni ale mele – replică el, cu răceală. Se opri şi se întoarse s-o privească.

— Asta-i tot ce vrei să ştii? – întrebă el ironic. Ea încuviinţă din cap.

— Ei bine, plec. Simte-te ca acasă, în aşteptarea veştilor de la poliţie. Mă întorc diseară, sau mâine.

El se depărtă, când ea simţi nevoia să-i

atragă atenţia, spunându-i:

— Poate nu voi mai fi aici când te vei întoarce. El îi aruncă o privire scurtă şi-i replică:

— Dacă nu mai eşti aici, cu atât mai rău. Îi trimise un sărut din vârful degetelor şi continuă:

— *Adios*, pasăre frumoasă, *hasta la vista*.

El ieşi, apoi ea-l auzi vorbind cu Carlos.

După aceea, se instală liniştea. Ea-şi trecu degetele peste buze, ca şi cum ar fi vrut să şteargă urmele sărutărilor lui Sebastian. Se întreba cine câştigase duelul. Ea, faţă îndoială. El era plecat, lăsându-i libertate de mişcare; Putea să plece. Totuşi…

O sărutase un bărbat. Şi ce dacă? Nu era primul. Dar era singurul care ştia s-o facă să reacţioneze astfel. Dacă n-ar fi încetat s-o sărute, dacă ar fi continuat s-o tină în braţe, ce s-ar fi întâmplat? „Data viitoare, mă vei săruta şi mai tare” – cuvintele lui batjocoritoare o torturau. El avea dreptate. De-asta, ea trebuia să plece acum, în clipa asta.

Ea deschise uşa şi păşi afară. O izbi căldura; îi venea să se întoarcă. Dar auzi zgomotul unui motor de avion şi, ridicând ochii, îl zări. Conştientă de plăcerea pe care ar fi avut-o să zboare cu Sebastian, ea-l fixă până când nu mai fu decât un mic punct la orizont. Avionul dispăru şi ea începu să coboare pe potecă ce ducea de la casă, la drum. Poate că va găsi pe cineva, care s-o ducă la Manzanillo. Odată ajunsă acolo, va cere poliţiei s-o ajute să ia legătura cu ambasada canadiană.

Era amiază. Nu era cel mai bun moment al zilei pentru mers pe jos. Braţele-i erau protejate de mânecile rochiei, dar n-avea pălărie, iar sandalele nu erau bune pentru un drum mai lung.

Se simţea ne-la-îndemână, întrebându-se cum să acţioneze mai bine. Se petrecuseră atâtea lucruri de ieri, încât nu mai era sigură de nimic. Nu, nu putea să rămână în această colivie aurită. Dacă rămânea, n-ar mai fi putut pleca niciodată.

Îi era frică de proprietarul ei. Îi era frică de

propriile reacţii, când va fi în braţele lui. Ştia că nu vor putea fi fericiţi împreună, toată viaţa.

Oricum, trebuia s-o găsească pe Judy, să îndeplinească ultima dorinţă a tatălui ei.

Slavă Cerului, ajunsese la drum, dar şchiopăta deja. Îşi şterse fruntea cu dosul mâinii şi privi întinderea prăfoasă pe care trebuia să apuce. Îşi aminti deodată de casa lui Sebastian Suarez, care era la capătul unui drum fără ieşire, ce deservea câteva reşedinţe bogate. Trebuia să parcurgă patru kilometri, înainte de a ajunge la drumul naţional.

Oftând, porni la drum. La început cântă, pentru a-şi da curaj. Se întrerupse însă repede.

Nu era nici pic de umbră pe drum şi soarele o ardea în voie. Se opri de mai multe ori, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă la Sebastian şi, de fiecare dată, hotărî că era preferabil să-şi continue drumul.

Mergea deja de câtva timp, când auzi zgomotul unei maşini în spatele ei. Se întoarse şi

căzu. Ameţise. Îşi trecu mâna peste frunte, clipi din ochi, dar fără succes. Drumul părea să-i joace sub ochi şi ea părea că plutea odată cu el.

Trebuia să se ridice, înainte de sosirea maşinii. Trebuia! Reuşi să se ridice în genunchi, dar nu se putea ţine pe picioare. Zgomotul maşinii era din ce în ce mai puternic; fu terorizată de gândul că va fi călcată.

Motorul se opri. O portieră se trânti şi cineva vorbi.

— *Señorita*! *Señorita*! Ce se întâmplă, de ce aţi ieşit? Era Carlos. El se aplecă, o ajută să se ridice în picioare.

— Vreau să merg la Manzanillo. Mă puteţi duce? – spuse ea, abia auzit.

— Nu, *señorita*. Sunteţi bolnavă. Vă voi duce acasă. Veniţi, pe aici, maşina e acolo.

El o susţinu până la un Cadillac alb. Capul i se învârtea din nou şi ultimul lucru de care-şi aminti, fu faptul că o luase Carlos în braţe.

Când îşi reveni, era în casă, pe unul din

divanele de la intrare. Carlos şi Manuela se aplecau asupra ei. De cum deschise ochii, ei începură să-i vorbească, unul în engleză, altul în spaniolă. Ea le ceru din nou s-o ducă la Manzanillo, le spuse că nu voia să locuiască într-o colivie aurită, dar ei se mulţumiră să scuture din cap şi să vorbească în spaniolă, unul cu celălalt. Aurore vru să se ridice şi îşi pierdu cunoştinţa.

Rămase aşa o perioadă lungă. Îşi revenea şi leşina din nou. Câteodată ardea de febră, iar uneori era rece ca gheaţa. O dureau teribil capul şi stomacul. Auzi o voce vorbindu-i monoton şi deschizând ochii să vadă ce se întâmplă, descoperi că era culcată, Manuela stând lângă ea. Era ea, Aurore, care vorbea în delir. O dată, îl văzu pe Sebastian la căpătâiul ei, lumina lămpii luminându-i faţa şi cartea pe care-o ţinea în mână.

Totuşi, într-o dimineaţă, totul deveni clar în mintea ei. Manuela era alături de ea şi Carlos era aproape, cu figura îngrijorată.

— Cât e ceasul? – îngăimă ea.

— Şase şi jumătate, dimineaţa – răspunse Carlos.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi făcut insolaţie, *señorita*. Sunteţi bolnavă, de trei zile. Dar acum, sunteţi mai bine. Trebuie să dormiţi.

Ea încuviinţă din cap şi adormi imediat.

Când se trezi, trebuia să fie pe la amiază. Eşuase complet în tentativa de a părăsi această casă – îşi zise ea.

Se aşeză cu prudenţă. Spre marea ei satisfacţie, nu mai avea ameţeli. Reuşi să ajungă la baie fără dificultăţi prea mari şi se privi în oglindă. O figură palidă, ochi cenuşii, un nas mic, drept, o gură roz, totul încadrat de o masă de păr blond-cenuşiu.

Se spălă pe faţă şi se simţi puţin mai bine. Se întoarse în cameră şi căută rochia de bumbac pe care o purtase în timpul expediţiei nebuneşti. Dar n-o putu găsi.

Cămaşa de noapte, verde, pe care-o purta,

era foarte decoltată şi transparentă. Îi trebuia un capot şi voia să coboare, să-i ceară Manuelei îmbrăcăminte mai practică.

Ea observă un dulap. Nu avea, cumva, ceva îmbrăcăminte în el? Printre alte lucruri, descoperi un dezabie de mătase naturală. Îl îmbrăcă, întrebându-se cui aparţinea. Ultimei amante a lui Sebastian, dacă nu era însurat. Gelozia o cuprinse şi se gândi să-l scoată.

Ieşi din galerie şi auzi voci masculine, vorbind spaniola. Se aplecă peste balustradă şi-l văzu pe sergentul Morales, care vorbea cu Sebastian.

Vederea salvatorului său îi provocă un şoc Aurorei. Inima începu să-i bată tare. Se întorsese deci, şi ea era tot acolo, prinsă în cursa propriei prostii. Dacă ar fi fost destul de inteligentă să aştepte să se mai diminueze căldura înainte de a pleca, nu s-ar fi îmbolnăvit. În prezent ar fi fost, poate, acasă la ea.

Poliţistul pleca. Or, ea trebuia să-l vadă.

— Aşteptaţi-mă, oh, aşteptaţi-mă! – ţipă ea, cât de tare putu.

Fără să stea pe gânduri, se grăbi spre scara în formă de melc. Dar venind prea repede, îşi pierdu echilibrul şi se trezi pe pardoseală.

— *Madre de Dios*!

Vocea lui Sebastian era îngrijorată.

— Mereu trebuie să încerci să-ţi faci rău! exclamă el.

O ajută să se ridice şi o susţinu cu mâinile în jurul taliei, privind-o puţin batjocoritor.

— Cum nu era destul să te îneci, duminică, luni te-ai plimbat în plin soare şi ai făcut o insolaţie, ca până la urmă, astăzi, să te arunci pe scări!

— Nu m-am aruncat pe scări, am alunecat. Voiam să vorbesc cu sergentul. Am strigat să mă aştepte, nu m-ai auzit?

— Nu, acum a plecat. El o privi cu atenţie şi o întrebă încet: Eşti sigură că te-ai restabilit? Nu te-ai ridicat din pat prea devreme?

— Mă simt bine – răspunse ea, degajat.

Se retrase, pentru a se elibera de mâinile lui Sebastian.

El purta o cămaşă sport, galben-pai şi ea-i văzu lanţul de aur care strălucea pe pielea-i bronzată. Avea un pantalon strâmt, crem. Era puternic, seducător şi o atrăgea teribil. Aşa încât, era preferabil pentru ea să nu fie aproape de el, dacă voia să reziste farmecului lui.

— Regret că n-am putut vorbi cu sergentul Morales. M-ar fi putut duce la Manzanillo.

— Îmbrăcată aşa? De ce vrei mereu să ajungi acolo? Carlos mi-a spus că atunci când te-a găsit, nu vorbeai decât despre asta. El se apropie de ea şi se joacă cu o şuviţă din părul ei. Nu ţi-am spus că ai să te răneşti, pasăre frumoasă, dacă ai să încerci să fugi? – murmură el încet. De ce nu ţii cont de ceea ce-ţi spun?

Ea plecă ochii şi se îndepărtă de el, de degetele care-i mângâiau obrazul. Ea se apropie de bazin şi-i examină adâncimile gri-verzi.

— Ar fi trebuit să-mi spui că sergentul era aici – continuă ea, fără să ţină seama de întrebarea lui.

Ştia, de fapt, că nu-i putea răspunde, fără să-i dezvăluie sentimentele care-o tulburau.

— Da, dar când i-am spus că eşti bolnavă, mi-a spus să nu te deranjez – replică el liniştit.

— Aş fi vrut să aflu veştile direct de la el, nu prin intermediul tău.

— Fie că le aflai de la el sau nu, veştile nu sunt bune, răspunse ei calm. Îi luă mâna. Vino să stai aici, am să-ţi spun ce mi-a spus.

Ea fu tentată să-i reziste: nu voia să stea lângă el, pe una din acele canapele luxoase. Refuza să fie aproape de ei, căci se temea de propria reacţie fă apropierea lui. Dar amintindu-şi de maşină şi de Farley, se ghemui într-un colţ al canapelei.

El se aşează lângă ea; ea se simţi prizonieră, incapabilă de cea mai mică mişcare. El nu părea deloc grăbit să-i spună rezultatele poliţistului.

Astfel, rămaseră câteva clipe să se observe, ca şi cum ar fi căutat să se descifreze unul pe altul.

Enervată de tăcere, Aurore întrebă deodată:

— Ce-a spus sergentul Morales?

— Maşina a fost găsită la Acapulco. Nu-i nici urmă de prietenul tău, sau de însoţitorul lui.

— Dar banii şi lucrurile mele?

— Maşina era goală, rezervorul de benzină, la fel. Poliţia presupune că, atunci când au rămas în pană, Farley şi Brett au abandonat maşina la marginea drumului, asigurându-se că n-au lăsat nimic care să-i incrimineze. Sergentul se va ocupa ca maşina să ajungă la agenţia de închirieri de la Los Angeles.

— Da, dar…

Ea se opri şi-i aruncă o privire cu coada ochiului.

— Da, dar ce? – întrebă el.

— Nu trebuie plătit ceva, pentru transportul maşinii?

— Ba da. Voi plăti eu pentru tine.

— Mulţumesc. Îţi sunt foarte recunoscătoare. Am să-ţi dau banii înapoi, într-o zi.

— N-o importa. El ridică din umeri. Nu va fi nevoie.

— Ba da. Totdeauna îmi plătesc datoriile.

Ea se opri. Era foarte decepţionată de veştile pe care le aflase. Crezuse, cu adevărat, că-şi va regăsi actele şi banii. Acum, nu mai avea nimic. Nu trebuia să fi avut încredere în Farley…

— Oh, ce-am să mă fac? – murmură ea. Ce-am să fac?

— Ţi-am spus, *chiquita*, poţi să rămâi cu mine, răspunse el, netulburat.

— Ţi-am spus că nu vreau! răspunse ea.

— Nici ca să-mi plăteşti imensa datorie pe care-o ai faţă de mine? glumi el.

— Trebuie s-o găsesc pe Judy – protestă ea – i-am promis tatii.

— Şi cum vei reuşi, fără bani, fără niciun mijloc de a-i câştiga?

— Încă nu ştiu, dar am să reuşesc – răspunse ea, ridicând bărbia.

— Dacă rămâi cu mine… adăugă el încet. Uiţi că Roberto Suarez e fratele meu vitreg? Ştiu pe cineva care ar avea cunoştinţă unde se află.

Ea-şi dorea să creadă, dar bănuia o cursă.

— Mă duci să-l văd, te rog? spuse ea ezitant.

— Mâine sau poimâine – afirmă el. Dar numai dacă în schimb, faci şi tu ceva pentru mine. Ştii, pentru a-ţi plăti imensa datorie faţă de mine…

— Vrei să spui că… că vrei să mă ai… drept companie? bâlbâi ea, lăsându-şi privirea în jos.

El îi luă mâinile în ale sale şi le strânse călduros.

— Vreau să fii mai mult decât atât – spuse el încet.

Ea ridică ochii. Era atât de aproape de ea, încât îi simţea mirosul pielii. Când el vorbi din nou, buzele lui aproape le atingeau pe ale Aurorei.

— Vreau să fii soţia mea.

Şocul o făcu pe Aurore să se dea înapoi,

îndepărtându-se de buzele care aşteptau să se lipească de ale ei. Dacă ar fi putut să se ridice de pe canapea, ar fi făcut-o dar era înghesuită într-un colţ. Ea-l privea cu atenţie, aşteptând să vadă o licărire de batjocură în ochii lui. Dar nu era. Privirea lui era rece şi-i amintea de cea a unui vultur pândindu-şi prada, înainte de a se repezi la ea. Dacă vreodată se va repezi la ea şi o va îmbrăţişa…

La amintirea sărutărilor lui, se înroşi, plecându-şi capul.

— Nu ştii ce spui! protestă ea.

— O, ba da, *chiquita*. Vreau să mă însor şi te întreb dacă vrei să te măriţi cu mine. Ştiu că propunerea mea e puţin cam bruscă, dar circumstanţele mă obligă să acţionez mai devreme decât voiam. Acum, spune-mi ce părere ai de propunerea mea.

— E idioată! aruncă ea.

— Şi de ce, mă rog?

— Abia ne cunoaştem.

— Sunt fericit – replică el. Să te căsătoreşti cu cineva pe care-l cunoşti de mult timp, trebuie să fie ceva foarte plictisitor.

— Suntem din lumi diferite. Acţionăm diferit – continuă ea. Ne certăm.

— Adevărat. De ce?

— Ei bine, de exemplu, tu crezi în superioritatea bărbatului. Eu cred în egalitatea sexelor.

El începu să-i mângâie încheietura mâinii, şi ea se înfioră. Aurore ridică ochii şi întâlni privirea batjocoritoare a lui Sebastian. Ştia perfect ce efect avea asupra ei gestul lui.

— Nu face asta – spuse ea sec. Încercă să-şi retragă mâna, dar el o strânse mai tare. Ea-i aruncă o privire neagră, înainte de a continua:

— Vezi, mă consideri că pe o jucărie?

— Nu, nu ca pe o jucărie. Ca pe un partener de joc – răspunse el încet. Luni, ţi-am spus care sunt sentimentele mele pentru tine. Aş vrea să te am companie, dar felul meu de-a vedea lucrurile

nu-ţi convine. Continui să te doresc, de-asta-ţi propun o unire mai legală. Cât despre *machismo* – urmă el, ridicând din umeri – nu-i dau importanţă. Cred că-ţi sunt superior, doar în momentul ăsta: pot să-ţi ofer protecţie.

— Dar… Nu suntem îndrăgostiţi unul de altul – protestă ea.

El o privi sceptic.

— Ce ştii tu despre dragoste? – glumi el. Mi se pare că puţine lucruri. Te crezi îndrăgostită de acest Farley? Totul se luminează, în prezenţa lui?

— Nu, deloc, admise ea.

Ea-i aruncă o privire. Era singurul în stare s-o facă să vibreze. Asta nu însemna însă, că era îndrăgostită de el. Nu dovedea decât o atracţie fizică pentru el.

— Există altcineva? Cineva în Canada? – întrebă el.

— Nu.

— Atunci, nu eşti îndrăgostită de nimeni. *Bueno*. Speram să fie aşa.

El privi cele două mâini înlănţuite.

— I-am spus sergentului Morales că urmează să ne căsătorim – adăugă el suav.

— N-ai niciun drept să spui aşa ceva! Eu… eu… eu n-am acceptat! – protestă ea.

— Dar nu vei întârzia, *querida*?

El o privea cu o asemenea insistenţă, încât ea simţea străbătând-o valuri de dorinţă.

— Chiar aşa? Şi de ce, mă rog?

El zâmbi uşor şi se aplecă spre ea, până când pieptul lui îi atinse sfârcurile sânilor.

— Pentru că n-ai să poţi să te împotriveşti – murmură el, înainte de a-şi închide buzele peste ale ei.

Ea luptă o clipă împotriva dorinţei care o stăpânea, dar pierdu repede controlul propriilor reacţii. Mâinile ei, novice în arta de a iubi, îi găsiră deschizătura cămăşii şi începură să-i mângâie gâtul. Ea se strânse lângă el, oferindu-i gura. Mai expert decât ea, el îşi strecură degetele pe sub cămaşa de noapte, iar ea îşi ţinu respiraţia

când îl simţi mângâindu-i sânii.

Când el o lăsă, ea se aruncă în colţul canapelei şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ei bine, când ne căsătorim? El sufla mai greu, vocea lui fiind puţin batjocoritoare. Mâine? Poimâine? Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ironia lui o răni; ea gemu uşor. El îi luă mâinile de pe faţă.

— Haide, *chiquita* – spuse el pe un ton liniştitor. N-ai de ce să-ţi fie ruşine. Stima mea pentru tine este aceeaşi. Haide, ce zici? Te măriţi cu mine, mâine? apoi vom încerca s-o găsim pe sora ta.

Aurore îşi privea mâinile. De ce voia să se însoare cu ea? Avea, probabil, un alt motiv decât cel pe care i-l spusese. Ea-l observa; el o privea zâmbind, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Vezi că mă faci mai bun? – continuă el, ironic. N-am cerut nici unei alte femei să se mărite cu mine. N-am simţit nevoia.

Ar fi vrut să-l creadă. Avusese, fără îndoială,

toate femeile pe care le-a dorit şi, cum servitorii se ocupau de casă, n-avea nevoie de o femeie acolo. Atunci, de ce voia să se însoare cu ea?

— Şi ce-ai să faci, dacă refuz?

— Nimic.

Tonul lui era sec, iar figura i se crispă.

— Vrei să spui…

— Exact ce-am spus. Nu voi face nimic. N-am să te ajut nici să-ţi găseşti sora, nici să părăseşti această casă. Dar, am să-ţi cer să pleci de aici, mâine dimineaţă – replică el cu răceală. Asta te va ajuta, poate, să te decizi. Mărită-te cu mine şi vei deveni mexicană. Vei avea toate şansele să-ţi găseşti sora. Refuză să te măriţi cu mine şi vei pleca de aici, mâine dimineaţă. Dar dacă vei avea probleme cu autorităţile, nu conta pe mine. N-am să fac nimic.

— Este un ultimatum – se revoltă era.

— *Si*, un ultimatum. Ce-ai decis?

Aurore aruncă o privire în jur şi se simţi deodată foarte slabă.

— Nu ştiu, nu reuşesc să gândesc. Am nevoie de timp… murmură ea, trecându-şi mâna peste frunte. N-am mâncat de câteva zile.

— Ei bine, vom îndrepta imediat asta – replică el, după care-i lăsă mâna şi se ridică.

— Manuela îţi va servi ceva. O să ai timp să te gândeşti. Eu mă duc să fac surf. Ne vedem mai târziu. Ai să-mi dai răspunsul la cină.

CAPITOLUL 3

Aurore mâncă taco la cuptor, creveţi şi un fel de sos picant, urmate de o banană şi mai multe ceşti de cafea cu lapte.

Carlos dispăruse, după ce-o servise, dar reveni imediat ce ea termină: nu se îndepărtase prea mult şi o supraveghease cât mâncase.

— Aţi terminat, *señorita*? – întrebă el politicos.

— Da, mulţumesc.

Ea-l privi, încercând să-i ghicească gândurile. Îi datora şi lui multă recunoştinţă. Dacă nu l-ar fi îngrijorat absenţa ei lunea trecută, ar fi putut fi foarte bolnavă, sau ar fi murit chiar de deshidratare.

— Vă sunt foarte recunoscătoare – comentă ea.

Ea se opri, văzându-l ridicând capul, ochii lui negri privind-o enigmatic, ca de obicei.

— Pardon, *señorita*, dar nu înţeleg

„recunoscătoare” – spuse el încruntând sprâncenele.

— Eu… vreau să vă mulţumesc, la fel şi Manuelei, pentru ceea ce-aţi făcut pentru mine – urmă ea, rar. *Muchas gracias*.

O lucire mică apăru în ochii lui negri, dar niciun zâmbet nu-i lumină faţa.

— *De nada*, *señorita*. Pentru nimic. Manuela şi cu mine, ne supunem ordinelor date de *señor* Suarez. Ne-a cerut să ne ocupăm de dumneavoastră, să avem grijă că şederea aici să vă fie plăcută. El se încruntă. Doar nu mai vreţi să plecaţi pe jos, la Manzanillo, *señorita*?

— E departe?

— Vreo cincizeci de kilometri.

— Şi Guadalajara?

— Poate, două sute. El ridică din umeri. Nu sunt sigur.

— Cum ajungeţi la Manzanillo?

— Cu maşina, *señorita*.

— Când mergeţi la cumpărături?

— Poate mâine, poate poimâine. El ridică mâinile spre cer. Cine ştie? Când va zice Manuela – completă el.

— Dacă mergeţi mâine la Manzanillo, aţi putea să mă luaţi şi pe mine?

Figura lui deveni inexpresivă.

— Nu, *señorita* – spuse el ferm. Facem doar ce spune *señor* Suarez. Scuzaţi-mă, *por favor*.

El ieşi, iar Aurore rămase privind bazinul, cu pumnii strânşi.

Deci Carlos şi Manuela nu se supuneau decât ordinelor date de *señor* Suarez? Fără îndoială, le spusese s-o împiedice să părăsească reşedinţa. Carlos o urmărise luni după-amiază, nu pentru că-i ducea grijă, ci pentru că stăpânul îi ordonase s-o supravegheze.

Ce putea face? Cum putea să plece de aici? Dacă refuza să se mărite cu Sebastian, trebuia să plece a doua zi. Cum va reuşi? Şi dacă se va mărita cu el? Era o idee stupidă. Doar în cărţi, oameni atât de diferiţi unul de altul, se căsătoreau

cunoscându-se atât de puţin… ba încă, mai erau şi îndrăgostiţi nebuneşte. Or, ea şi Sebastian nu se iubeau.

Dar numai gândindu-se la el, se simţea înfiorată de fericire şi dorinţă. N-avea nevoie să fie cu el, sau să-l vadă, ca să-l dorească. El o atinsese şi un sentiment minunat o învăluise imediat. Îşi trecu mâna peste piept. Nimeni n-o mângâiase astfel. Nimeni n-o tulburase în asemenea măsură. Dar bineînţeles, nici nu cunoscuse un bărbat ca el, puternic şi autoritar, senzual şi generos, plin de umor, un bărbat cu care ea ar putea trăi şi pe care l-ar putea iubi.

Iubi? Ce ştia ea despre dragoste? Acest sentiment de beţie a simţurilor care o stăpânea era un semn de dragoste, sau simplă dorinţă fizică, dezlănţuită de un seducător expert?

Dacă ar fi avut mai multă experienţă, sau dacă ar fi putut fi sfătuită! Dacă ar fi putut vorbi cu Judy. Judy! Era aici din cauza ei. Trebuia s-o găsească. El spusese că o va ajuta în sensul

acesta, dacă se va mărita cu el. Atunci, de ce să nu se mărite cu el? De ce să ezite?

— *Señorita*?

— Manuela era în faţa ei, cu rochia de bumbac pe mână, aşteptând ca Aurore să-şi dea seama de prezenţa ei.

— *O, si, muchas gracias.*

Fata se ridică şi luă rochia. Fusese spălată, călcată, iar broderia avea o strălucire superbă.

— Mă duc s-o îmbrac – spuse ea.

Manuela încuviinţă din cap şi zâmbi, înainte de a dispare în spatele palmierilor.

După ce se spălă şi se pieptănă în baia frumoasă, Aurore îmbrăcă rochia şi fu destul de mulţumită de rezultat. Coborî din nou. Carlos era preocupat de tunsul azaleelor. Cu siguranţă, era acolo ca s-o supravegheze să nu părăsească din nou casa.

— Mă duc pe plajă, să-l văd pe *señor* Suarez făcând surf – îi spuse ea.

— Da, *señorita*.

Un uşor zâmbet luminã trăsăturile bărbatului.

Ea traversă salonul şi ajunse pe terasă.

— Puneţi-vă asta, *por favor*, *señorita*.

Carlos ajunsese lângă ea fără să-l audă venind; îi întinse un sombrero.

— Mulţumesc – răspunse ea.

Ea se forţă să-i zâmbească, dorind să dărâme bariera care-i despărţea. El îşi descreţi fruntea, dar se mulţumi să-i răspundă ca de obicei „*de nada*”.

Ea coborî scara terasei spre plajă. Odată ajunsă, privi în jur. Era puţină lume: mai ales copii cu părinţii sau cu guvernantele.

Ea începu să meargă încet, privind din când în când în direcţia casei. Da, Carlos era acolo s-o supravegheze. Ea-şi strânse buzele. Avea chef să-i joace o festă, să-l facă să creadă că pleacă din nou. Privi în jur şi văzu câteva maşini garate în apropiere. Se hotărî să se ascundă după una din ele, ca să vadă ce va face Carlos. Ea începu să

alerge şi se ciocni de cineva care se grăbea spre mare. Mâini mari o apucară de umeri şi o susţinură. O voce de bărbat tânăr, gâfâind uşor, îi spuse în engleză:

— Ei… sunt dezolat! Trebuia să mă uit pe unde merg. Mă grăbeam să fac baie. Sunteţi bine, doamnă?

Pentru o clipă Aurore crezu că era Farley, cu părul său blond şi uşorul accent californian. Dar era mai scund, mai lat în umeri şi mai tânăr.

Avea vreo şaptesprezece ani şi nu douăzeci şi şapte.

— Nu mă uitam pe unde merg – răspunse ea, zâmbind.

El o privi curios.

— Nu v-am mai văzut pe aici – remarcă el. Locuiţi la Suarez?

— Da.

— Sunteţi o prietenă a lui Sebastian Suarez?

— Da… Într-un fel – bâigui ea. El zâmbi răutăcios. Dar nu aşa cum credeţi – continuă ea. Îi

trecu o idee prin minte. Aţi venit cu maşina?

— Nu, mama şi cu mine am venit azi-dimineaţă, cu avionul, de la Los Angeles. Aceea-i casa noastră… aceea care seamănă cu un tort roz.

El indică o vilă pe jumătate ascunsă de arbori, mai departe de drum.

— De ce mă întrebaţi asta?

— Vreau să ajung la Manzanillo.

— Atunci, de ce nu-i cereţi bătrânului Carlos să vă ducă?

Aurore privi peste umăr. Carlos era la baza scării. Ea se întoarse spre tânăr şi, pentru prima dată în viaţă, încercă să facă uz de farmec. Oftă, clipi des din gene şi-şi ţuguie buzele.

— I-am cerut, dar nu vrea – murmură ea.

Sprâncenele băiatului se arcuiră de uimire; aruncă o privire spre ocean.

— Şi Sebastian? – întrebă el.

— Nici el nu vrea. Ea-şi umezi buzele, privindu-l implorator. O, vă rog, vreţi să mă ajutaţi? Trebuie să plec de aici. Am să vă

povestesc tot.

— Acum, vreţi să plecaţi acum?! exclamă el.

— Nu – începu ea – mâine va fi…

— Ascultaţi, doamnă – o întrerupse deodată, sunteţi foarte drăguţă şi foarte frumoasă, dar eu am venit aici să fac surf şi nu să mă ocup de necunoscute.

El se întoarse brusc şi se aruncă în valuri.

Aurore îl privi plecând. Înţelese că a pierdut partida. Sebastian tocmai ieşea din apă, cu surful în mână. Picături de apă îi străluceau în păr, lanţul lui de aur strălucea pe pielea bronzată. Avea un slip de baie negru. Cu greu, îşi luă ochii de pe trupul zvelt şi musculos. Ea-i întâlni privirea dură şi văzu apărând un zâmbet batjocoritor pe buzele-i bine conturate.

— Toby e un băiat bun, dar nu prea serviabil – spuse el ironic.

Îi luă o mână într-ale sale.

— Tot încerci să scapi?

— Da – răspunse ea – te miră?

— Nu, nu tocmai. Ştiu că nu eşti dintre cele cărora le place să fie supuse – răspunse el serios. Dar sunt puţin jignit de atitudinea ta.

— Jignit?

Aurore şi-ar fi dorit ca această discuţie să se petreacă într-un loc mai ferit decât această plajă, unde femei şi copii îi priveau curioşi.

— De ce?

— Pentru că speram că de-acum te-ai împăcat cu ideea de a rămâne cu mine.

El înclină brusc capul, ca s-o sărute pe gură. Se repezi la buzele ei într-un fel atât de posesiv, încât ea se revoltă o clipă. Dar se topi repede în braţele lui şi un uragan de dorinţă se stârni în ea. Se lipi de el pentru a se sprijini şi simţi cu degetele muşchii braţelor lui Sebastian. Nu-şi putea stăpâni pasiunea pe care o stârnea el în ea.

Ea îi mângâie pielea umedă cu un gest senzual.

— De ce-ai făcut asta? murmură ea.

— Pentru a-i arăta lui Toby, şi tuturor celor

interesaţi, cum stau lucrurile între noi – replică el.

Şi, înainte chiar ca ea să poată schiţa cel mai mic gest, el depuse rapid încă un sărut pe buzele ei. Ea se agăţă de el pentru o clipă.

Ea-i aruncă o privire neagră de furie.

— Ce crezi? – glumi el. Ai să mă trimiţi la dracu', sau ai să mă pălmuieşti?

— Ca să-ţi dau ocazia să-ţi arăţi superioritatea fizică? răspunse ea.

Ea scăpă din strânsoarea mâinilor lui şi-şi şterse buzele cu dosul palmei, într-un gest furios.

O mişcare îi atrase atenţia; îl zări pe Toby. Stătea pe malul apei, cu mâinile în şolduri şi-i privea. Se întoarse şi privi în jur. Văzu mulţi copii cu ochii negri şi cu părul la fel, privind-o râzând.

Ea se întoarse spre Sebastian.

— Te urăsc! – exclamă ea.

Plecă cu paşi mari spre faleză, ştiind că acum Toby nu va mai crede că ea voia să fugă.

Carlos nu mai era la baza scării. Era pe terasă, încercând să pară preocupat de tunsul

trandafirilor. Îi aruncă o privire când trecu pe lângă el. Ea intră în salon, se întoarse şi văzu că o urmăreşte. Dar el se opri în faţa scării în formă de melc. De data asta, era absorbit de azalee.

În liniştea camerei, Aurore se aruncă pe pat, cu capul în mâini. Inima-i bătea cu putere, transpiraţia-i curgea pe frunte. Gemu şi se ridică. Fără îndoială, climatul tropical o făcea să se poarte atât de prosteşte şi-i trezea o senzualitate pe care până atunci n-o cunoscuse. Nu se mai purtase astfel până atunci, strigându-i unui bărbat că-l urăşte, ştiind că toate simţurile ei o împingeau să se abandoneze în braţele lui.

Ea ştia de ce-i spusese asta. Recunoştea puterea pe care o avea asupra ei. Dar trebuia să se calmeze, să se gândească serios. În câteva ore, trebuia să răspundă ultimatumului dat de Sebastian. Dacă nu acceptă să se căsătorească cu el, trebuia să ajungă la Manzanillo şi apoi să dea explicaţii dificile, pentru a face autorităţile să înţeleagă că intrase legal în Mexic.

Rămase mult timp pe pat, analizând situaţia. Văzând lumină pe culoar, observă că se înnoptase. Se simţea uşurată că luase hotărârea: se va căsători cu Sebastian Suarez. Va fi soţia lui, aşa cum el o dorea şi, în schimb, el o va ajuta să-şi găsească sora.

Ea se ridică şi se duse să facă o baie. Se şamponă, apoi rămase în picioare în cadă, privindu-se în oglindă. Niciodată nu-şi examinase trupul cu atâta atenţie, dar erau multe lucruri pe care le făcea pentru prima dată, de câteva zile…

Poate era soarele cel care o eliberase? Imediat îşi dădu seama de ridicolul unei astfel de idei. De când o salvase Sebastian, îşi pierduse libertatea şi indiferenţa, în schimbul senzualităţii. Era, de acum, prizoniera propriilor dorinţe.

Îşi pieptănă şi-şi uscă părul, apoi îmbrăcă din nou rochia de bumbac. Tocmai îşi termină de aranjat părul, când îl văzu pe Sebastian, în oglindă. Ea-l văzu înaintând.

Purta un pantalon larg de culoare închisă şi o

superbă cămaşă albă, de mătase naturală, cu mâneci largi. Manşetele şi gulerele erau brodate cu motive mexicane, fiind deschisă până aproape de talie.

— Doar n-ai să porţi zdreanţa asta, ca să cinezi cu mine – spuse el autoritar.

El o prinse de umăr şi o obligă să-l privească în faţă. Ea se revoltă de acest tratament.

— Îmi place – răspunse ea. E foarte frumoasă şi Manuela a brodat-o cu mâinile ei.

— Ce contează c-a brodat-o Manuela? E un adevărat sac, nu-ţi vine bine deloc.

El se întoarse, deschise dulapul şi scoase o rochie de mătase, verde smarald. O puse pe pat.

— Îmbrac-o – ordonă el sec.

— Nu!

— De ce?

Cu mâinile în şolduri, el o privea cu atenţie.

— N-am să port niciodată o rochie aparţinând altei femei! replică ea.

— Care altă femeie? – întrebă el,

încruntându-se.

— Ultima… ultima ta amantă!

El o privi cu dispreţ.

— Dumnezeule, nu ştii ce vrei! Rochia asta de bumbac e a fiicei Manuelei şi nu te deranjează. El arătă spre rochia verde. E nouă. Am cumpărat-o pentru tine, la Guadalajara şi aş vrea să văd cum îţi vine.

— Ai ales-o pentru mine? – exclamă ea, neîncrezătoare. O, dar n-aveai niciun drept să-mi oferi îmbrăcăminte. Niciun drept!

— Dar, *chiquita*, n-aveai nimic de îmbrăcat. Ţi-am cumpărat această rochie, halatul pe care-l purtai mai devreme, cealaltă rochie şi taiorul, care sunt în dulap, aranjate de Manuela. Nu ţi-a spus?

— Trebuie că dormeam când le-a adus. Oricum, n-aveai dreptul să mi le cumperi. Eşti prea arogant, dominator, mult prea obişnuit să comanzi.

El ridică din umeri, apoi ridică şi braţele, într-un gest fatalist.

— Sunt aşa cum sunt. Acum ştii că această rochie îţi era destinată, ai s-o porţi? Te găsesc lângă piscină, în câteva minute.

El părăsi camera, înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă. Oricum, nu i-ar fi păsat de ceea ce ar fi spus ea. Putea să se sufoce repetându-i că n-avea niciun drept asupra ei, că era pretenţios, el se mulţumea să-şi bată joc, sau s-o ignore pur şi simplu. Era atât de sigur de el!

Ea aruncă o privire la rochia verde. Era foarte tentată să-l provoace, să refuze s-o îmbrace, să rămână în camera ei, în loc să cineze cu el. Da, foarte tentată, într-adevăr, chiar cu riscul de a se culca nemâncată, doar pentru a vedea ce va face el.

Manuela intră în cameră, zâmbitoare.

— *Buenas noches*, *señorita*. Am să vă ajut – spuse ea, arătând spre rochia verde.

— Nu, mulţumesc. No, *muchas gracias* – răspunse rece Aurore.

Zâmbetul Manuelei se şterse; părea foarte

tristă.

— *Si, señorita,* am să vă ajut. *Señor* Suarez…

Ea se întrerupse, apoi începu să vorbească în spaniolă agitând mâinile, iar lacrimile îi curgeau pe obraji, spre marea mirare a Aurorei.

— De acord, de acord! exclamă aceasta – puteţi să mă ajutaţi. Numai să nu mai plângeţi, vă rog. Nu mai plângeţi.

Pentru a o linişti pe Manuela, Aurore începu să se dezbrace. Lacrimile Manuelei se opriră aproape imediat şi-i reapăru zâmbetul, ca soarele după ploaie. O ajută pe Aurore să se îmbrace şi se dădu înapoi s-o admire.

Era o rochie simplă, croită admirabil, care lăsa spatele gol şi al cărei decolteu în formă de „V” ajungea aproape până în talie, abia acoperind sânii. Culoarea rochiei îi punea în valoare albeaţa pielii şi masa argintie a părului. Ea se privi în oglindă şi rămase surprinsă de contraste.

— *Me gusta, mui bonita* – spuse Manuela. *Venga, señorita.*

— Într-o clipă – răspunse Aurore.

Manuela se încruntă, perplexă.

— *En un minuto* – repetă Aurore rar.

Manuela aprobă din cap, înainte de a părăsi camera.

Aurore nu putea să-l întâlnească pe Sebastian imediat. Îi trebuia timp, să se obişnuiască cu această fată nouă, care-o privea din oglindă. Nu se interesase nicio dată prea mult de hainele pe care le purtase. Judy era eleganta familiei, cea care încerca să atragă atenţia sexului opus. Aurore o acuzase de multe ori că era provocatoare.

Cum putea ea să se prezinte în faţa lui Sebastian în această rochie, care lăsa atât de bine să se ghicească ceea ce ascundea? îşi imagina fără greutate fulgerarea ochilor lui, când avea s-o vadă. Nu, era insuportabil… Era prea timidă. Dacă ar fi fost atât de sigură pe ea, ca Judy… Dacă ar fi putut lăsa impresia că era obişnuită să poarte genul ăsta de rochie, pentru a cina cu un bărbat

care-o găsea vizibil pe gustul lui…

Nu va coborî şi dacă va veni cineva după ea, va pretexta o migrenă. Cel puţin, va fi o scuză tipic feminină – îşi spuse ea.

Se tot plimba prin cameră, mătasea rochiei foşnind în jurul ei şi îi trebui cam o jumătate de oră ca să se hotărască să-l întâlnească pe Sebastian, să-i spună ce decizie luase. Ea nu înceta să-şi repete că acţiona aşa pentru binele lui Judy.

Ieşi repede din cameră, ca să n-aibă timp să se răzgândească şi se grăbi spre galerie. Se opri cu mâna pe balustradă şi privi în jos. El era sub scară, lângă bazin. Avea un pahar în mână, pe care-l duse brusc la gură şi-l dădu pe gât. Se îndreptă spre una din măsuţele joase şi-l umplu din nou, bău o gură, apoi ridică ochii spre ea.

El reveni la baza scării şi ridică paharul.

— Beau în sănătatea ta, *señorita*. Eşti încântătoare. Bău din nou. Avea ochii strălucitori. Coborî, sau speri să urc eu după tine?

Nu prea părea să aibă umor – îşi zise Aurore. Pentru că-l făcuse să aştepte? Sau pentru că băuse? Privirea feţei se mută la sticla de pe masă, înainte de a reveni la figura lui Sebastian. El o privea cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— E *tequila*, spuse el. Ai dreptate, am băut prea mult. Vezi, nu-mi place să aştept. Aşa că, dacă mă port rău, nu-i decât vina ta. Ar fi trebuit să cobori mai devreme…

El se îndepărtă câţiva paşi.

— Ce vrei să bei? Nu alcool, bineînţeles. Un suc de lămâie, de tamaris, sau de flori de Jamaica? Sau poate, inevitabila coca-cola?

Părea că-şi schimbase atitudinea faţă de ea.

Deci n-o plăcea, până la urmă? Mersese ea prea departe după-amiază, acuzându-l de aroganţă? Era vexat, nu voia s-o mai ajute? Va fi norocul meu – îşi zise ea – dacă nu mai vrea să se însoare cu mine, în momentul în care sunt, în sfârşit, gata să-l iau de bărbat?

Ea-şi dădu seama că aştepta totuşi, cu

nerăbdare, răspunsul la întrebarea lui. Şi Carlos, care apăruse ca de obicei fără să facă zgomot, aştepta şi el.

— Un suc de lămâie, te rog.

Ea coborî repede scara şi ajunse jos exact când Carlos îi oferea băutura cerută. Ea-i mulţumi şi luă paharul umplut cu gheaţă. Carlos înclină capul şi dispăru în spatele palmierilor din ghivece.

— O băutură proaspătă şi inocentă, pentru o virgină proaspătă şi inocentă – murmură Sebastian.

Tonul lui era agresiv şi ea-l privi cu prudenţă. În pofida iluminaţiei foarte intime a camerei, Aurore distingea net strălucirea batjocoritoare din ochii lui. Ea bău câteva guri din băutura dulce-amară. Spera că, dacă nu răspundea remarcii lui, îl va face să renunţe la comentarii supărătoare. El îi luă paharul din mână şi-l duse la gură. Avu o privire ironică.

— Iată o băutură proaspătă, inocentă, aparent dulce, care-ţi lasă un gust acid – la fel ca

tine, *chiquita* – spuse maliţios.

Îi înapoie paharul şi bău *tequila* dintr-al său.

— În ceea ce mă priveşte, prefer băutura ţării mele, chiar dacă mâine dimineaţă, o să mă doară capul. Încălzeşte sângele, în loc să-l răcească.

— Dacă asta-i părerea ta despre mine – spuse ea, îndepărtându-se de el – nu înţeleg de ce m-ai cerut în căsătorie.

— Admit că şi eu îmi pun aceeaşi întrebare – spuse el încet.

Ea crezu că i-a înfipt un pumnal în inimă. Îl privi, să vadă dacă zâmbea cu zâmbetul lui uşor batjocoritor, sau dacă glumea măcar. Dar era prea departe de ea acum, iar figura lui, deasupra albului strălucitor al cămăşii, era doar o pată întunecată.

— A… Ţi-ai schimbat hotărârea? – întrebă ea.

— Îţi tremură vocea. E din cauza speranţei, sau a decepţiei? întrebă el glumeţ.

Se îndreptă spre masă şi-şi mai puse un pahar. Bău o gură sau două, privind-o răutăcios.

— S-ar putea să fi luat în sfârşit o hotărâre?

— Da, într-adevăr. Dar dacă nu mai vrei, nu înţeleg de ce atâta interes ca să afli – replică ea.

Ea încerca din răsputeri să-şi păstreze sângele rece şi să nu-şi arate sentimentele de ură şi dorinţă, de speranţă şi decepţie, care-o stăpâneau. Nimeni, niciodată, n-o tulburase aşa cum era pe cale s-o facă acest bărbat.

— Aş vrea să ştiu care e răspunsul tău – murmură el.

El se apropie de ea încet, apoi se opri. Îşi înclină capul într-o parte şi o privi pe Aurore cu atâta intensitate, încât ea se simţi roşind de furie.

— Rochia îţi vine la fel de bine cum mi-am imaginat – continuă el tărăgănat.

— Aş vrea să nu mă mai priveşti aşa – spuse ea furioasă.

— Cum?

El păru foarte surprins.

— Ca şi… ca şi… Ea se întrerupse, înainte de a ţipa: Nu sunt unul din bunurile tale!

— Crezi că te privesc ca şi cum ai fi? – exclamă el uluit. Te înşeli. M-am mulţumit să privesc rochia şi să mă felicit pentru bunul meu gust…

— O! Tu…

Împinsă de răutăţile lui, ea aruncă citronada în direcţia lui Sebastian. Ea-i văzu ochii înflăcăraţi de furie. Dându-şi seama ce făcea, lăsă paharul, se repezi spre uşa de la intrare şi dispăru în noapte.

Alergă instinctiv spre drum. Oprindu-se să-şi recapete suflul, aruncă o privire în urmă. Nimeni n-o urmărea. Deasupra ei, pe negrul cerului tropical, stelele străluceau ca nişte diamante imense, în timp ce privighetorile cântau în întunericul grădinii. Dar un alt cântec răsuna în noapte. O voce plăcută, de tenor, interpreta un cântec romantic, acompaniată de chitare.

Aurore rămase nemişcată câteva clipe, fascinată de acest cântec de dragoste. Vocea părea să vină din direcţia opusă şi, în căldura nopţii înstelate, mesajul era clar pentru Aurore,

chiar dacă nu avea decât slabe cunoştinţe de limbă spaniolă. Îndrăgostitul încerca s-o scoată pe doamna sa din ascunzătoare.

Curiozitatea o făcu să se întoarcă din drum. Se îndreptă spre aripa casei de unde venea melodia. Manuela şi Carlos locuiau în această parte a reşedinţei, deasupra bucătăriei. Apropiindu-se, Aurore descoperi trei bărbaţi sub o fereastră luminată. Toţi trei purtau pălării mexicane, cu boruri largi, o vestă scurtă peste cămaşa albă şi pantaloni cu galon brodat pe cusătura exterioară. Toţi cântau la chitară.

Cântecul ajunse la sfârşit; după ce se consultară, cei trei bărbaţi începură din nou să cânte, vocea solistului auzindu-se iarăşi, tristă şi melodioasă.

Tot ascultând, Aurore începu să regrete că dragostea exprimată în cântec nu exista. Dacă Sebastian Suarez ar fi dat dovadă de altfel de sentimente pentru ea… atunci i-ar fi fost foarte uşor să-i spună că se va mărita cu el. Dar nu era

cazul. N-ar fi tulburat-o aşa, dacă ar fi iubit-o. În tot cazul, ea nu putea să se aştepte să fie iubită atât de curând. Ba, mai mult, nici chiar ea nu era îndrăgostită de el şi-i acceptase propunerea doar pentru a o regăsi pe Judy.

Se termină şi al doilea cântec. Aurore se întoarse şi-l descoperi pe Carlos în spatele ei.

— Cina e gata, *señorita*. Veniţi?

— *Si*. Îmi place cântecul ăsta.

Ea pomi alături de Carlos, întrebându-se în treacăt de ce nu mai dorea să fugă.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Sunt trubaduri, *señorita*. Statul Jalisco este celebru pentru muzicanţii *mariachis*. Pentru câţiva pesos, un tânăr poate cere cântăreţilor să-i facă o serenadă logodnicei sale. E un vechi obicei, pe care mulţi vor să-l păstreze.

— E un obicei foarte frumos – îl asigură ea. Ştiţi cine le-a cerut să vină aici?

— *Si*. E Paco Colombo, viitorul meu ginere. Ar face mai bine să-şi păstreze banii.

— Atunci, îi făceau o serenadă fiicei dumneavoastră! – exclamă Aurore.

Ea se simţi dintr-odată decepţionată şi-şi spuse că e bleagă. De ce-şi dorise ca grupul *mariachi* să fi venit pentru ea?

— Dar bineînţeles, *señorita*. Ştiţi pe altcineva, pe punctul de a se mărita? întrebă Carlos sec.

El deschise uşa şi se retrase pentru a o lăsa să intre. După o scurtă ezitare, ea intră în casă.

— *Señor* Suarez vă roagă să rămâneţi aici, pentru o clipă. Nu va dura mult. Vă rog, luaţi loc.

El o conduse spre o masă pe care erau aranjate cu gust două tacâmuri.

— Mulţumesc, dar nu mă voi aşeza imediat – spuse Aurore.

— Cum vreţi, *señorita* – răspunse el cu curtoazie. Vreţi să beţi ceva, aşteptându-l pe *señor* Suarez?

Ştia ce se întâmplase cu prima băutură pe care o servise? Asistase la scena dintre ea şi

Sebastian? Poate adunase cioburile paharului?

Ea-l privi dar, ca de obicei, nu putu citi nimic în ochii lui.

— Nu, mulţumesc – murmură ea.

El înclină capul şi o părăsi.

Rămasă singură, Aurore reveni spre piscină. Sebastian trebuise să-şi schimbe cămaşa. Ea se ura, că reacţionase astfel. Nu va fi deloc mirată dacă acum n-ar mai vrea să se însoare cu ea, dac-ar da-o pe uşă afară. Şi cine putea să-l învinovăţească? Niciun bărbat nu s-ar căsători cu o femeie care se poartă ca o ciumă!

Dar ea nu era aşa, în mod normal. Nu jignise pe nimeni cu intenţie. De ce reacţiona oare cu atâta violenţă când era vorba de Sebastian? De ce o afectau atât de tare toate cuvintele şi acţiunile lui?

Un zgomot pe scară o făcu să se întoarcă. Sebastian intră, o văzu şi se opri. Se priviră intens. Purta o cămaşă mai sobră, mai puţin excentrică decât precedentă, şi care-i dădea un

aspect mai auster.

Ea se apropie impulsiv de el, neştiind ce să spună, dar dorind să-şi manifeste regretul.

— Sper… că lămâia nu ţi-a pătat cămaşa – reuşi ea, în sfârşit, să spună.

Nu reuşea totuşi să ridice privirea spre el.

— Credeam că ai plecat definitiv, de data asta – replică el sec. Nu hainele, ci pe mine m-ai pătat.

Ea-l privi surprinsă şi observă consternată plasturele de pe obrazul lui stâng.

— Dar ce s-a întâmplat? – se bâlbâi ea. Mâna i se ridică involuntar, ca pentru a atinge obrazul lui Sebastian, dar o lăsă repede jos, văzând ostilitatea din ochii lui.

— Gheaţa are câteodată muchii ascuţite – remarcă el. Cred că un cub de gheaţă, nu un ciob de pahar, m-a tăiat.

Ea fii stăpânită de senzaţii stranii. Se simţi tremurând şi se sprijini de el. Cu ochii închişi, ea-şi puse capul pe pieptul lui Sebastian.

— Îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău… murmură ea. N-am vrut să-ţi fac rău.

Ea se aştepta ca el s-o ia în braţe şi s-o strângă la piept. Dorea asta cu pasiune, fără să se gândească ce efect va avea asupra ei. Un singur lucru conta: dovada iertării lui.

Dar în loc să-i ofere mângâierea pe care-o aştepta, el o împinse, O ţinu departe, cu mâna întinsă şi o privi cu răceală.

— Îţi accept scuzele – replică el. Vrei să te aşezi şi să mănânci acum? Manuela se înfurie, dacă nu poate servi la timp mâncarea pe care a pregătit-o.

El se apropie de masă şi-i ţinu scaunul. Îl ştia distant, dar nu ştia cât putea s-o facă să sufere. Se aşeză nervoasă; Sebastian se aşeză în faţa ei. Figura lui rămase de marmură şi Aurore pierdu orice speranţă să-l vadă îmblânzindu-se.

Cum se aşezară, apăru Carlos. Mâncară mai întâi ceviche, un fel compus din fructe de mare marinate în suc de lămâie şi asezonate cu ulei,

ceapă, roşii şi ardei iute. Carlos le servi apoi un fileu de vacă cu fasole verde şi ardei iute, verde, acoperit cu sos de avocado, apoi turnă în pahare de argint un vin sclipitor, pe care Aurore îl bău cu plăcere, în speranţa că-i va împrăştia nervozitatea.

Sebastian nu făcu niciun efort să-i vorbească, iar ea rămase tăcută, incapabilă să rupă bariera care se ridicase între ei. Chiar când Carlos se retrăsese după ce adusese fructele, cafeaua şi lichiorurile, rămaseră tăcuţi.

Aurore căuta cu disperare ceva de spus şi nu găsea nimic legat de cererea lui în căsătorie.

— Sora ta îţi seamănă? – întrebă el deodată.

Surprinsă, Aurore tresări şi-i aruncă o privire uluită.

— Fizic?

— Da. Ar fi de ajuns, pentru început.

— Ei, e mai înaltă ca mine, părul ei este de culoarea grâului copt, ochii albaştri. La optsprezece ani a câştigat un concurs de frumuseţe. Tata era foarte mândru de ea, mai ales

când a devenit actriţă.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi patru. Doi ani mai mult decât mine… Dacă aş putea s-o găsesc!

— Acum, că ştiu cu cine seamănă, cred că avem mari şanse să fie cu Roberto. Are o slăbiciune pentru blonde. Toate fostele lui neveste erau blonde.

— Toate?… exclamă Aurore.

— A avut trei. Erau starlete care voiau să reuşească. După Roberto, ele nu-l iubeau pe el, ci ceea ce putea să le aducă. El îi aruncă o privire sarcastică. Sora ta ar proceda la fel, având această posibilitate? I s-ar oferi ea lui, în schimbul unui film?

— Nu ştiu – murmură Aurore.

Ea se juca cu paharul de lichior, evitând privirea interlocutorului său: întrebarea o punea în încurcătură. Îi amintea prea tare ceea ce ea însăşi decisese să facă: să se mărite cu Sebastian, pentru a o regăsi pe Judy.

— Poate ar face-o, dacă el i-ar place – replică ea. Cum e fratele tău vitreg?

— E scund, are tendinţă de îngrăşare şi e coleric, ca toţi artiştii. Are patruzeci de ani, dar e un mare regizor, iar tinerele actriţe îl găsesc atrăgător.

El îşi goli paharul şi continuă:

— N-ai vrut niciodată să te faci actriţa?

— Nu, niciodată.

Ea scutură din cap şi zâmbi la amintirea glumelor tatălui său, pe seama ei.

— Tata spunea că nu ştiu deloc să joc teatru, că sunt incapabilă să-mi ascund sentimentele.

— Văd – spuse el încet.

El se ridică şi adăugă:

— Dacă ai terminat de mâncat, poate ai vrea să te aşezi lângă bazin? Scuză-mă, am de dat câteva telefoane.

— Dar ai spus… mă rog… nu vrei să afli ce-am hotărât? îngăimă ea.

Ea se ridică la rândul ei şi se apropie de el.

— Hotărârea ta? – repetă el, încruntându-se. Ce hotărâre?

— Despre căsătoria noastră. Ai spus, înainte de masă, că ai vrea s-o afli.

— Şi mi-ai aruncat în obraz conţinutul paharului. Un fel foarte neobişnuit de a refuza o cerere în căsătorie, dar fără îndoială, foarte sincer, pentru că tu nu ştii să-ţi ascunzi sentimentele…

— Nu de-asta am făcut-o – protestă ea.

— Atunci, de ce?

— N… nu ştiu. Erai atât de exasperant. Mă zăpăceşti total – admise ea. Mă… hotărâsem să spun da şi să mă mărit cu tine, dar păreai că te-ai răzgândit şi nu mai eram sigură…

Ea se opri, incapabilă să mai continue explicaţia şi-l privi cu ochii strălucind. Cu mâinile în buzunare, el privea apa.

— Te-ai răzgândit, nu-i aşa?

Se întoarse încet spre ea.

— Spui că te zăpăcesc – oftă el. *Por Dios*, nu-i

nimic în comparaţie cu efectul pe care-l ai tu asupra mea!

Fu într-o clipă lângă ea, atât de ameninţător, încât ea se dădu înapoi şi se propti de masă.

— Ţi-e teamă c-am să te lovesc! – urmă el. Apoi scutură din cap şi continuă: Nu, n-aş putea să lovesc niciodată o femeie. Dacă ai fi fost un bărbat, ar fi fost altceva. Te-aş fi sugrumat deja, pentru tot ceea ce mi-ai spus. Sau ţi-aş fi zdrobit gura cu un pumn zdravăn, sau chiar ţi-aş fi spart nasul. Dar nu eşti bărbat, nu eşti decât o femeie, care crede că-i este permis să facă ce-i place şi să se scuze, spunând că e zăpăcită…

— Ei bine, tu… tu mă zăpăceşti într-adevăr – răspunse ea. Îmi ceri să fiu soţia ta, după ce ai anunţat un necunoscut că ne vom căsători!

— Este singurul mijloc pe care l-am găsit, ca să te protejez, răspunse el. Inspiră profund, îi întoarse spatele, apoi se întoarse brusc cu faţa. Azi-dimineaţă, sergentul Morales venise să te ia la Comisariat, pentru interogatoriu.

— Interogatoriu? Pentru ce?

— Asupra raporturilor tale cu cei doi tineri infractori, căutaţi pentru trafic de droguri. *Şi*, *señorita*, poţi să te uiţi consternată. Ţi-ai descris cei doi prieteni, Farley şi Brett, cu o mare precizie şi sergentul Morales, un bun poliţist, a luat notiţe şi şi-a informat superiorul. Locotenentul i-a recunoscut pe cei doi bărbaţi, după descriere. Şi-au dat nume false şi au reuşit să obţină acte false. Foarte inteligent din partea lor, să călătorească cu o maşină închiriată pe numele tău. Pari nevinovată şi ai fost pentru ei un alibi foarte bun. Dar locotenentul are îndoieli în ceea ce te priveşte şi crede că, după un interogatoriu mai special, ai să cazi nervos şi ai să mărturiseşti unde se găsesc cei doi complici.

— Dar eu nu sunt complicea lor! exclamă ea. Şi nu ştiu nimic despre ei.

— Asta i-am spus şi eu sergentului Morales. Cum ar putea fi, fără să ştie? – i-am răspuns eu. Acest tânăr poliţist este de fapt un romantic şi a

crezut povestea mea, când i-am spus că suntem îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul şi că ne vom căsători mâine, la Guadalajara. A plecat la Comisariat, cu această informaţie. El ridică din umeri şi făcu un gest cu mâna. Sunt dezolat că intervenţia mea în favoarea ta te-a zăpăcit – continuă el sec. Îţi mărturisesc că, înainte de masă, aşteptându-te, eram pe cale să-mi schimb hotărârea şi să-mi retrag cererea. De ce aş oferi numele şi bunurile mele unei ţipe cât se poate de dezagreabile, doar pentru a o scoate dintr-o situaţie de care e singura responsabilă? Dar atunci, ai reuşit să mă convingi. El indică leucoplastul de pe obrazul său. Carlos te va duce mâine dimineaţă la Manzanillo. Sunt sigur că te vei descurca foarte bine fără ajutorul meu, care n-a făcut decât să te zăpăcească – conchise el cu răceală. *Buenas noches*, *señorita*.

Aurore n-ar fi fost mai uluită dacă ar fi lovit-o. Mută de surpriză, ea-l privi îndepărtându-se de-a lungul piscinei şi dispărând în casă. Se lăsă

atunci să cadă într-un fotoliu. Cu capul în mâini, ea rememoră toate evenimentele pe care le trăise, de când îl întâlnise pe Farley. În lumina celor relevate de Sebastian, ea înţelese mai bine strania atitudine a celor doi băieţi, pe plajă.

Când se întorsese să-i spună lui Farley că n-o văzuse pe sora ei, ea-l surprinsese în compania complicilor şi a drogurilor. Nu se aşteptaseră s-o revadă şi se gândeau să fugă cu maşina, în timpul cât ea ar fi fost cu sora ei. Dar cum ea sosise într-un moment nepotrivit, au vrut s-o drogheze, ca să şi-o facă aliată. În faţa refuzului ei, deciseseră să se debaraseze de ea. Încercaseră s-o omoare şi aproape reuşiseră.

Aurore rămase în fotoliu mai multe minute, până la sosirea lui Carlos, care venise să strângă masa. Ochii lui negri o fixară atent. Observase, probabil, urme de lacrimi pe obrajii ei.

— Sunteţi obosită, *señorita*. Mergeţi la culcare.

Îi vorbea calm, ca şi când ar fi fost fiica lui şi,

pentru prima oară, ea-l văzu cum era: un bărbat foarte patern şi nu un câine de pază silenţios căruia stăpânul îi ordonase s-o supravegheze, pentru a o împiedica să fugă.

— M-am sculat de curând. Am dormit până la prânz – răspunse ea.

— Ştiu, dar aţi fost bolnavă; nu de mult, era să vă înecaţi. Aveţi nevoie de odihnă, pentru a prinde puteri.

Avea dreptate. Ar fi trebuit să fie în putere a doua zi, pentru că nu va mai fi sub protecţia lui Sebastian. Ea zâmbi şi încuviinţă din cap.

— *Buenas noches*, Carlos. *Muchas gracias*, pentru… pentru tot.

Îi jucau ochii în lacrimi şi se îndreptă repede spre scară.

CAPITOLUL 4

Ea se duse la culcare şi adormi imediat. Dar se trezi, două ore mai târziu. Oftă uşurată, descoperind că se afla tot în acest minunat paradis, în această colivie aurită, construită pentru o altă femeie. Dar deodată, îşi aminti ultimatumul lui Sebastian. Mâine, va trebui să plece. Mâine, uşa coliviei va fi deschisă larg, iar pasărea va fi liberă să-şi ia zborul, aşa cum îşi dorise.

Ce va face la Manzanillo? Să se ducă la Comisariat, aşa cum intenţionase mai înainte, însemna ca de acum încolo să aibă probleme şi mai mari. Îşi aminti cu groază că citise în ziare aventurile unor turişti nevinovaţi, care fuseseră arestaţi pentru trafic de droguri.

Ea se răsuci în pat. Sunetul muzicii acelor *mariachis*, puţin estompat, ajungea până la ea. Îşi astupă urechile, să nu mai audă mesajul lor de dragoste. Inevitabil însă, gândurile ei se duceau

spre Sebastian; îşi reaminti sărutările lui.

Ce furios fusese, şi cine ar fi putut să-l învinovăţească, după felul în care se purtase ea cu el? înţelegea acum, că tot răul pornea de la ea. Îşi spusese că era o nebunie să se mărite cu el, trupul ei însă, vorbise altă limbă; voia să se unească cu cel al lui Sebastian.

Îşi dorea să fi fost acum alături de el, să facă dragoste în căldura nopţii tropicale, în sunetul muzicii grupului *mariachis*.

Îi trecu o idee prin gând şi încercă zadarnic s-o alunge. Cum putea ea, acum, să i se ofere? Ar fi crezut că acţiona aşa de teama zilei de mâine.

Muzica încetă. Poate va reuşi să readoarmă? O lumină slabă, provenind din afara camerei, o deranja. Dacă ar fi putut închide măcar o uşă. Dar conform stilului mexican, se intra în cameră direct din culoar. Aurore se hotărî să se ducă să stingă lumina.

Spre marea ei surpriză, lumina venea din camera vecină cu a ei. O mică lampă de noptieră

împrăştia lumină şi făcea să lucească pielea goală a spatelui şi a umerilor bărbatului culcat în pat. Sebastian, în aparenţă, adormise şi uitase să stingă lumina.

Atrasă de pielea goală şi de părul ciufulit, Aurore intră în cameră ca o somnambulă. Ajunse la pat şi-l privi pe Sebastian. Figura nu-i era întoarsă spre ea. Cu cât îl privea mai mult, cu atât se simţea tentată să-şi treacă degetele prin părul lui, să-l trezească, să-l implore să rămână şi să se căsătorească cu ea.

Stăpânită de dorinţa care-o învăluise, îngenunche lângă pat şi-i atinse spatele. Abia atinse cu degetele pielea lui, că îşi şi retrase mâna. Ce-o apucase? Dacă se trezea? Ce va spune? Ce va face?

Cu acest gând, ea întinse din nou mâna şi-i mângâie ceafa, apoi îşi strecură mâna în masa de bucle brune. Respiraţia i se acceleră, inima-i bătea mai tare. Nu mai era nimic de făcut. Nu mai putea rezista dorinţei de a se întinde lângă el şi de a-l

îmbrăţişa.

Îşi retrase rapid mâna, când Sebastian făcu o mişcare cu capul. Aurore rămase tăcută, abia îndrăznind să respire. El suspină, murmură ceva, dar nu se mişcă. Ea inspiră adânc, fără să ştie dacă era liniştită sau decepţionată. Bunul simţ îi reveni. Venise să stingă lumina şi ar fi fost bine s-o facă imediat, înainte de a fi din nou tentată să se bage în patul lui şi să-l mângâie, ca să-l trezească.

Ea ridică mâna spre lampă şi… răsturnă telefonul! Acesta căzu, făcând un zgomot infernal, arhisuficient – se gândi Aurore – ca să trezească toată casa.

Încă îngenuncheată, încremenită de rezultatul neîndemânării sale, Aurore îl văzu pe Sebastian întorcându-se spre ea. Acum, o privea în faţă şi ea-i văzu sprâncenele încruntate. Pleoapele i se ridicară. Ochii săi, încă grei de somn, se opriră pe Aurore, înainte de a se închide din nou. Figura i se destinse. Sebastian se instală mai comod pe pernă şi păru că adoarme iar.

Aurore mai rămase puţin, să-i admire profilul de vultur. Adormit, părea mai mândru şi mai distant. Ea se întrebă cum îndrăznise să-i spună ceea ce-i spusese, cum putuse să-i arunce în obraz paharul de citronadă.

Mişcându-se de data asta cu atenţie, ea puse telefonul la loc şi stinse lampa. Doar lumina din camera ei mai lumina puţin încăperea. Se sprijini de marginea patului pentru a se ridică şi scoase un ţipăt, când degetele lui puternice o apucară de încheietura mâinii. Sebastian se ridică şi murmură răutăcios:

— Haide, doar n-ai să pleci fără să obţii ce căutai.

Căldura trupului lui, atât de aproape, o tulbură teribil pe Aurore şi ea încercă să se îndepărteze.

— N-am venit aici să caut nimic – răspunse ea. Voiam să sting lumina, asta-i tot. Nu puteam adormi din cauza ei.

— Nu te cred.

— Şi totuşi, e adevărat – protestă ea, cu voce nesigură.

— Atunci, de ce m-ai atins?

— Te rog, lasă-mă.

Ea încercă să-şi elibereze mâna, dar Sebastian era prea puternic pentru ea.

— Nu numai lumina te împiedica să dormi, *chiquita* – spuse el cu blândeţe. Şi tu regreţi că nu mai vreau să mă însor cu tine, nu-i aşa?

— Da. Dar de unde ştii?

— Sentimentele mele erau foarte asemănătoare cu ale tale… răspunse el râzându-şi de sine. Tu vrei, deci, să te măriţi cu mine?

— O, da, da, vreau – suspină ea.

— Ei bine, dovedeşte-mi!

Tonul melodios al vocii sale şi mângâierea lentă a degetelor lui pe încheietura mâinii ei, treziră dorinţa Aurorei.

— Vrei să spui… murmură ea.

— Vreau să spun, dovedeşte-mi că mă doreşti.

Ea se simţi incapabilă să reziste sugestiei lui.

Se aplecă spre el, iar buzele ei se apăsară încet pe ale lui.

Mai întâi, el nu răspunse sărutului ei şi, întâmpinând răceală, ea-l sărută mai fierbinte, strângându-se lângă el; sânii ei, abia acoperiţi de voalul mătăsos, se apăsau pe pieptul lui Sebastian.

El rămase de gheaţă. Disperată de atitudinea lui, Aurore întredeschise buzele pentru a-l lăsa să guste savoarea gurii ei, apoi mângâie încet pielea bărbatului. Atunci, cu un oftat de capitulare, Sebastian o trase în pat, lângă el şi-i întoarse sărutul cu o pasiune care exulta de fericire.

Trăiră câteva momente de dulce voluptate, sărutându-se şi mângâindu-se, încercând să-şi ofere satisfacţie unul celuilalt, cât mai bine. În clipa în care Aurore credea că el avea s-o ducă într-o lume de senzualitate, din care nu se va mai întoarce, Sebastian se ridică şi se aşeză în pat. El respiră profund de câteva ori şi spuse cu o voce răguşită:

— Ai câştigat, *chiquita*, m-ai convins. Acum, întoarce-te în patul tău.

— De ce? – murmură ea. Era mulţumită că obscuritatea-i ascundea roşeaţa obrajilor. De ce? – repetă ea.

El se întoarse s-o privească şi râse sec.

— Pentru că nu mă culc cu o virgină, dacă nu e nevasta mea, iată de ce.

— Dar…

— Dar, ce? – întrebă el.

— Nimic – murmură ea.

— Ascultă, *querida* – adăugă el. Ştiu ce ţi-ar place să faci şi aş vrea şi eu la fel ca tine. Ne-ar fi foarte uşor să anticipăm noaptea nunţii, totuşi, e mai bine aşa. Dacă unul din noi se va răzgândi mâine dimineaţă? Mai bine să rămânem liberi până mâine. Du-te la culcare. Vom pleca devreme, la Guadalajara. *Hasta luego, amada*. Pe mai târziu, dragostea mea.

Întoarsă în patul ei, Aurore se simţi ruşinată de ea şi se revăzu, o oră mai devreme, în acelaşi

pat, gândindu-se să meargă la Sebastian şi să-i ceară să se căsătorească cu ea. Acum, o făcuse: ar fi trebuit să fie fericită şi satisfăcută, dar nu era niciuna, nici alta. Era mai zăpăcită decât înainte, de blândeţea lui Sebastian şi de refuzul lui de a accepta ceea ce-i oferea ea, de bunăvoie.

A adormit abia în zori şi a fost trezită de salutul Manuelei. După o toaletă făcută în grabă şi un mic dejun luat în fugă, îmbrăcă o rochie de culoarea fildeşului, care-i venea perfect. Sebastian ghicise bine măsura, dar uitase încălţămintea.

Manuela apăru din nou, iar Aurore îi explică prin gesturi. Manuela se întoarse câteva clipe mai târziu, cu ciorapi şi o pereche de sandale, din piele albă. Aurore le puse, iar efectul îi plăcu de minune.

— *Muchas gracias*, Manuela.

Aceasta din urmă scoase o exclamaţie şi o sărută pe Aurore foarte sonor, pe amândoi obrajii.

— *Vaya con Dios, señorita*. *Buena suerte* – îi ură Manuela.

Coborând să-l întâlnească pe Sebastian, Aurore se întreba dacă Manuela şi soţul ei ştiau că stăpânul lor mergea să se însoare. Pentru asta o binecuvântase Manuela şi-i urase noroc?

Sebastian era în curte, cu Carlos. Purta un costum deschis la culoare şi o cămaşă bej. Aurore simţi cum inima începe să-i bată mai tare. În câteva ore, el va fi soţul ei. Nu-i venea să creadă. El se întoarse, o văzu şi se îndreptă spre ea, cu un buchet de trandafiri roşii în mână.

— Ce-s astea? – întrebă el, arătând cearcănele de sub ochii Aurorei.

— Nu prea am dormit… răspunse ea.

— Ţi-ai petrecut noaptea bântuită fiind de îndoieli? adăugă el, glumeţ.

Glumea, ca şi cum n-ar fi ştiut cum îşi petrecuse ea o parte a nopţii. O luă de braţ şi o conduse spre uşă.

— Logodnicelor li se întâmplă adesea să aibă dubii de ultim moment, asupra înţelepciunii deciziei lor, urmă el.

Erau acum afară şi traversau o peluză întreţinută cu grijă.

— Îţi place să zbori cu avionul? – întrebă el.

— Am fost cu avionul doar de două ori; din Islanda în Canada şi din Canada, la Los Angeles.

Sebastian deschise uşa unui avion de două locuri şi o ajută să se urce în carlingă.

— Când zbori cu un astfel de aparat, ai să vezi, e total diferit de zborurile pe care le-ai făcut anterior.

Aparatul se ridică rapid în aer. Casa albă, plajă pustie, celelalte reşedinţe pe jumătate ascunse de arbori, ajunseră în curând puncte minuscule.

Survolară apoi un torent a cărui apă se învolbura. Apoi râul se lărgi şi deveni lac. Trecură după aceea pe deasupra unui câmp cultivat, prin care şerpuia un curs de apă.

Avionul pierdu brusc altitudine, apoi îşi reluă poziţia iniţială.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Aurore.

— N-a fost decât un gol de aer. Sunt frecvente, în munţi.

— Cred că înţeleg de ce-ţi place să zbori în această regiune. Te simţi ca o pasăre.

El îi aruncă o privire mirată.

— Aşa e, ai dreptate, de-asta-mi place să zbor. Dar mă simt mai aproape de zborul păsării în cădere liberă.

— Vorbeşti de paraşută?

— Nu tocmai. Nu e doar o săritură din avion, urmată de deschiderea paraşutei. În primele sute de metri, nu ai paraşuta deschisă. În timpul căderii, poţi să te mişti în toate sensurile. E o senzaţie care nu se poate descrie. Te simţi liber.

— Trebuie să fie foarte periculos – remarcă ea.

— Da, foarte… Te joci cu moartea. Poţi să fii atât de fascinat de acest sentiment de libertate, încât să uiţi să deschizi paraşuta.

— Ţi s-a întâmplat?

— De mai multe ori. Am aşteptat până în

ultima clipă, să văd ce se va întâmpla, dacă nu fac nimic; dar de fiecare dată m-am ferit de moarte.

Aurore privi flancul munţilor şi, deodată, şi-l imagină căzând în spaţiu, lovindu-se de stânci, înainte de a se zdrobi de pământ.

— O, nu, o Doamne, nu! exclamă ea.

Ea-şi puse mâna la gură. Îi venise rău.

— *Que pasa*? Ce ai? – întrebă el.

— Nimic – murmură ea.

— Iar?

Ea se făcu că nu înţelege aluzia la răspunsul similar, din noaptea trecută.

— Pata aceea albastră, din zare, ce este?

— Lacul Chapala, cel mai mare din ţară. Îl vom survola până la Guadalajara şi vom trece prin apropierea cascadelor de la Junacatlán[1]. Sunt rivalele mexicane ale cascadei Niagara. Vom ateriza apoi, imediat.

Mai multe sate erau semănate pe malurile lacului şi el i le numi pe fiecare.

— Sunt mai multe staţiuni balneare, de fapt.

1 Junacatlán, oraş în Mexic, în statul Jalisco. Are 25.000 locuitori.

Uite, Ajijic[2]. Mulţi scriitori şi pictori vin aici. Are şi Roberto o casă aici.

După ce survolară minunatele cascade, Sebastian luă legătura cu turnul de control al aeroportului din Guadalajara, apoi începu coborârea.

Aurore era nervoasă. În câteva minute, va fi într-un oraş necunoscut, înconjurată de străini, pe punctul de a se căsători cu unul.

Nu putea să se mărite cu el… Se întoarse spre Sebastian, dar atenţia lui era absorbită de aterizare şi el nu-i văzu gestul.

„Gândeşte-te la Judy” – îşi zise ea. „Fără ajutorul lui Sebastian, n-o vei găsi niciodată. Nu te va ajuta, dacă nu te vei mărita cu el. Numai Dumnezeu ştie de ce. Dacă nu, nu va face nimic. NIMIC. Te va lăsa singură şi nu vei suporta, ştii că nu vei suporta, pentru că tu…”

— *Bueno*. Am ajuns.

Vocea lui Sebastian era puţin glumeaţă, iar ea-şi dădu seama că avionul se afla în faţa unui

2 Ajijic, oraş în Mexic, în statul Jalisco, la 41 km sud de Guadalajara.

hangar, cu motorul oprit.

— Trebuie să fii mulţumită că eşti din nou pe pământ... El continuă cu o undă de amărăciune: De două ori te-ai albit, ca şi când ţi-ar fi fost rău; o dată, când survolam munţii şi a doua oară, la aterizare. Nu suporţi avionul?

Ea-l lăsă să creadă că-i fusese frică. Nu-i putea dezvălui adevărul despre spaimele sale. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi aflat care sunt sentimentele ei pentru el, şi ea n-ar fi putut să i le încredinţeze, nu încă, poate niciodată...

Ea dădu negativ din cap, fără să-l privească. După o tăcere apăsătoare, el reluă:

— Păcat. Nu vrei însă, să mă împiedici să zbor?

Ea-l privi surprinsă. Figura lui Sebastian era rece şi o lumină aproape crudă îi juca în privire.

— Să te împiedic? Cum aş putea să te împiedic să faci ce doreşti?! exclamă ea.

— Peste patruzeci şi cinci de minute, vei fi soţia mea şi vei avea dreptul să încerci. El râse,

fără veselie. Amândoi ne vom pierde puţin libertatea… Este un aspect al problemei, pe care până acum nu-l văzusem.

Privirea lui era total lipsită de căldură.

— Mai vrei să te măriţi cu mine? întrebă el.

Ea-i studie trăsăturile. Şi el avea îndoieli şi-i dădea o ultimă şansă de a se răzgândi. Cu mai puţin de zece minute înainte, ea se întorsese spre el, să-i spună că nu putea deveni soţia lui. Atunci însă, descoperise, totuşi, de ce voia să se căsătorească cu el.

— Vreau să-mi găsesc sora – spuse ea cu răceală.

O lungă tăcere-i urmă cuvintele. Apoi, gura lui Sebastian se curbă într-un zâmbet sarcastic, iar ochii săi priviră în jos, ascunzând strălucirea din privire.

— Dar bineînţeles, spuse el tărăgănat. Cum am putut să uit? Haide, să mergem.

O limuzină lungă, crem, cu şofer, îi aştepta la ieşirea din aeroport, pentru a-i duce în centrul

oraşului. Amândoi urcară în spate, iar Sebastian îi arătă Aurorei locurile cele mai interesante.

— *Conocer Guadalajara es amarla* – să cunoşti Guadalajara, înseamnă s-o iubeşti, spuse el.

După ce parcurseră Piaza de Armas, care se întindea în faţa catedralei, ajunseră la o clădire în stil colonial, în faţa căreia se opriră. Sebastian o ajută pe Aurore să coboare din limuzină, apoi o conduse în interiorul edificiului.

O orchestră *mariachi* începu să cânte. Sunetul instrumentelor acestor cântăreţi o ajută pe fată să accepte realitatea scurtei ceremonii civile, care făcu din ea soţia lui Sebastian.

Totul era atât de perfect aranjat, încât Aurore avu strania impresie că totul fusese prevăzut cu mult înainte. Ea se urcă în linişte în limuzină.

— Ei bine, s-a făcut, murmură Sebastian, apropiindu-se de ea.

— Este… e maşina ta? – întrebă ea, cu

nervozitate.

— Nu, a unei rude.

El duse mâna Aurorei la buze.

— Spune-mi, *señora* Suarez, ce zici de noul tău nume?

— Îmi va trebui ceva timp, să mă obişnuiesc. Ea-şi eliberă degetele şi privi prin fereastră.

— Unde mergem acum?

— La prima soţie a tatălui meu.

— Trăieşte încă? se miră ea.

— Da. Dar nu e foarte sănătoasă; nu va mai trăi mult timp. Vreau să te cunoască, pentru a-i putea arăta că i-am urmat sfaturile şi, în sfârşit, m-am căsătorit. De ce eşti atât de mirată?

— Eu… eu… nu credeam că tu… sau, mai bine-zis, că ea se interesează de tine, fiul…

— Femeii care ia stricat căsătoria cu tatăl meu? – termină el în locul ei. Dar vezi, eu sunt şi fiul tatălui meu şi ea-l iubea cu pasiune. Când mama a murit, Teresa a devenit mama mea, m-a luat sub aripa ei, s-a ocupat de mine. De fapt, îi

spun mamă.

El o privi pe Aurore cu severitate.

— Vreau să fii foarte politicoasă cu ea, *chiquita*, – urmă el – căci o iubesc mult.

— Dar nu va fi surprinsă că te-ai căsătorit cu o femeie aproape necunoscută?

— Speram să pui această întrebare – răspunse el. Ea şi Raquel – fiica ei şi sora mea vitregă, care locuieşte cu ea – vor crede că ne-am întâlnit în Statele Unite, unde eu merg destul de des. El îşi trecu braţul în jurul umerilor Aurorei şi-i mângâie gâtul. Accepţi această versiune, *querida*? – întrebă el cu tandreţe. Pentru a face plăcere unei bătrâne doamne?

— Da, dar…

Ea se întrerupse; el se aplecă şi o sărută. Toate întrebările, bănuielile Aurorei, dispărură sub sărutări.

Nu se despărţiră decât când se opriră în faţa unei case vechi, albe.

O uşă se deschise şi apăru o femeie. Avea

vreo cincizeci de ani, era scundă şi grasă. Părul ei des şi grizonat încadra figura ei lungă, marcată de tristeţe. Ochii ei însă se luminară de plăcere, văzându-l pe Sebastian. Ea-l îmbrăţişă cu afecţiune. Apoi se întoarse spre Aurore şi o privi cu atenţie. Ea-i spuse câteva cuvinte în spaniolă, lui Sebastian, arătând spre Aurore.

— Iat-o pe sora mea vitregă, Raquel Suarez – spuse Sebastian, zâmbind. Îi place culoarea părului tău şi ar vrea să-ţi facă portretul.

— Portretul meu! exclamă Aurore.

— Da, da.

Raquel încuviinţă din cap, aproape zâmbindu-i.

— Scuză-mă – spuse ea, cu un puternic accent. Nu te primesc cum ar fi trebuit. Eşti binevenită.

Ea se apropie de Aurore şi o sărută.

— Ai să mă laşi să-ţi pictez portretul. Sunt o artistă foarte bună. Tablourile mele se vând în tot Mexicul.

Ea se întoarse spre Sebastian.

— Mi-o laşi puţin?

— Poate – spuse el, zâmbind amuzat. Asta va depinde de ceea ce-mi vei spune despre Roberto.

— Roberto?

Raquel se lansă din nou într-un lung discurs în spaniolă. Sebastian îi aruncă lui Aurore o privire ironică.

— După cum ai ghicit, Roberto şi Raquel nu se împacă prea bine. Răbdare, însă. În câteva minute, ne va spune ea unde se află: îi scrie şi-i telefonează adesea. Ea e cel mai bun agent publicitar al lui.

Pătrunseră în casa care părea foarte sumbră. Aici, toate camerele erau închise. Nimic nu se făcea în mod deschis. Ajungând la baza unei scări mari, Sebastian îi spuse Aurorei:

— Raquel se va ocupa de tine, câteva clipe. Urc s-o văd pe mama, să-i spun că am sosit şi s-o pregătesc să te primească. Nu se simte prea bine, astăzi.

Ca mai înainte, în maşină, Aurore vru să se împotrivească. El părea că se aşteaptă să fie ascultat fără comentarii, iar asta nu corespundea în niciun fel caracterului lui Aurore. Ea simţi o mână pe braţ şi Raquel spuse:

— Vino, să-mi vezi atelierul.

Ea o urmă deci pe sora lui Sebastian şi pătrunse într-o cameră mare, plină de mobile diverse, de şevalete şi de pânze. Ferestrele mari, o făceau foarte luminoasă şi ofereau o vedere superbă asupra munţilor care înconjurau oraşul.

Aurore se trezi rapid instalată într-un scaun. Raquel, în faţa ei, făcea deja schiţe cumnatei sale.

— Eşti foarte frumoasă; inocenţa se citeşte pe faţa ta. Înţeleg că ai fost atrasă de Sebastian şi ştiu de ce s-a căsătorit cu tine. Eşti exact ce-i trebuia, pentru a-şi realiza scopul.

— Scopul? Ce scop?! – exclamă Aurore.

Ea se întoarse spre Raquel.

— A, nu, *querida*, nu mă privi. Ţi-am spus, să păstrezi poza, te rog.

— Dar tocmai…

— Am vorbit fără să mă gândesc. Mi se întâmplă adesea. Voiam să spun doar că Sebastian trebuia să se căsătorească şi era mai bine s-o facă cu o inocentă necunoscută ca tine, discret, fără publicitate.

— De ce trebuia să se căsătorească? – întrebă Aurore.

— Nu ţi-a explicat? Atunci, nu trebuie s-o fac eu.

Raquel schiţă câteva linii pe caietul de desen şi urmă:

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat: mama mea este foarte religioasă. Nu va admite căsătoria aceasta, dacă legătura voastră nu va fi binecuvântată de un preot. Sebastian ţi-a vorbit de mama mea?

— Puţin – răspunse Aurore.

Regretă în sinea ei că el nu fusese mai vorbăreţ.

— La început, nu voia să divorţeze – continuă

Raquel. N-a acceptat, decât când a aflat că Sebastian urma să se nască. Nu putea suporta gândul că va fi ilegitim din vina ei. Ea-l iubea mult pe tata şi-l iubeşte şi pe Sebastian, pentru că seamănă cu el, mai mult decât ceilalţi.

— Nu întru totul, sper… remarcă Aurore.

Ea se gândea că dacă Sebastian era ca tatăl lui, va veni o zi când va pune punct căsătoriei lor, pentru o femeie mai tânără şi mai frumoasă. Dar, de ce-i displăcea atât de mult această idee? Căsătoria ei nu era bazată pe dragoste, ci pe atracţie fizică şi pe şantaj. Cum putea spera că va dura?

— Nu, nu în toate – răspunse Raquel. Fizic, erau foarte asemănători, mai puţin ochii. Ca şi tata, Sebastian e curajos, sigur de el, ambiţios şi inteligent. Dar îl cred mai caritabil, mai apropiat de cei care sunt mai puţin favorizaţi de soartă decât el. De asemenea, e mai popular şi mai apreciat ca politician, decât era tata.

Aurore nu-şi putu ascunde surpriza. Totuşi,

amintindu-şi sfaturile lui Sebastian, nu îndrăzni să-şi dezvăluie ignoranţa asupra îndeletnicirilor soţului ei.

— Dar, eu credeam… aveam impresia, că tatăl tău se ocupa de afaceri.

— Aşa e. Se ocupa de multe lucruri: cultura bumbacului, a grâului, producerea uleiurilor vegetale şi industria cinematografică. La treizeci şi cinci de ani, era milionar. La patruzeci şi cinci, hotărî să se apuce de politică. Totul mergea foarte bine pentru el, în acest domeniu, când s-a îndrăgostit de Polly Moore.

Tonul amar al lui Raquel o făcu pe Aurore s-o privească.

— Şi de ce a părăsit tatăl vostru lumea politică?

— Nu numai. Membrii partidului său au fost împotriva lui. Celor de aici le place ca oamenii politici să ducă o viaţă respectabilă. Aşa că…

Aurore o privi pe Raquel, care-şi muşca buzele.

— Aşa că, ce? întrebă ea.

— Vorbesc prea mult – răspunse Raquel.

Ea adăugă câteva trăsături schiţei sale, înainte de-a o observa cu atenţie.

— Eşti un model foarte bun; sunt sigură că vei fi o bună soţie. Când vor vedea că Sebastian s-a aşezat şi s-a căsătorit cu o femeie frumoasă şi inocentă, membrii partidului îi vor susţine candidatura în alegeri.

— Care alegeri?

— Adunarea legislativă. Sebastian e membru, de trei ani. A studiat politica la universitate şi şi-a luat examenele cu brio. I s-a prezis un mare viitor. Dar cred că ţi-a vorbit de ambiţiile lui.

— Am… uitasem – murmură Aurore.

— E minunat să fii atât de îndrăgostită, încât să uiţi ce face soţul tău – suspină Raquel. Sebastian a avut noroc că te-a întâlnit şi sunt convinsă că, după ce te vor cunoaşte, colegii lui vor uita toate bârfele pe seama lui.

— Ce bârfe? Raquel, trebuie să-mi spui.

Aurore se aplecă spre cumnata ei, care era foarte jenată.

— Îmi promiţi că asta nu va schimba nimic în relaţia ta cu Sebastian? Sunt doar zvonuri, absolut inexacte. Dar dacă Sebastian descoperă că ţi-am spus, va fi foarte supărat pe mine.

— Nu pot să-ţi promit aşa ceva, atâta timp cât nu ştiu despre ce este vorba.

— Bineînţeles – încuviinţă Raquel.

— Şi pe deasupra nu-i mai bine pentru mine s-o aud din gura cuiva care-l iubeşte pe Sebastian, aşa cum îl iubeşti tu?

— Ba da, ai dreptate. Ei bine, am să-ţi spun. Nu ştiu cum să-ţi explic toate astea, dar am să încerc. Sebastian n-a fost niciodată interesat de căsătorie, dar asta nu înseamnă că a trăit ca la mănăstire. Mă înţelegeţi?

— Vrei să spui că a avut amante? întrebă Aurore.

Raquel roşi violent şi urmă:

— Da. Generaţia ta e mai liberă ca a mea,

când e vorba de acest subiect. Sebastian a avut amante.

— Şi zvonurile, sunt legate de relaţiile lui?

— Da. Nu cu fetele pe care le-a cunoscut până să fie ales, ci cu soţia unuia din colegii lui.

— O, înţeleg. Ce prostie, din partea lui!

— Aşa i-a spus şi el, mamei. Ea a fost aceea care i-a sugerat să se însoare, ca să facă să înceteze bârfele…

— De preferat, cu o fată inocentă – murmură Aurore.

Ea fixă munţii cu privirea, fără să-i vadă, apoi, constatând că Raquel o observa uluită, îi zâmbi şi continuă:

— A fost un sfat bun. Sunt mulţumită că mi-ai spus toate astea. Astfel, voi şti cum să reacţionez, în cazul în care cineva o să fie atât de dezagreabil, încât să afirme că Sebastian s-a căsătorit cu mine doar pentru a face să înceteze zvonurile.

— Şi asta nu va schimba sentimentele tale pentru el? Mi-am dat seama că-l iubeşti mult.

— Adevărat? Cum? întrebă Aurore.

— După felul cum îl priveai, când aţi venit. S-ar fi putut crede că eraţi în paradis.

„Pentru simplul motiv, că fusesem sărutată de un maestru…” – îşi spuse Aurore, cu amărăciune.

— Eu n-am făcut decât să ghicesc toate astea – urmă Raquel. Haide, vino. E timpul să dejunăm. Nu va fi un festin de nuntă, dar mama nu se simte bine; sunt sigură că vei înţelege.

Erau doar trei la masă, dar atmosfera era veselă. Sebastian şi soţia lui aveau acelaşi simţ al umorului şi Aurore uită o clipă bănuielile pe care Raquel le făcuse să încolţească în suflatul ei.

Apoi, ea vorbi de Roberto şi Aurore îşi reaminti că se măritase pentru a o găsi pe Judy.

— Roberto e aproape de Durango, în clipa asta – anunţă Raquel.

— *Dios*! Să nu fie un nou western! exclamă Sebastian, pe un ton glumeţ.

Raquel şi fratele ei izbucniră în râs, iar

Aurore îi privi surprinsă.

— Scuză-ne – spuse Raquel, adresându-se Aurorei. Dar Roberto a fost totdeauna pasionat de westernuri. Când şi-a dat seama că nu va fi niciodată actor, că nu va juca niciodată rolul eroului care îndreaptă soarta, care salvează văduva şi orfanul, înainte de a pleca singur în depărtare spre noi aventuri, s-a hotărât să toarne genul ăsta de filme, ca regizor… Da, da, un alt western, într-o manieră foarte mexicană, dar cu o eroină gringa.

— O blondă, bineînţeles – adăugă Sebastian.

— Bineînţeles – suspină Raquel.

— Şi e deja îndrăgostit.

— Nu, nu cred. Spune doar că ea e foarte potrivită în rol.

Privirea Aurorei o întâlni pe cea a lui Sebastian. Murea de dorinţa de a întreba numele actriţei blonde. Dar soţul ei îi făcu un imperceptibil semn negativ, cu capul. În aparenţă, nu voia să vorbească despre Judy de faţă cu

Raquel. Aşa că Aurore se mulţumi să întrebe, liniştită:

— Unde este Durango?

— Mai la nord de aici. Atâtea filme au fost turnate aici, încât Durango e supranumit „micul Hollywood”. Are o mare diversitate de peisaje: munţi, canioane, câmpii; mulţi cai şi vite. Clima oferă o lumină extraordinară, apreciată în mod special de regizori. Au fost turnate aici şi multe filme cu John Wayne. Ar trebui s-o duci pe Aurore, Sebastian.

— Da, poate, după voiajul de nuntă – răspunse el încet. Dar privirea pe care i-o aruncă Aurorei nu avea niciun pic de tandreţe.

Ridicându-se, adăugă:

— A fost o masă excelentă. Acum, am s-o duc pe Aurore la mama. Nu va dura mult, *querida*. Nu poate vorbi prea mult şi, oricum, nu cunoaşte engleza.

Vizita abia dură zece minute. Bătrâna doamnă, deşi bolnavă, era aşezată într-un fotoliu

lângă fereastră şi privea maşinile trecând. Purta o rochie neagră, foarte simplă şi o cruce de aur, foarte strălucitoare, pe piept. Părul alb era tuns scurt.

Ea o privi foarte serioasă pe Aurore, înainte de a-i întinde mâinile, într-un gest de bun-venit. Puţin împinsă de Sebastian, Aurore se aplecă şi o sărută pe amândoi obrajii. Teresa prinse o şuviţă din părul Aurorei între degete şi-i murmură câteva cuvinte lui Sebastian.

— Ce spune? întrebă Aurore. E vorba despre mine?

— Da.

Sebastian părea foarte amuzat şi-i traduse cuvintele Teresei:

— Speră că vei fi o soţie bună şi că mă vei primi totdeauna cu plăcere, în patul tău. El îi zâmbi Aurorei şi adăugă: Şi eu sper la fel.

El mai vorbi câteva minute cu mama sa vitregă, apoi duse mâna bătrânei doamne la buze şi-i făcu semn Aurorei să-şi ia rămas bun.

Raquel îi aştepta jos, să le spună la revedere. Se găsiră, puţin după aceea, în limuzina Teresei Suarez.

— Unde mergem acum? – întrebă Aurore.

— La aeroport, să ne întoarcem acasă.

— De ce nu mergem la Durango în după-amiaza asta, să-l vedem pe fratele tău vitreg? Poate actriţa blondă e Judy, şi mi-ai promis că mă ajuţi s-o regăsesc, dacă mă mărit cu tine. Ei bine, acum suntem căsătoriţi…

— Da, suntem căsătoriţi acum – o întrerupse el, dar aş vrea să consumăm unirea noastră, înainte de a pleca la Durango.

El mângâie gâtul Aurorei şi o sărută uşor pe buze.

— Am… am putea face asta la Durango – sugeră ea timid.

— Într-o cameră de hotel? A, nu, *querida*. Va fi într-un loc în care vom fi singuri. Degeţele lui coborâră pe gâtul feţei şi alunecară în deschizătura rochiei. Acolo unde nimeni nu se va

sinchisi de noi, dacă vom vrea să petrecem toată ziua în camera ta sau a mea. Unde vom putea să decidem să facem dragoste, lângă bazin sau în salon. Acolo unde vom fi liberi să exprimăm ce simţim unul pentru celălalt, de fiecare dată când o vom dori.

El îşi apropie capul de al Aurorei. Mirosul părului şi al pielii lui o aduseră pe fată la limita rezistenţei. El îi şopti la ureche:

— Te doresc, *chiquita* şi-mi este din ce în ce mai greu să aştept până vom fi singuri.

Aurore nu putea rezista unei asemenea chemări, când trupul ei ardea de dorinţa de a face exact ce propunea Sebastian. Ea-şi trecu braţele pe după gâtul soţului ei şi-i oferi buzele. O dată în plus, sărutările lui Sebastian o transportară în paradis.

— După răspunsul tău, pasăre frumoasă, văd că-mi împărtăşeşti punctul de vedere. Vrei să te întorci la casa chica – murmură el răguşit.

Aurore încuviinţă cu un gest din cap şi nu-şi

mai aminti restul drumului până la aeroport.

Zborul spre coastă s-a petrecut ca într-un vis. Survolară, succesiv, pământurile arse de soare, apoi torentul cu ape adânci şi în sfârşit, zăriră oceanul şi plaja umbrită de palmieri. Aterizară pe marginea falezei, la câţiva metri de casa chica, de colivia aurită, construită pentru Polly Moore.

— Mulţumită, să fii acasă? – întrebă Sebastian.

El îşi trecu braţul în jurul taliei Aurorei şi se îndreptară spre reşedinţă.

— Acasă? Vom locui aici, totdeauna? întrebă Aurore.

Ea-i aruncă o privire şi fremătă de dorinţă, la vederea profilului său de vultur, a pometţilor proeminenţi, a pielii arse de soare, a strălucirii aurii a ochilor în spatele genelor lungi, a părului său grizonat la tâmple. Acest bărbat era al ei. În faţa legii acestei ţări, el se angajase să împartă totul cu ea şi s-o protejeze, aşa cum şi ea promisese că se va purta faţă de el. Era puţin

speriată de sentimentul de posesiune care-o stăpânea. Totdeauna se crezuse mai presus de astfel de sentimente. Generaţia ei trăia şi-i lăsa şi pe alţii să trăiască, fără să încerce să-i posede.

— Îmi place acest „totdeauna” – murmură el. Pare să arate că speri să trăieşti pentru totdeauna cu mine. Vom locui aici cât de mult se va putea; totuşi, vom petrece destul timp la Guadalajara. Am acolo un apartament mare, dar dacă vrei, ne vom instala într-o casă particulară. El zâmbi înainte de a continua: Spre deosebire de majoritatea tinerilor căsătoriţi, n-am vorbit niciodată despre viitoarea noastră locuinţă, de numărul copiilor pe care-i dorim. Ne-am încercat doar norocul, mână în mână, liberi de-a fi împreună…

El se întrerupse brusc.

Ajunseseră în colţul casei şi descoperiseră o maşină elegantă, albastru-închis, garată în faţa treptelor peronului.

Braţul lui Sebastian se strânse înjurai taliei Aurorei. Aceasta îl privi şi desluşi o oarecare

amărăciune în trăsăturile lui şi nu se putu stăpâni să nu exclame:

— O, ce este?! Ce nu-i în regulă?

El o privi şi ochii i se luminară. O strânse o clipă, înainte de a se desprinde de ea. Îi mângâie bărbia cu un gest de o emoţionantă tandreţe şi-i explică:

— Se pare că avem musafiri. Privirea i se umbri şi oftă. Îmi pare rău, *querida*. Asta înseamnă o întârziere pentru ce ne propusesem. Te rog să fii foarte răbdătoare şi să mă ajuţi să-i primesc.

El se aplecă spre ea şi o sărută pasionat. Îi luă apoi mâna în mâna lui şi o conduse spre trepte.

Uşa se deschise, înainte ca Sebastian s-o atingă; apăru Carlos.

— *Buenas tardes, señor y señora* – spuse el, cu o voce neutră. Bine aţi venit acasă.

— Mulţumesc, Carlos – răspunse Sebastian.

El începu să pună, în spaniolă, întrebări

despre vizitatori.

Cu mâna în mâna lui Sebastian, Aurore asculta discuţia celor doi, regretând că nu-i înţelegea. Îşi promise, acum că era soţia lui Sebastian, să înveţe spaniola. Ea le observă figurile, fără speranţa de a înţelege ce se petrecea, amândoi fiind indescifrabili.

— Vizitatorii noştri sunt Armando Gonzales şi soţia sa, Micaela. Este unul din colegii mei – anunţă Sebastian. Nu au cunoştinţă de căsătoria noastră, bineînţeles. Mă duc să le-o anunţ, până ce tu te răcoreşti.

Tonul său era rece şi sec, autoritar; se aştepta să fie ascultat; de-acum înainte, ea era soţia lui şi trebuia să-l ajute în carieră. Ea voia să-şi manifeste furia de a se vedea tratată astfel şi deschidea deja gura, să protesteze, când el îi. zâmbi puţin sarcastic, înainte de-a adăuga:

— Aş vrea să fii în avantaj, *chiquita*. Şi încearcă să faci ca şi cum ne-am cunoaşte de mai mult de cinci zile.

El continuă, pe ton glumeţ:

— Dacă nu vrei s-o faci pentru mine, fă-o pentru Judy.

CAPITOLUL 5

Armando Gonzales avea vreo cincizeci de ani, era blond, cu umeri largi, purta un costum gri-deschis, cu o cămaşă albă şi o cravată gri. Părul său grizonat, scurt şi pieptănat pe spate, dezvelea o frunte îngustă. Purta ochelari şi era greu de definit culoarea ochilor săi şi de determinat expresia privirii sale. Avea aspectul unui politician şi aşa se şi purta – politicos şi amabil, relativ abordabil şi binevoitor.

Soţia sa, Micaela, era superbă; cel puţin, asta a fost impresia Aurorei. Era atât de elegantă şi de frumoasă, încât câteva minute, Aurore se mulţumi s-o privească cu ochi mari. Micaela purta o rochie de după-amiază, simplă dar scumpă, după toate aparenţele, din bumbac roz. Ca bijuterii, avea doar cercei enormi care aproape îi atingeau umerii. Părul său negru era splendid şi strâns pe ceafă, în coc, în timp ce roşul buzelor sale contrasta cu albeaţa pielii. Trebuia să fie doar cu

puţin mai vârstnică decât Sebastian.

După o privire rapidă, aruncată Aurorei, Micaela zâmbi, dezvelindu-şi dinţii de o albeaţă strălucitoare. Apoi sărută amândoi obrajii feţei uluite.

— Felicitările mele. Sper să fii foarte fericită. Ea se întoarse apoi spre Sebastian şi lui i se adresă în spaniolă.

— Trebuie să vorbeşti englezeşte, Micaela spuse el. Se opri din prepararea băuturii pentru Armando şi adăugă: Aurore nu înţelege spaniola.

— O, scuze – spuse. Ea continuă să vorbească în engleză: îi spuneam lui Sebastian doar că a avut noroc să găsească o soţie atât de frumoasă şi de inocentă. Vino să stai lângă mine.

Ea bătu cu mâna pernele canapelei pe care stătea, făcând pe stăpâna casei.

— Sper că vom fi bune prietene. Sebastian şi cu mine ne cunoaştem din copilărie. Familia mea a locuit multă vreme în apropiere de casă în care stă Raquel Suarez. Ne jucam mereu împreună, când

eram mici. Nu-i aşa, *querido*?

Ea se adresa lui Sebastian, care era la câţiva paşi de ea. Dar el nu părea s-o audă şi se întoarse să discute cu Armando. Figura Micaelei se transformă deodată, pierzând orice urmă de blândeţe. Nemulţumirea şi răutatea se întipăriseră pe trăsăturile ei. Apoi zâmbi, iar figura ei îşi regăsi seninătatea.

— Ăştia doi – spuse ea, arătând cu degetul spre cei doi bărbaţi – nu ştiu să vorbească decât despre politică. Ea ridică din umeri şi continuă: Sebastian mi-a spus că eşti canadiană. Din ce regiune?

Aurore răspunse. Spre marea ei uşurare, conversaţia luă o întorsătură mult mai puţin personală. Nu era nevoie ca ea să spună mare lucru, căci Micaelei îi plăcea să vorbească, în special despre numeroasele sale călătorii.

Cina a fost servită lângă bazin şi Armando, aşezat în dreapta Aurorei, îi acordă acesteia toată atenţia, vorbindu-i cu mult umor despre Mexic şi

poporul său.

— Noi, ceilalţi mexicani, suntem o rasă nouă, istoriceşte vorbind; moştenirea noastră este foarte amestecată. Predecesorii noştri sunt conchistadorii spanioli, în partea masculină, şi femeile popoarelor civilizate, care trăiau în această parte de lume de milenii: aztecii, mayaşii, tlaxcalanii. Toţi suntem mândri de amestecul de sânge care curge în vinele noastre. De fapt, se găsesc în noi şi urmele altor origini: franceză, germană, italiană, chineză, neagră.

Tot ascultându-l, distrată, Aurore observă că Micaela şi Sebastian se ridicaseră de la masă, să se plimbe pe lângă bazin. Înainte de a se îndrepta spre salon, rămaseră acolo câteva clipe, Micaela conducând conversaţia. Când intrară, mâna Micaelei era pe braţul lui Sebastian.

— Scuz-o pe soţia mea, dacă-ţi monopolizează soţul…

Vocea lui Armando era ironică şi Aurore îi aruncă o privire surprinsă. El o studia prin fumul

ţigării sale.

— De vreun an, au o legătură. Asta a dus la ruinarea viitorului politic al lui Sebastian. A fost forţat să se căsătorească cu tine. O soţie, este un capital preţios în politică. Mergem şi noi la ei?

El se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice din scaun. Complet zăpăcită şi încurcată, Aurore se întoarse spre salon când Armando îi luă mâna şi o puse pe braţul său.

— Să nu ne grăbim. Nu trebuie să arătăm prea geloşi…

— Dar nu te înţeleg! – explodă în sfârşit, Aurore. Dacă ştii că nevasta ta are un amant, cum mai poţi rămâne soţul ei?

— Pentru că mi-e bine să fiu soţul Micaelei – răspunse el, calm. Este fiica actualului guvernator şi mă ajută mult, în cariera mea. N-am niciun chef să divorţez. În clipa asta, ea e prinsă în capcana dragostei. Ea-l iubea pe Sebastian, acum câţiva ani; apoi, nu s-au mai văzut. S-au reîntâlnit acum trei ani, când el a fost ales. S-o lăsăm puţin cu

fostul iubit. Acum, el a avut o idee bună să se căsătorească, ceea ce nu va deranja pe nimeni.

Revoltată de comportamentul lui Armando, Aurore reuşi cu greu să meargă alături de el. Deci, tot ce-i povestise Raquel era adevărat. Fără îndoială, Sebastian avusese înainte şi va continua să aibă, o legătură cu Micaela. Căsătoria lui cu Aurore va servi de paravan legăturii sale cu soţia colegului său.

Era dintr-odată mulţumită de sprijinul pe care i-l oferea braţul lui Armando; se simţea rău.

„Asta nu va deranja pe nimeni”. Cinismul lui Armando o speria. Sau o făcea să sufere? Era deja îndrăgostită de soţul ei… Doamne, ce se întâmpla? Trebuia să plece, să fugă, înainte de a deveni prizoniera manevrelor unor oameni complicaţi.

Ea murmură o scuză adresată lui Armando şi dispăru în camera ei. Tremura; se aşeză pe marginea patului, încercând să-şi găsească sângele rece. Dacă această cameră ar fi avut o uşă cu cheie, s-ar fi încuiat. Ar fi fost singură, ca să se

gândească. Sau dacă ar fi putut să scape... Era sigură că Sebastian va veni, când Armando îi va povesti conversaţia lor. El o va săruta, să-i alunge bănuielile.

— Aurore! Unde eşti?

Vocea profundă a Micaelei părea îngrijorată. Sărind în picioare, Aurore se duse spre fereastră şi privi afară.

— A, aici eşti! Armando credea că ţi-e rău.

Micaela intră în cameră şi continuă: Poate din cauza mâncării? Nu eşti obişnuită cu sosurile noastre picante. Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc. Aurore se întoarse. Drăguţ din partea ta că ai venit să vezi ce fac.

— De fapt, am venit să-ţi spun la revedere. Plecăm. Micaela aruncă o privire în jur. Casa asta e foarte frumoasă. E prima dată când vin aici. Sebastian mi-a vorbit de multe ori despre ea, bineînţeles, dar niciodată n-a putut să mă invite. Acum, că vin în sfârşit, o fac cu Armando şi... şi te găsesc aici. Buzele ei se strânseră într-un zâmbet

amar. E straniu să găseşti soţia unui bărbat în casă mică, rezervată de obicei amantei sale.

Aurore o privi uluită: era obişnuită cu o astfel de conversaţie. Micaela se încruntă, evident surprinsă de reacţia scandalizată a Aurorei.

— Aşa e, uitasem – se scuză Micaela. Nu cunoşti acest obicei.

— Care obicei?

— Acela de a avea o soţie şi o amantă, în acelaşi timp. Încă persistă, în această ţară. Sebastian şi cu mine ne iubim de mulţi ani.

— O, adevărat? De ce nu v-aţi căsătorit?

— Întrebă Aurore, încercând să pară indiferentă.

— Tata s-a opus căsătoriei noastre. Nu poţi să înţelegi asta. Eşti prea obişnuită să fii liberă, să faci ce-ţi place. El… tata… e un bărbat foarte mândru, mândru de originea sa, în parte spaniolă, în parte aztecă. Nu voia să-şi vadă unica fiică măritată cu un bărbat născut dintr-o legătură nelegitimă.

— Dar Sebastian a fost legitim – remarcă Aurore.

— După naştere. Apoi, nu prea se ştia de unde vine această Polly Moore. Era o mică arivistă care obţinuse roluri, împărţindu-şi favorurile unuia sau altuia…

— Cum putea tatăl tău să afirme astfel de lucruri? E cumplit şi crud!

— Şi mie mi se părea. Dar eram îndrăgostită. Am fost trimisă la scoală, în Elveţia. La întoarcere, m-am măritat cu Armando. Şi acum… Ea ridică din umeri şi oftă. Noi ne iubim încă, ştii. Legătura noastră nu s-a terminat şi nu se va termina niciodată. Credeam că trebuie s-o ştii. *Buenas noches*.

Ea părăsi camera; Aurore o auzi vorbind cu cineva, în curte.

Fata rămase privind îndelung stelele şi nu se mişcă decât când auzi paşi pe coridor. Atunci, se repezi în baie şi trase zăvorul. Apoi deschise amândouă robinetele, la maxim. Apa curgea cu

zgomot. Imposibil să audă, în vacarmul ăsta, dacă o striga cineva. Găsise locul unde avea să fie singură, unde putea scăpa de Sebastian.

Când se umplu cada, ea închise robinetele şi ascultă. Niciun zgomot nu venea din camera alăturată. Îşi scoase rochia şi se băgă în cadă. Era atâta apă în cadă, încât curse peste margini, când ea intră.

Trebuia să se gândească cum să iasă din situaţia în care se găsea. Acum vedea clar cum o manipulase Sebastian şi o împinsese să se mărite cu el. Dar nu se putea supune exigenţelor lui, atâta vreme cât Micaela era amanta lui. Îşi amintea cu durere expresia figurii lui, când văzuse maşina familiei Gonzales, amărăciunea de pe chipul lui. Şi totuşi, cu câteva minute mai înainte, fuseseră atât de apropiaţi unul de altul… Crezuse că-l iubea, că totul mergea foarte bine.

Acum, ştia că nu era adevărat. El o iubea pe Micaela. Erau amanţi. Acest unic gând o tortură pe Aurore. Făcuseră dragoste împreună. Şi

Sebastian se aştepta ca ea, Aurore, s-o facă cu el acum, în seara asta, pentru că era soţia lui. O, nu va putea! N-ar fi putut, ştiind adevărul despre Micaela.

O bătaie în uşă îi curmă firul gândurilor.

— Cine e? – întrebă ea, cu nervozitate.

— Eu, soţul tău, *querida*. Sebastian părea amuzat. Sunt mulţumit să-ţi aud vocea. Cel puţin, nu te-ai înecat în Cadă. Eşti acolo de multă vreme. Familia Gonzales a plecat şi suntem, în sfârşit, singuri. Vrei să te faci frumoasă pentru mine, ştiu, dar sunt nerăbdător. Te mai las încă cinci minute, înainte de-a…

— Ce-ai să faci?! exclamă ea.

— Am să forţez uşa, bineînţeles. Apoi, te voi lua în braţe şi te voi duce în camera mea – mormăi el, zâmbind.

— Bine, cinci minute! ţipă ea. Ea luă un prosop şi ieşi din cadă. Unde ai să fii?

— Nu ghiceşti? – replică el, glumeţ.

Se lăsă liniştea: ea deduse că el părăsise

camera. Nu se grăbi, lăsând să treacă cinci, apoi zece minute, în speranţa că el va adormi. Un lucru era sigur: ea nu se va duce în camera lui, în noaptea asta. Dacă va veni s-o caute şi va încerca să facă dragoste cu ea, va pretexta că nu se simte bine, că are migrenă, sau orice altceva... Ştia că atunci o va lăsa în pace. Nu-i spusese el că nu-i plăcea să facă dragoste cu o femeie care nu consimte?

Ea-şi dădu seama că nu-şi adusese cămaşa de noapte în baie. Se înfăşură într-un prosop mare, deschise încet uşa şi aruncă o privire în cameră. Încăperea era la fel cum o lăsase, luminată de o lampă de pe măsuţa de toaletă şi goală.

Ea se apropie de pat şi căută sub pernă, dar nu găsi nimic.

Se îndreptă şi ţipă de spaimă, la atingerea mâinilor reci pe umerii ei.

— Uită de cămaşa de noapte, în seara asta – murmură Sebastian. N-ai să ai nevoie de ea. Nici de asta...

Şi, mângâind-o încet, îi scoase prosopul, pe care-l aruncă în cameră.

— Am… credeam că te-ai dus să te culci – murmură ea.

Apoi închise ochii, încercând să nu ţină seama de dorinţa care-o stăpânea deja, la atingerea mâinilor lui pe trupul ei.

— Fără tine? – întrebă el. El îi înlănţui talia cu mâinile şi o obligă să-l privească. Ochii lui o priveau cu tandreţe. N-aş putea. Te doresc prea mult.

— Sebastian… Începu ea.

Ea-şi puse mâinile la spate, pentru a rezista tentaţiei de a-l mângâia pe faţă, de a-şi lăsa, la rândul ei, mâinile pe talia lui. Dar înainte de orice, înainte ca el să aprindă în ea o dorinţă de nestins, trebuia să-i vorbească.

— Sebastian, trebuie să-ţi vorbesc.

— E important? – murmură el.

— Cred.

— Spune-mi că şi tu mă doreşti la nebunie. El

o sărută pe gât. Pentru că e vorba de altceva, ai face mai bine să taci. Nu e momentul să vorbim serios, ci să vorbim despre dragoste…

El continuă să vorbească în spaniolă, strângând-o în braţe, mângâindu-i spatele, până când ea fu atât de aproape de el, încât trupurile lor se aprinseră.

— Nu înţeleg ce spui…

Ea suspină de fericire, incapabilă să-şi mai controleze reacţiile, topită la pieptul lui.

— Spun doar că te vreau… nu pot să mai aştept – spuse el, dintr-o suflare.

El o luă în braţe, o ridică şi se treziră amândoi în pat, strâns lipiţi unul de altul.

— Eşti atât de fragilă, atât de frumoasă, *querida* – murmură el, cu o voce răguşită de pasiune. Nu vreau să te fac să suferi, dar nu cred că pot să fiu blând cu tine…

Ei nu-i păsa. Doar dorinţa pe care el o făcea să se nască în ea, îi umplea sufletul. Ea se ghemui la pieptul lui şi murmură cele două fraze în

spaniolă, pe care le ştia şi care exprimau cel mai bine sentimentele ei.

— *De nada. El placer es mio*. Te rog. Plăcerea e de partea mea.

Apoi fu ca explozia unui baraj şi dezlănţuirea unui torent. Gura bărbatului o strivea pe a ei, aşa încât respira dificil; el o ţintui pe pat, cu toată greutatea, ea simţind că se îneacă într-un val de dorinţă. Cu toată durerea, fu conştientă de o fericire ca un fulger de lumină, care-i străpunse carnea. Apoi urmă dulcea senzualitate a focului care se stinge şi savoarea lacrimilor de pe obrajii lor.

Ea adormi cuibărită în braţele lui Sebastian, cu obrazul pe umărul lui, în suflet cu o pace profundă, pe care n-o mai simţise din copilărie.

Trezindu-se, se simţi schimbată şi aşteptă o clipă cu ochii închişi, întrebându-se de ce. Era singură. Niciun braţ n-o îmbrăţişa cu tandreţe, niciun umăr nu-i susţinea obrazul.

Era dimineaţă, era încă în acest pat

confortabil, dar nu mai era la fel. Ea nu mai era aceeaşi. Era fericită, pentru că aflase în sfârşit ce însemna paradisul. Aruncă o privire spre perna şifonată şi observă pe podea o pată verde. Era prosopul de baie pe care i-l scosese Sebastian. Îi reveni totul în memorie, durerea şi extazul, căldura şi şoaptele născute de pasiune; cu un mic geamăt, ea-şi afundă faţa în pernă.

Auzi un zgomot de paşi şi se ridică, asigurându-se că era acoperită de cearşaf. Intră Manuela, cu o tavă în mână. Ea o puse pe măsuţa de noapte, apoi aruncă o privire spre Aurore, înainte de-ai zâmbi.

— *Buenos dias*, *señora* – spuse ea.

Apoi părăsi camera, înainte ca Aurore să-şi amintească cum se spune „unde” în spaniolă, pentru a întreba unde era Sebastian.

Era dezamăgită că el nu rămăsese în pat. Dar în fond – îşi spuse ea cu un cinism neobişnuit – în fond, avusese ce dorise… n-avea de ce să mai rămână lângă ea. Totuşi, chiar ieri îi spusese că va

rămâne lângă ea când vor fi singuri, aici, în această casă.

Poate că nu-l satisfăcuse. Poate că o găsise prea inocentă. Dacă era obişnuit să facă dragoste cu o femeie atât de experimentată ca Micaela… Mâna începu să-i tremure atât de violent, încât a trebuit să pună paharul cu suc de fructe la loc, pe tavă. Stând pe marginea patului, îşi luă capul în mâini şi-şi aminti că avusese, cu o zi în urmă, intenţia de a nu-l lăsa pe Sebastian să facă dragoste cu ea, căci nu putuse uita dezvăluirile Micaelei.

Dar lui îi fusese foarte uşor să-i schimbe părerea… Se pierduse, imediat ce el o atinsese. Şi aşa va fi mereu, dacă va continua să trăiască cu el. Cu sărutări şi mângâieri, o va face să tacă şi ea va şti că, atunci când nu va fi cu ea, va fi cu Micaela.

— *Que pasa*, *chiquita*?

El intrase în cameră, fără să facă zgomot. Era aproape de ea şi simţi mirosul mării pe pielea lui. Făcuse surf, în timp ce ea dormise. Dar ea nu-

şi luă mâinile de pe faţă: nu voia s-o vadă cu lacrimi în ochi.

— Aurore, *querida*, priveşte-mă, spune-mi, ce s-a întâmplat?

El îi luă mâinile, descoperindu-i faţa. Era îngenuncheat în faţa ei. Umerii săi goi erau umezi şi picături de apă îi străluceau pe păr. Expresia tandru glumeaţă a privirii lui, o făcu pe Aurore să i se arunce în braţe şi să-i plângă pe umăr.

— Îţi lipseam? – glumi el. El şterse uşor o lacrimă de pe obrazul Aurorei. Erai neliniştită de absenţa mea? îmi pare rău că n-am rămas să te trezesc cu un sărut. Dar a trebuit să mă trezesc să răspund la telefon şi, apoi, n-am rezistat la chemarea mării şi a surfului. Totuşi, vezi, am venit să mâncăm împreună şi apoi…

El se întrerupse şi se aplecă spre ea, cu ochii strălucind de pasiune, apropiindu-şi buzele întredeschise de ale ei şi mângâind coapsele Aurorei, într-un fel foarte sugestiv.

— Nu, nu – gemu ea şi întoarse capul. Nu

pot. Nu vreau. Te rog, nu mă forţa!

Mâinile lui Sebastian încremeniră şi el exclamă, surprins:

— Va fi altfel de data asta, *querida*, îţi promit! Aseară n-a fost decât începutul. Dacă am fost puţin brutal, e pentru că te doream teribil. *Te quiero muchisimo*. Te iubesc şi te vreau, cu pasiune – murmură el.

„Te iubesc”. Ca toate femeile, îşi dorise să audă aceste cuvinte într-o zi, iar acum, când în sfârşit i se spuneau, nu le putea crede.

— Mă întreb, câtor femei le-ai mai spus…

Ea fu surprinsă că pronunţase astfel de cuvinte, pe un ton rece, aproape batjocoritor.

— Ce spui?! – exclamă el, nevenindu-i să creadă.

Ea se întoarse şi-l privi. Era tot îngenuncheat, dar n-o mai atingea. Îşi trecu mâna peste frunte. O privi atent.

— Te întreb, de câte ori ai spus unei femei că o iubeşti şi că o doreşti cu pasiune – replică ea, cu

o voce dură şi rece.

El se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

Liniştea dură atât de mult, încât ea crezu că nu va primi niciun răspuns. Va avea oare curajul să pună din nou întrebarea? Când el vorbi, ea tresări: era mult mai aproape de ea, decât crezuse.

— Tot ce pot să zic, e că n-am spus niciodată unei femei că am ales-o de soţie – grăi el, cu amărăciune. Admit că am avut aventuri, înainte de tine, dar s-a terminat. Ele aparţin trecutului şi…

— Eşti sigur? Şi legătura cu soţia unuia din colegii tăi?

Sebastian n-ar fi fost mai surprins, dacă ea l-ar fi pălmuit.

— Despre ce dracu’ vorbeşti?

— De legătura ta cu Micaela Gonzales.

El o privi încruntându-se, apoi se îndepărtă de ea, îşi trecu mâna prin păr, făcu câţiva paşi spre culoar, ca şi cum ar fi vrut s-o lase singură. Dar se întoarse, o privi şi reveni să se proptească

în faţa ei, cu mâinile în şolduri.

— Raquel… spuse el. N-ar fi trebuit să te las singură cu ea. E o ţaţă bătrână.

— Nu, nu-i spune aşa. N-a vrut să-mi spună. Eu am forţat-o.

— Dar te-a incitat, dacă te-a făcut s-o obligi să-ţi spună povestea asta.

— Nu e numai Raquel. A fost şi dragul tău coleg, Armando – răspunse ea. Găseşte că e foarte inteligent din partea ta că te-ai însurat… şi apoi… Micaela a venit să-mi spună că… că…

Ea se întoarse, cu ochii plini de lacrimi.

— Da, încep să înţeleg mai bine comportamentul tău ciudat – reluă el. Despre asta voiai să-mi vorbeşti aseară… Asta te-a făcut să fugi, după ce-ai vorbit cu Armando. De-asta ai rămas atâta timp în baie. Credeam că, politic vorbind, o soţie ar fi un avantaj; tu ai descoperit asta şi n-ai putut suporta adevărul. Am dreptate?

— Deci, e adevărat? – ţipă ea. Eşti josnic, şiret şi ipocrit. Presupun că orice fată inocentă şi

naivă ar fi fost potrivită. Nu ţi-a trebuit mult să înţelegi că aparţineam acestei categorii. Faptul că aveam nevoie de ajutor, ţi-a oferit un extraordinar prilej de şantaj.

— Şantaj, e un cuvânt cam tare – replică el.

— E singurul care defineşte ce-ai făcut – replică ea, furioasă. Şi pentru asta, te detest! Cum ai putut să mă foloseşti drept paravan pentru legătura ta cu Micaela?

El deveni foarte palid. Furia i se citea în ochi. Murmură din nou câteva cuvinte în spaniolă şi-şi trecu iar mâna peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să alunge durerea care se instalase.

— *Dios*! – spuse el răguşit. Cum să te fac să înţelegi? Credeam că ţi-ai dat seama… Problema era să găsesc pe cineva care să convină, cineva care…

Toată furia dispăru din ochii lui.

— Cineva care să se lase sedus, fără dificultate – i-o tăie ea, cu durere. Care să creadă că o doreai pentru ea însăşi şi nu pentru că era un

atu, politic vorbind, bineînţeles.

Ea-i întoarse spatele, pentru a-şi ascunde lacrimile care-i curgeau pe obraji.

— Aurore, *querida*, ascultă-mă.

Vorbea încet, cu o voce convingătoare. Se apropie de ea şi-i puse mâna pe umăr.

— Nu mă atinge! Nu suport!

Ochii lui Sebastian ardeau de furie şi ea se trase deodată înapoi, speriată. El însă, rămase nemişcat Amărăciunea i se citea pe chip; îşi încrucişă braţele pe piept.

— Foarte bine, nu te voi atinge. Niciodată, doar dacă mi-o vei cere. Mi-ar plăcea însă, să-ţi reamintesc că nu erai obligată să te măriţi cu mine. Ai fi putut refuza, dar n-ai făcut-o. Tu ai decis că, pentru a-ţi găsi sora, era bună o căsătorie.

Adevărul acuzaţiilor lui fu recunoscut cu oroare de ea.

— Chiar când eu am avut îndoieli asupra unei eventuale uniuni între noi, tu ai persistat. Ai jucat

bine teatru, când ai venit în camera mea să mă faci să-mi schimb hotărârea. Şi spui că nu ştii să trişezi! Nu eşti mai bună ca mine, când vrei să amăgeşti oamenii. Nu te dai înapoi să-ţi foloseşti farmecele, pentru a obţine ceea ce doreşti, iar tu voiai să te ajut să-ţi găseşti sora.

Ironia lui o jigni profund; dar el îi reamintise de Judy. O uitase complet, preocupată doar de Micaela.

— În pofida a tot ce mi-ai spus în dimineaţa asta, speri totuşi, ca eu să-mi respect partea mea de contract, presupun? Vrei să te duc la Roberto, nu-i aşa?

El îi aruncă o privire şireată. Ea nu putu decât să încuviinţeze din cap, incapabilă de-a vorbi.

— Şi în schimb? – reluă el.

Ea-l privi cu atenţie. El stătea în cealaltă extremitate a camerei, înalt şi seducător; o privea cu superioritate.

— Îţi vei respecta şi tu contractul, chiar dacă

mă deteşti? Nu vei divorţa?

— Nu voi divorţa – promise ea.

— Aşa gândeam şi eu – răspunse el. Gura lui Sebastian se strâmbă într-un spasm de durere. Vom lua avionul spre Durango, după micul dejun. El arătă cu degetul spre platou. Cafeaua e rece şi acele tortillas, par grase. Am să-i cer Manuelei să facă altele. Vom lua micul dejun pe terasă. Te voi aştepta acolo.

După ieşirea lui, ea izbucni în hohote de plâns: pierduse pe cel care-i devenise atât de scump.

Făcându-şi toaleta, ea se gândi la ceea ce se întâmplase. Ce făcuse? Aseară se dăduse de bunăvoie lui Sebastian şi acceptase cu bucurie ceea ce-i oferise el. În dimineaţa asta, câteva cuvinte, spuse din gelozie, îi despărţiseră. Acum, îşi dorea să nu le fi spus niciodată.

Dar sperase să-l audă negând, să spună că legătura lui cu Micaela se sfârşise, că frumoasa pasăre pe care-o salvase ocupa, de-acum înainte,

primul loc în inima lui.

El nu negase nimic. Recunoscuse că luase în calcul avantajele politice ale unei căsătorii, confirmând, astfel, ceea ce aflase ea la Guadalajara. Îi arătase şi cât de dur putea fi cu ea, acuzând-o că jucase teatru noaptea trecută şi obligând-o să-şi ţină făgăduiala.

Dar ea nu era genul care să-şi împartă soţul cu alta. Era prea mândră, prea posesivă. Nu putea continua să trăiască cu el. Avea să-l părăsească.

Totuşi, trebuia s-o ducă la Durango, înainte; acolo, îl va părăsi. Chiar dacă Judy nu era cu Roberto, va găsi pe cineva s-o ajute la Los Angeles. Şi dacă Judy era acolo? Când avea s-o găsească, se vor termina toate problemele.

Sebastian îşi bea cafeaua când ea ajunse pe terasă. El purta un pantalon grena şi o cămaşă de aceeaşi culoare, imprimată cu flori mici, albe.

— Am reuşit să aflu unde e Roberto – spuse el, cu voce rece şi impersonală. E într-o vale din Sierra Madre, la nord de Durango. Vom lua

avionul până la Durango, apoi vom închiria o maşină. Nu te deranjează să zbori cu mine? Nu-ţi va fi rău?

— Nu… murmură ea.

Dacă n-ar fi fost atât de generos, atât de atent cu sănătatea ei, nu s-ar fi simţit atât de vinovată că voia să-l părăsească.

Dar poate voia s-o facă să se simtă obligată, sperând să-i impună dorinţele lui. Deja îi datora atâtea: hainele pe care le purta, adăpostul pe care i-l oferise, protecţia cu care o înconjurase, chiar şi viaţa. Se purtase cu ea ca un soţ bun cu soţia iubită, chiar înainte de a se căsători cu ea. Atunci, de ce nu-i cerea el nimic, în schimb?

Ea mancă fără poftă, gândindu-se că era singura răspunzătoare de tăcerea care-i despărţea. Dacă n-ar fi spus nimic din bănuielile ei, ar fi fost acum în camera ei sau a lui Sebastian, pe cale să se cunoască, să facă dragoste…

După masă, se îndreptară împreună spre casă.

— Ia câteva haine cu tine – o sfătui Sebastian.

— Am… doar rochia pe care am purtat-o ieri – răspunse ea.

— Ei bine, ia-o şi nu uită o cămaşă de noapte.

Era rodul imaginaţiei ei, sau avea o notă glumeaţă în glas?

— Vom petrece noaptea undeva, apoi vom merge la Guadalajara, unde-ţi vei putea cumpăra ceva de îmbrăcat.

— Apoi, ne vom întoarce aici?

Era mai bine să pară interesată de proiectele lui: astfel, va crede că avea intenţia să rămână cu el.

— Nu, nu ne vom întoarce aici – spuse el rece. Pentru moment, mă duc să verific avionul. Să fii gata într-o jumătate de oră.

După ce o părăsi, Aurore rămase câteva minute pe marginea bazinului. Nu se vor mai întoarce, deci, în colivia aurită unde se petrecuseră atâtea lucruri şi unde s-ar fi putut

întâmpla atâtea altele. Dacă Micaela n-ar fi venit, dacă Micaela n-ar fi spus nimic…

— *Señora*…

Carlos era acolo, cu Manuela. Ţinea în mână o valiză mică, de piele.

— Manuela o să vă facă valiza. Vreţi să-i arătaţi ce veţi lua, *por favor*?

— *Si, si* – încuviinţă ea.

Era mulţumită să aibă ceva de făcut, ca să-şi ocupe gândurile.

Erau puţine lucruri de luat. Ea se hotărî să lase rochia verde, pentru a-i aminti Micaelei, care va veni, fără îndoială, aici, că Sebastian era însurat.

De data asta, avionul zbura spre nord şi Aurore descoperi imensele plaje care se întindeau între oraşele de coastă, Manzanillo, Puerto Vallerta şi Mazatlan. Sebastian nu deschidea gura decât pentru a-i spune numele oraşelor pe care le survolau. Aurore nu ştia ce să spună.

După o bucată de vreme, schimbară direcţia

şi plecară spre interiorul ţării. Se zărea un oraş în depărtare: puţin după aceea, începură coborârea spre aeroport.

Închirierea unei maşini nu ridica niciun fel de problemă şi Aurore avu o nouă dovadă a respectului cu care era întâmpinat Sebastian. Datorită faptului că era cunoscut, sau pentru că era bogat? Câte puţin din amândouă – îşi spuse ea – şi datorită farmecului său.

Durango – îi spuse el – a fost fondat în 1563 şi numele i se trage de la Durango din Spania. La acea epocă, invadatorii iberici căutau metale preţioase, catehizând indienii şi obligându-i să construiască oraşe şi să lucreze în mine. În nordul oraşului, Sebastian îi arătă o colină vineţie: era vorba de unul din cele mai mari zăcăminte de fier din lume. Dar lanţul muntos Sierra Madre era la fel de bogat în aur şi argint.

Şoseaua asfaltată luă sfârşit şi începu un drum mai îngust, în stare mai proastă, care şerpuia printre cactuşi şi care-i duse într-o vale

mare. Acolo descoperiră barăcile de aluminiu care serveau drept adăposturi actorilor şi actriţelor, regizorului şi operatorilor.

Sebastian parcă lângă alte vehicule şi amândoi se îndreptară spre nişte construcţii de lemn, traversând preria cu iarbă scurtă, unde păşteau turmele.

Apropiindu-se de construcţii, Aurore observă că formau o stradă, ca cele văzute în numeroase westernuri. În aparenţă, se filma.

— Uite-l pe Roberto – spuse Sebastian.

El se opri şi arătă un bărbat scund, îmbrăcat în blugi prespălaţi şi cu o pălărie de cowboy, cu boruri largi.

— Se asortează cu decorul – remarcă Sebastian, cu umor. Să aşteptăm până termină de filmat această scenă, dacă nu, ne va învinui că l-am întrerupt.

Bărbatul ţinea un cal de căpăstru şi-i vorbea călăreţului. Era greu de distins dacă persoana de pe cal era bărbat sau femeie: îmbrăcămintea era

compusă din inevitabilul pantalon, o cămaşă în carouri şi o pălărie de cowboy. La sfârşitul conversaţiei, călăreţul îndreptă calul spre cealaltă extremitate a drumului şi se întoarse.

Roberto striga instrucţiunile operatorilor. Calul, îndemnat de călăreţ, începu să coboare drumul în galop. Aurore văzu un actor ieşind din umbra unei verande şi avansând. El ridică puşca şi păru să tragă în călăreţ. Aurore îl privi pe acesta cu încântare. Într-adevăr, pălăria căzută pe spate scotea la iveală un păr lung, blond ca grâul care străluceşte în soare.

— E Judy! Aurore se întoarse spre Sebastian. Sunt sigură că ea este!

— Cum poţi să fii atât de sigură, de la o astfel de distantă?

— Din cauza culorii părului.

— Ar putea fi o perucă, purtată de o dublură. Aici, eşti în lumea iluziilor. Nimic nu e foarte adevărat. Cascadoriile sunt rar încredinţate actorilor şi actriţelor care au rolurile principale.

Adesea au dubluri. Dar ea a căzut de pe cal şi scena pare terminată. Deci, hai să vedem!

Aurore nu se lăsă rugată de două ori. Clătinându-se puţin pe sandalele cu toc, ea coborî colina spre călăreaţa care se ridica, după căzătura spectaculoasă.

— Judy!

La chemarea Aurorei, frumoasă fată, care vorbea din nou cu Roberto Suarez, se întoarse şi strigă cu uimire:

— Doamne! Aurore! Cum ai ajuns aici?

Judy Aylwin se aruncă în braţele surorii sale; se îmbrăţişară şi plânseră de bucurie.

— Dar ce faci tu aici? Cine te-a adus? – întrebă Judy. Ea se întoarse spre Roberto şi continuă: E sora mea, Aurore. Nu înţeleg cum a putut ajunge până aici!

Bărbatul scund, cu părul cărunt, prinse mâna pe care i-o întindea Aurore şi o privi ironic. Îi sărută vârfurile degetelor.

— Cred că ştiu cum a venit – spuse el. Sunt

mulţumit să te văd, cumnată. Raquel mi-a vorbit de tine. Am aflat la telefon, aseară. Ea mi-a anunţat călătoria voastră.

— Te-ai măritat? Cu cine?

— Cu mine – răspunse Sebastian tărăgănat. Judy se întoarse şi-l privi mirată, cu ochii ei albaştri.

— Sunt fericit să te cunosc – adăugă el – şi, mai ales, că te-am găsit atât de uşor.

CAPITOLUL 6

— Şi acum, că suntem singure, spune-mi cum te-ai măritat cu acest Apollo, care se întâmplă să fie fratele vitreg al lui Roberto! exclamă Judy.

Ea închise uşa caravanei.

— Tu locuieşti aici? – întrebă Aurore, privind, în jur.

— Da, pe spezele producătorilor. Nu-i minunat? Ia loc, am să prepar o băutură răcoritoare, minunată. Până atunci, răspunde-mi la întrebare.

Judy se îndreptă spre frigider; Aurore se lăsă pe canapea.

— Mai întâi, trebuie să-ţi spun de ce am pornit în căutarea ta – suspină ea. Nu vedea cum ar fi putut atenua şocul pe care avea să-l aibă Judy, aşa că se hotărî să-i vorbească fără ocolişuri. Judy, tata a murit!

Faţă lăsă sticla din mână şi se întoarse s-o privească pe Aurore. Ochii i se umplură de lacrimi,

buzele începură să-i tremure.

— Cum? – murmură ea. Când?

— Acum o lună, dar era deja bolnav de multă vreme. A fost lovit de o maşină şi nu s-a mai restabilit. Ţi-am scris să vii, să-l vezi. Voia să-ţi spună cât de bucuros era de reuşita ta. Dar tu n-ai venit, n-ai scris… De ce?

— N-am primit scrisoarea ta. Trebuie că a ajuns după plecarea mea la Durango.

Ea încruntă sprâncenele, apoi luă sticla cu suc de fructe şi turnă în pahare mari.

— Înainte ca Roberto să-mi ofere acest rol, viaţa mea era puţin cam complicată. A trebuit să mă mut din apartament. Un tip mă cam sâcâia.

— Ce tip? De ce?

— O, un individ pe care-l cunoscusem la studiouri, în timpul primului meu film. Era figurant, ca şi mine şi, o vreme, am ieşit împreună. Apoi, mi-am dat seama că era un tip de nimic, care trăia pe spinarea mea. Am încercat să scap de el, dar mereu găsea o scuză ca să vină să mă vadă.

Atunci, am plecat, lăsând adresa mea doar producătorilor.

— Cum se numeşte? Cum arată? – înalt, blond, cu ochi albaştri. Eram luaţi mereu drept frate şi soră. Se numeşte Leonard Harris. Judy puse câteva cuburi de gheaţă în pahare şi veni să se aşeze lângă Aurore. Nu poţi să ştii cât de mulţumită am fost, că am primit rolul ăsta şi că am plecat de la Los Angeles. Ţi-am scris, dar presupun că plecaseşi din Toronto.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

— Bietul, bietul tată! Cât regret că nu l-am revăzut. Spune-mi, cum s-a întâmplat? A suferit mult?

Aurore era, în sfârşit, cu cineva căruia putea să-i spună tot, iar când îşi termină povestea, amândouă plângeau.

— Îmi pare rău că ai suportat toate astea singură – o asigură Judy. Dacă aş fi putut să te ajut! Dacă aş fi fost acolo! Sper că nu m-ai urât că nu eram cu tine.

— Sunt sigură că el a înţeles – afirmă Aurore. Mereu spunea că vei fi o mare vedetă, că aveai un mare talent. Mi-a cerut să te caut şi să-ţi spun că era foarte mândru de tine. Ţi-a lăsat ceva bani.

— Sper că şi ţie. De fapt, tu te ocupai de casă.

— Da, şi mie la fel. Aşa am putut veni la Los Angeles, să te caut. Ştii, ar fi fost mai bine să nu fi cerut producătorilor să-ţi ţină adresa secretă. Aş fi venit direct aici…

— Atunci, cum m-ai găsit? Şi cum se face că eşti măritată cu Sebastian Suarez?

Aurore îi povesti în amănunt, mereu împinsă de întrebările lui Judy: întâlnirea cu Farley, drumul la Manzanillo, episodul înecului, salvarea şi tot ce a urmat.

— Cred că Farley era Leonard al tău – sugeră Aurore.

— După descrierea ta, îi seamănă; îi dădusem, într-adevăr, fotografia mea. Mă întreb cum mi-o fi plăcut. Probabil, mă simţeam singură

când am ajuns la Hollywood. I-a fost uşor să mă seducă.

— Inspiră încredere – murmură Aurore. Ştia totul despre tine, chiar şi că veniseşi în Mexic cu Roberto Suarez. A sugerat chiar, că erai amanta lui: aşa credea el că ai obţinut rolul. E adevărat?

— Bineînţeles că nu! – protestă Judy, ofensată. Datorez acest rol calităţilor mele de actriţă, fizicului meu şi talentului de a călări.

— Într-adevăr, călăreşti foarte bine – zâmbi Aurore.

— E sângele meu irlandez, care iese la iveală. Ea-i aruncă o privire surorii sale. Chiar te-ai măritat cu salvatorul tău, ca să poţi să mă găseşti?

Aurore se gândi o clipă, înainte de a mărturisi:

— Judy, tu ai fost vreodată îndrăgostită?

— Eu? Judy izbucni într-un hohot de râs. De zeci de ori, începând de la paisprezece ani. Dar n-a durat niciodată. De ce mă întrebi? Tu… Nu eşti sigură că-l iubeşti pe Sebastian? reluă ea.

— Aşa e… Ieri, când ne-am căsătorit, totul părea simplu. Apoi, am descoperit că s-a căsătorit cu mine pentru a ascunde legătura lui cu Micaela, o femeie măritată.

— Deci eroul care te-a salvat nu-i decât un seducător şiret! Nu crezi că exagerezi?

— Acum, că am descoperit adevărul, am să-l părăsesc.

— Eşti măritată doar de douăzeci şi patru de ore! – se indignă Judy.

— Ştiu. Dar acum, că te-am regăsit, nu mai am nevoie de ajutorul lui. Pot să rămân cu tine şi să plec, când te vei întoarce la Hollywood. Odată ajunsă în Statele Unite, nu-mi va fi greu să-mi restabilesc identitatea şi voi putea să mă întorc la Toronto. Dacă rămân destul de departe de el, va putea divorţa, pentru părăsire de domiciliu conjugal…

— Nu-i vei da nicio şansă pentru a se explica? – o întrerupse Judy, pe un ton sever.

— I-am dat o şansă şi n-a negat nimic. A

admis că se gândise, că o căsătorie îi va fi favorabilă în cariera politică.

— Chiar vrei să te întorci la Toronto?

— Unde aş putea să mă duc? Acolo am serviciul. Am obţinut două luni de concediu, ca să mă ocup de tata şi ca să te regăsesc. Mi-au rămas trei săptămâni. Cât timp trebuie să rămâi în Mexic?

— Filmăm ultima scenă în exterior, când aţi venit. Vom pleca dintr-o clipă într-alta la Durango, unde vom turna în studio. Asta va dura între trei săptămâni şi o lună. Totul depinde de dispoziţia lui Roberto, care este un perfecţionist.

— Aş putea locui cu tine, la Durango?

— Fără îndoială… Dar ascultă, Aurore, cred că faci o prostie. Eşti măritată cu un bărbat atât de frumos, necrezut de bogat, care ţi-a salvat viaţa. Ai putea uita legăturile lui cu alte femei. E un bun mexican, se va întoarce totdeauna la soţia sa şi la familie.

— Şi tatăl lui era mexican şi nu s-a purtat

aşa.

Fratele lui e mexican şi a fost însurat deja de trei ori – răspunse Aurore, cu voce tremurătoare. Nu, nu voi putea trăi aşa, gândindu-mă că Micaela…

— Micaela? Dar de unde-i ştii numele? Doar n-a fost atât de prost să-ţi vorbească despre ea!

— Ea şi soţul ei au venit în vizită ieri. Micaela mi-a spus că ea şi Sebastian se iubesc dintotdeauna şi că vor continua.

— Hm! După părerea mea, e geloasă.

— Geloasă? Pe cine?

— Pe tine, idioato! Aurore, eşti prea naivă!

— Dar de ce ar fi?

— Pentru că tu eşti şi nu ea, *señora* Sebastian Suarez. Pentru că legal, cu tine s-a unit. Pentru că eşti tânără, faimoasă, inocentă. Atunci, a vrut. să te facă să suferi, să te rănească. Şi a reuşit, nu-i aşa?

— S-ar zice că eşti de partea lui – se plânse Aurore.

— De partea lui? Despre ce vorbeşti? Doar nu sunteţi în război!

— Pentru moment, aşa s-ar zice, totuşi – murmură fata. Suntem atât de deosebiţi. El… el e atât de autoritar.

Judy o privea cu compasiune.

— Eşti grav atinsă, e evident.

— Atinsă, de cine? – întrebă Aurore.

— De boala dragostei. Dacă-l părăseşti acum, vei trăi infernul. Vei regreta totdeauna ceea ce-ar fi putut exista între voi.

— Voi trăi infernul, dacă rămân cu el. Mă voi întreba mereu ce face, cu cine este, când va fi absent. Nu pot, Judy, nu pot.

— Dacă ar fi negat când l-ai acuzat, dacă n-ar fi fost cinstit cu tine, ai fi rămas cu el?

— Cred… cred că da.

— Şi când ai de gând să-i spui că-l părăseşti?

— Deci, pot să rămân cu tine? – se înveseli Aurore.

— Faci cum vrei – oftă Judy.

— Îl voi anunţa, îndată ce va fi posibil – răspunse Aurore.

— Ar putea fi, mai devreme decât crezi… Judy se ridicase şi privea pe fereastră. Uite-l că vine cu Roberto. Ai face mai bine să te duci să-ţi refaci machiajul. Arăţi groaznic.

Aurore urmă sfatul lui Judy şi se retrase în baie, foarte mulţumită că putea rămâne câteva minute singură, ca să-şi regăsească sângele rece, înainte de a-l revedea pe Sebastian. Prin uşa închisă, auzi vocea autoritară a lui Roberto, pe cea a lui Judy şi cea tărăgănată a lui Sebastian.

Imediat ce veni şi ea, privirea ei o căută pe a lui Sebastian; el o privi interogator. Merseră automat unul spre celălalt, atraşi parcă de un magnet.

— Plecăm la Durango – spuse el. Judy va veni cu noi şi vom înnopta la hotel.

— Aşa, o să puteţi sta de vorbă amândouă – interveni Roberto. Vom lua masa împreună, apoi vom merge să dansăm, de acord? Pentru a

sărbători căsătoria voastră!

— Da, dar… Începu Aurore.

Vocea i-a fost repede acoperită de cea a lui Judy:

— E o idee foarte bună, dar dacă vreţi să ieşiţi cu toţii câteva clipe, aş vrea să mă schimb.

Fără să-şi dea bine seama, Aurore se trezi mergând împreună cu Sebastian, în direcţia maşinii.

Era momentul să-i spună ce intenţii avea.

— Sebastian?

— Mmm?

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ei bine, spune.

— Acum, că am regăsit-o pe Judy, nu mai am nevoie de ajutorul tău.

— Adică?

— Nu mă mai simt obligată să-mi ţin promisiunea.

El se opri; ea la fel, gata să se bată. Era sigură, văzând sclipirea din ochii lui, că se vor

certa.

— Vrei să spui că mă părăseşti?

— Da.

— Mă întreb cum am putut să cred că eşti altfel decât celelalte femei… Cum am putut crede că-ţi vei ţine cuvântul? Nu eşti mai cinstită decât ultima dintre stricate!

Ea tresări şi se stăpâni să-l lovească, pentru insultă.

— Dacă asta crezi tu «despre mine, vei fi mulţumit să te debarasezi de prezenţa mea – replică ea.

El o privi intens: era evidentă dorinţa ei de-ai simţi buzele pe ale ei… n-ar fi avut forţa să-i reziste, dacă el ar fi luat-o în braţe. Dar el nu schiţă niciun gest. Rămase acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o cu ochi duri şi reci, goliţi de orice expresie.

— Dar nu vreau să mă debarasez de tine, ciquita – continuă el calm. Îmi eşti foarte utilă şi nu te voi lăsa să pleci.

— Nu pot să nu te părăsesc – răspunse ea. Nu mai sunt în colivia aurită, fără bani şi fără haine.

Am să aştept aici, cu Judy, apoi voi pleca cu ea la Hollywood.

— Înţeleg… Ei bine, voi rămâne şi eu la Durango şi te voi însoţi, când vei pleca în nord. El ridică din umeri. Nu aşa vedeam călătoria noastră de nuntă, dar dacă tu aşa vrei, aşa va fi.

— Nu va fi o călătorie de nuntă! ţipă ea. O, de ce nu vrei să înţelegi că nu vreau să te mai văd niciodată? Căsătoria noastră nu va merge. Mai bine s-o sfârşim acum. Încetează să mă mai ameţeşti şi să mă mai faci să sufăr. Lasă-mă să plec.

— Nici nu se pune problema! Nu crede că numai tu suferi. Nici mie nu-mi e mai bine!

El se depărtă brusc de ea, deschise portbagajul pentru a pune bagajul lui Judy, apoi se urcă la volan, privind fix în faţa lui.

Nu-i era bine! Ce voia să spună cu asta?

Faptul că deşi era soţul ei, o iubea pe Micaela, îl făcea să sufere? Dar în cazul ăsta, de ce se căsătorise cu ea? Au fost nebuni, ieri când s-au căsătorit, împinşi de-o pasiune născută doar din atracţie fizică.

Ar fi trebuit să găsească alt mijloc de a-l părăsi, înainte de a fi apucat să facă dragoste cu ea. Tot vorbind cu Judy pe drumul de întoarcere, ea construia diverse planuri. Abia la recepţia hotelului descoperi unul, care avea şanse să meargă.

Erau acolo diverse pliante turistice care enumerau frumuseţile regiunii şi circuitele cu autocarul, care permiteau vizitarea împrejurimilor.

Asigurându-se că Sebastian şi Judy n-o vedeau, Aurore luă orarul companiei care făcea traseul de la Durango la Ciudad Juarez, unul din punctele de frontieră care separau Mexicul de Statele Unite.

Acum, nu-i lipseau decât banii, dar Judy îi va

împrumuta cu siguranţă.

Camera pe care o împărţea cu Sebastian era la primul etaj. Era o cameră mare, luminoasă, cu balconul plin de glicine şi al cărei mobilier se compunea, în principal, din două paturi mari, acoperite cu mătase crem!

Camera lui Judy era cea alăturată şi, când Sebastian dispăru în baie să facă duş, Aurore se duse în camera surorii sale.

— Judy, trebuie să mă ajuţi să plec de-aici, imediat – spuse ea.

— De ce?

— Pentru că… nu vreau să mai rămân mult cu Sebastian. Nu vreau să stau cu el în cameră. Ar putea… ar putea…

— Să facă dragoste cu tine şi să te convingă să rămâi cu el, conchise Judy. Ascultă, Aurore, de ce nu te aşezi, să discuţi în linişte?

— Nu mai avem timp. Autocarul care merge la frontieră trece pe aici exact în douăzeci de minute. Tot ce-mi trebuie, e o sumă mică pentru

transport şi hrană. Ajunsă în Statele Unite, voi lua un autocar spre Toronto. Dacă aş fi avut bani, aş fi făcut-o mai de mult. Dar Farley mi-a furat tot. Poţi să-mi împrumuţi, te rog?

— N-am decât cecuri de călătorie.

— Ai putea schimba, la recepţia hotelului – răspunse Aurore.

— Dar poate nu va fi loc în autocar… oamenii reţin locurile cu câteva săptămâni înainte – obiectă Judy.

— În cazul ăsta, voi merge la aeroport, voi lua avionul. Haide, vino, Judy, te rog!

— De acord, de acord.

Judy îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă.

Se opri brusc.

— Dacă va trebui să călătoreşti toată noaptea, ai face bine să iei unul din puloverele mele; rişti să-ţi fie frig în autocar şi, în plus, îţi trebuie o poşetă să-ţi pui banii. Ai face bine să te schimbi.

Ea-i întinse surorii sale o pereche de blugi, o

bluză şi un pulover gros.

— Mulţumesc – spuse Aurore.

Ea se îmbrăcă repede şi o urmă pe Judy, afară din cameră.

N-avură nicio dificultate să schimbe cecurile de călătorie şi să găsească un loc în autocar. Aurore părăsi hotelul puţin după aceea şi urcă în vehiculul care aştepta în curte.

— Nu spune nimic, cât mai mult timp posibil, te rog – o imploră Aurore pe Judy. Fă ca şi cum n-ai şti unde sunt. Totdeauna ai ştiut să joci teatru.

— De acord – oftă Judy. Tu, totdeauna ai fost încăpăţânată… Noroc şi scrie-mi. Spune-mi când vei fi la Toronto. Uite adresa mea.

Judy puse o bucată de hârtie în mâna Aurorei. Asfinţitul începea să acopere munţii cu un văl roşu-închis, când autocarul traversă Durango pentru a apuca pe drumul spre nord. Puţin după aceea, cerul deveni negru, semănat cu stele scânteietoare. Aşezată lângă fereastră, Aurore privea afară. Avea mai mult de o mie de kilometri

de la Durango la Ciudad Juarez. Era ora optsprezece şi treizeci de minute. Nu va ajunge la frontieră înainte de ora opt, dacă totul mergea bine.

Şi Sebastian? Unde va fi atunci? Ce va face, când va descoperi plecarea ei? Cât timp va putea Judy să nu-i dezvăluie că soţia lui îl părăsise pentru totdeauna?

Timp de o oră, ea-şi chinui sufletul cu aceste întrebări. O însoţitoare de bord îi propuse răcoritoare. Aurore acceptă şi-şi aminti deodată că nu mâncase nimic de la micul dejun luat cu Sebastian, la sfârşitul dimineţii, la casa chică. La următoarea oprire, va merge să-şi ia ceva de mâncare, dacă va fi posibil.

La prima oprire, ea coborî şi-şi cumpără un sandviş de la restaurantul lângă care oprise autocarul. Se întoarse la locul ei, sperând că va dormi toată noaptea. Somnul îi va aduce uitarea; va înceta să se mai gândească la Sebastian, să-şi amintească beţia pe care-o cunoscuse în braţele

lui.

De-acum înainte, va considera şederea în Mexic ca pe un vis, un vis minunat. Va trebui să se convingă că nimic nu se întâmplase cu adevărat. Dar cum va putea explica transformarea, noua atitudine faţă de trupul său şi de nevoite sale? Sebastian trezise în ea o viaţă nouă şi, dacă ar fi rămas cu el la hotel, el i-ar fi domolit dorinţa pe care ea o avea de el…

Gemu încet şi-şi acoperi faţa tu mâna, ca pentru a alunga imaginea lui Sebastian din suflet. Încercă să nu se mai gândească la cuvintele de dragoste pe care el le spusese chiar în dimineaţa asta: *Te quiero muchisimo*. Te iubesc la nebunie. Ea respinsese această mărturisire cu dispreţ, îi aruncase acuzaţii pe care el nu le negase.

Căzu, în sfârşit, într-un somn uşor, până la primele raze ale dimineţii. Privi afară. Cerul, la început cenuşiu, deveni roz, ea asistând fascinată la răsăritul soarelui.

Ceilalţi pasageri se trezeau pe rând. În timp

ce-şi sorbea cafeaua, Aurore auzi pe unul din vecinii săi spunând că se apropiau de frontiera americană. Se gândi că va avea ceva probleme cu autorităţile americane, cărora vă trebui să le explice dispariţia tuturor documentelor sale de identitate.

Pe punctul de-a părăsi Mexicul, brusc, îi pieri cheful. Îşi regretă plecarea precipitată. Dacă ar fi ascultat sfaturile lui Judy, ar fi putut să-i arate lui Sebastian că ea putea fi soţia ideală şi să se poarte ca şi cum n-ar fi auzit niciodată vorbindu-se de Micaela…

Se îndreptă pe scaun şi fixă, fără să le vadă, clădirile din Ciudad Juarez. Oraşul luase numele de la Benito Juarez, eroul naţional al Mexicului, bietul indian Zapata care, după ce-şi unise ţara, devenise preşedinte.

Se va întoarce la Durango, era hotărâtă, înţelese apoi, că trebuia să coboare din autocar, înainte de trecerea frontierei şi să-l ia pe următorul, în sens invers. Trebuia să-şi uite

orgoliul; Sebastian nu va face primul pas, ştia asta. Dar ea-i va dovedi că-l voia, că-l iubea destul, pentru a-l accepta aşa cum era.

Maşina se opri în faţa unei autogări. Aurore coborî cu alţi călători şi se îndreptă spre casa de bilete. Se aşeză la coadă. Ar fi avut timp să mănânce, după ce-şi va fi luat bilet.

Rămase acolo, gândindu-se la Sebastian, întrebându-se dacă mai era la Durango, sau plecase la Guadalajara. Nu-i trecu prin minte că el putea să fi plecat după ea, îşi făcea probleme că nu putea să şi-l scoată din gânduri. S-ar fi crezut că el încerca să intre în contact cu ea. Nu fusese niciodată interesată de telepatie, dar se întrebă deodată, dacă nu existau lungimi de undă comune anumitor persoane.

— Scuzaţi-mă, *por favor*.

Însoţitoarea autocarului i se adresă într-o engleză ezitantă.

— Sunteţi *señora* Suarez? *Señora* Sebastian Suarez?

— *Si*.

— Aveţi un mesaj, la recepţie.

— O, mulţumesc. *Muchas gracias*.

Aurore se îndreptă spre tânărul funcţionar, care-o privea cu interes.

— Sunteţi *señora* Sebastian Suarez? – întrebă şi el.

— *Si*.

— Aveţi un mesaj, din partea unui domn Roberto Suarez, din Durango. Vă cere să sunaţi imediat la numărul ăsta.

El îi întinse hârtia unde era scris numărul de telefon. Ea-l privi înfricoşată. Roberto-i cerea să-l contacteze? Ce i se întâmplase lui Judy, dacă-şi dădea osteneala s-o caute, prin compania de autocare?

— Aţi putea să-mi arătaţi cum să telefonez? Nu sunt sigură că ştiu.

Funcţionarul o privi cu atenţie câteva secunde, apoi îi zâmbi şi ridică propriul receptor.

— Am să vă formez numărul, *señora* – se oferi

el.

— Mulţumesc.

Câteva minute mai târziu ea auzi, surprinsă, vocea lui Judy.

— Judy, sunt Aurore. Am primit un mesaj de la Roberto. Tu eşti bine?

— Da, da, bineînţeles… Sebastian e grav rănit. A decolat dimineaţă devreme şi a căzut aproape de aeroport. Roberto mi-a cerut să iau legătura cu tine. I-am spus adevărul. O, Aurore, te rog, întoarce-te. Te-ai înşelat cumplit…

— Ştiu, ştiu. Tocmai mă întorceam. Voiam să iau autocarul următor. Judy, este… este… o, Doamne, Judy, doar nu va muri?

— Nu ştiu. Nu lua autocarul. E un avion direct, de la Ciudad Juarez la Durango. Spune-mi când ajungi, ca să vin să te iau.

Aurore plângea când închise telefonul. Se întoarse spre funcţionar.

— Aveţi probleme, *señora*? – întrebă el, atent. Ca şi sergentul Morales, ca orice bărbat cu sânge

latin în vine, nu putea să fie indiferent fată de o femeie frumoasă. Aurore îşi şterse ochii şi răspunse:

— Da. E Sebas… soţul meu; e rănit şi trebuie să mă întorc la Durango. Puteţi să-mi spuneţi unde este aeroportul?

— *Si*, *señora*. Vă chem cu taxi. Vreţi să vă rezerv loc, la avionul următor?

Ea-i zâmbi printre lacrimi.

— O, puteţi? V-aş fi recunoscătoare.

— Ca să vă văd zâmbind, aş face orice, *señora* – răspunse el galant.

Toată lumea fusese amabilă cu Aurore. După o oră de zbor, ea-i telefonă lui Judy, s-o anunţe că venise; sări într-un taxi.

Judy şi Roberto o aşteptau în salonul hotelului. Judy o îmbrăţişă, dar Roberto se mulţumi s-o privească cu furie:

— Sunt mulţumit să văd că ai avut atâta inimă să te întorci. Sebastian are contuzii grave. Încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

Ostilitatea din vocea lui o îngheţa, dar se străduia să n-o arate.

— Pot să-l văd?

— Bineînţeles. Vă duc cu maşina mea, la spital.

— Cum s-a întâmplat? – întrebă ea.

— O problemă de comunicaţii, la aeroport. A mai fost un aparat pe pistă, care trebuia ocolit, ca să decoleze fratele meu. Sebastian l-a evitat, dar aparatul său s-a dezechilibrat. Roberto ridică din umeri.

— Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut exploda rezervorul de benzină; ar fi murit ars. El deschise uşa maşinii şi-i făcu semn să urce. Să ne grăbim. Vom ajunge, poate, prea târziu…

Fatalismul lui în acceptarea morţii, tipic mexican, o răni; ea era fericită de prezenţa reconfortantă a lui Judy.

Deci, nu era doar imaginaţia ei, care-o făcuse să simtă prezenţa lui Sebastian alături de ea, dimineaţa. În aceeaşi clipă, se zdrobea de sol…

atunci hotărâse ea să se întoarcă.

Spitalul era modern şi foarte curat. Sebastian era la salonul cu cei răniţi grav. Roberto se interesă imediat de starea fratelui său. Se întoarse apoi spre Aurore şi-i traduse informaţiile infirmierei.

— Puteţi merge să-l vedeţi. Şi-a recăpătat cunoştinţa acum o oră şi trebuie să-şi revină rapid. Rănile nu sunt atât de grave, cum s-a crezut la început. El remarcă uşurarea Aurorei şi continuă, pe o voce mai blândă: E foarte nervos, se pare. Vrea să se ridice, aşa că i-au dat sedative. Infirmiera-ţi cere să nu stai mult cu el. Trebuie să doarmă. Judy şi cu mine te aşteptăm aici.

— Mulţumesc.

Aurore pătrunse în camera mică şi-şi aminti de numeroasele vizite pe care le făcuse tatălui ei la spital, în timpul bolii. Nu era nicio diferenţă între cele două camere. Recunoscu chiar şi mirosul de antiseptic, acelaşi pat alb, aceeaşi noptieră pe care se pusese un pahar şi o sticlă cu

apă. Singura diferenţă era bărbatul din pat.

Se apropie încet de el. Avea ochii închişi, figura-i era marcată de suferinţă. Nu era bandajat; singura urmă de rană era o zgârietură uşoară pe obraz, acolo unde-i ajunsese un cub de gheaţă, aruncat de nevasta lui.

Ea simţi atâta dragoste, încât trebui să se întoarcă din drum, ca să nu-l atingă şi să-l trezească.

Ea stătu aproape de fereastră şi privi florile din parc. Aşa era, să iubeşti… Să iubeşti pe cineva într-atât, încât să fii gata să uiţi tot ce vă despărţea, pentru simpla plăcere de a fi aproape de sufletul adorat.

— Te-ai întors, deci…

Ea se întoarse brusc şi veni aproape de pat. Sebastian o privea cu răceală. Incapabilă să vorbească, ea înclină din cap. El îi atinse obrazul cu degetul şi murmură, glumeţ:

— Doar ca să mă asigur că eşti tu…

— Cum te simţi?

— Cumplit! Cu toată experienţa mea, să fac o asemenea eroare de pilotaj!

Adăugă în spaniolă ceva ce ea nu înţelese şi închise ochii.

Suferinţa dispăruse de pe figura lui. Adormise profund. Ea se aşteptase la asta, dar era decepţionată de prea puţina bucurie pe care-a manifestat-o la vederea ei.

Rămase încă un sfert de oră lângă el, în speranţa că va vorbi din nou. Dar el rămase tăcut; infirmiera veni să-i spună că era timpul să se retragă.

Aurore petrecu restul zilei la studiourile cinematografice, unde se turnau scenele de interior. Era mulţumită că avea ceva de făcut. Admira talentul surorii sale, care împărţea capul de afiş cu un actor foarte cunoscut.

În răstimpuri, Judy îi povestea scenariul filmului. Ca în toate westernurile lui Roberto, era vorba de răzbunare. Eroul îl urmărea pe iubitul surorii sale, pentru a descoperi că era fratele

doamnei gândurilor lui…

Se întoarseră apoi la botei şi telefonară la spital. Aflară că Sebastian dormea încă; de-a doua zi, avea să fie mult mai bine.

— Deci, n-a fost pe moarte, cum ai sugerat tu – remarcă Judy, adresându-i-se lui Roberto. Acesta zâmbi amuzat.

— Poate că nu, într-adevăr. Dar cel puţin, ea s-a întors. De ce ai plecat, cumnăţică? Dacă-l iubeşti aşa cum cred, de ce să-l părăseşti astfel?

— Descoperisem de ce trebuia să se însoare cu mine – murmură Aurore.

— Trebuia să se însoare cu tine?… Explică-mi!

— Haide – o sfătui Judy. Povesteşte ce mi-ai spus despre Micaela.

— Micaela? Vrei să spui, Micaela Gonzales?! – exclamă Roberto.

Aurore încuviinţă din cap şi începu să povestească, descoperind că Roberto, ca şi sora sa Raquel, era foarte drăguţ şi înţelegător. Când

termină, el o privi puţin amuzat.

— Şi Sebastian nu a negat că sperase să aibă avantaje politice, căsătorindu-se? E normal, pentru că e adevărat. Se gândise la asta. Vezi, de câtăva vreme, Armando Gonzales se folosea de soţia sa, pentru a-i ruina cariera politică lui Sebastian. Făcea să se audă peste tot zvonul că fratele meu e amantul soţiei sale.

— Dar nu înţeleg… De ce să procedeze aşa?

— Pentru că toate mijloacele sunt bune în politică, la fel ca şi în dragoste. Lui Armando i-ar plăcea să-l vadă pe Sebastian, rivalul său, învins în alegerile următoare. Aparent, sunt prieteni, chiar buni, dar zvonul că Sebastian îşi înşală colegul chiar cu nevasta lui, se întinde. Toată lumea deci, simpatizează cu Armando şi-l condamnă pe Sebastian. Acum înţelegi?

— Da… cred că da. Dar poate a fost ceva între Sebastian şi Micaela, dacă s-au auzit astfel de zvonuri. Mi-a spus chiar ea că se iubeau de ani de zile.

— A! Femeia asta e josnică! Se răzbună pe oricine o respinge. Sebastian e departe de a fi un sfânt… Au avut, fără îndoială, o aventură acum câţiva ani, poate chiar au continuat când s-au reîntâlnit, acum trei ani. Dar Sebastian a părăsit-o repede, când şi-a dat seama că e ameninţată cariera lui politică. Din păcate, era prea târziu. Ea-l urmărea peste tot, frecventa aceleaşi locuri ca şi el. Chiar i s-a sugerat lui Sebastian să se căsătorească, or această idee nu-i convenea deloc. Ştii de ce?

— Nu.

— Îşi iubeşte libertatea. Dar a promis să se gândească. Asta a şi făcut în ultimele luni, în timp ce zvonurile creşteau. Când mama şi sora mea îl întrebau de ce nu se hotăra, el răspundea că nicio femeie nu-i plăcea atât de tare: toate cele pe care le cunoscuse, erau deja măritate, sau nu atât de frumoase, sau prea vioaie.

— Deci, eşti sigur că nu e amantul Micaelei? – întrebă Judy.

— Sunt foarte sigur. Şi nu va fi niciodată. Ea a spus asta din gelozie, probabil, pentru a vă distruge căsnicia. Dar nu pot să afirm că Sebastian nu are o amantă, sau că nu va avea.

El o privi pe Aurore foarte serios.

— Trebuie să-l întrebi tu. Şi acum, mergem să cinăm?

Aurore a fost fericită să doarmă în cameră cu Judy, în acea seară.

— I-ai spus lui Sebastian unde eram aseară?

— Nu, dar a ghicit – răspunse Judy.

— Şi ce-a făcut? Ce-a spus?

— Nimic; a ridicat din umeri şi s-a purtat de parcă asta ţi se întâmpla în fiecare zi. Nu l-am mai văzut după masă.

— Ştiai unde pleca, atunci când a căzut cu avionul?

— Nu tocmai. Roberto crezuse că pleacă la o reuniune, la Guadalajara. S-a mirat să-l vadă plecând atât de devreme. După o scurtă tăcere, Judy întrebă: Ai să rămâi cu el acum, că te-ai

întors?

— O, da, nu mă întreb decât asta. Dar nu sunt sigură că el o vrea. Nu era foarte bucuros când m-a văzut.

— Lasă-i timp, dragă, e rănit, şi nu se simte bine. Aşteaptă să se refacă şi-ţi va arăta ce reprezinţi pentru el.

Dar în zilele următoare, Aurore se întrebă dacă ea şi Sebastian vor fi la fel de apropiaţi ca înainte. El se refăcu foarte repede, dar când ea îl vizită, el îi vorbi ca unei străine şi nu manifestă nici cea mai mică afecţiune.

Ea nu reuşea să rupă bariera care-i despărţea şi începu a se teme că el şi-a pierdut memoria. Uitase oare că-i mărturisise că o iubea?

Ea se gândi să vorbească cu Judy.

— De ce nu-i ceri lui Roberto să se intereseze la medic? sugeră sora ei.

— Nu vreau asta – murmură Aurore.

— De ce?

— Nu vreau să-l las să creadă că eu şi

Sebastian nu ne înţelegem. Vrei să-i vorbeşti tu, în locul meu?

— De acord, dacă-ţi face plăcere.

Roberto se ocupă deci, şi le spuse:

— E posibil ca Sebastian să sufere un timp de o uşoară amnezie, ca urmare a accidentului. Dar odată ajuns acasă, printre obiectele şi persoanele cunoscute, îi va reveni memoria. Cum se restabileşte repede şi cum Aurore pare să fie o soţie foarte atentă cu el, medicul crede că poate să-l externeze mâine. Am dat toate dispoziţiile necesare pentru întoarcerea voastră la Manzanillo. Carlos o să vă aştepte cu maşina şi vă veţi întoarce la casa chică. Acolo, cumnăţică, va fi al tău; vei putea să-l îngrijeşti şi să-l răsfeţi, în voie…

Nu le luă mult timp zborul cu avionul de la Durango la Manzanillo. Dar Aurore nu aprecie călătoria; simţea că Sebastian suferă că se întoarce acasă, într-un avion pilotat de altcineva. Plănuise deja să cumpere alt aparat, ea ştia, căci îi

spusese, când îl vizitase la spital.

A fost foarte mulţumită când a aterizat avionul. Şi a fost şi mai mulţumită, când l-a văzut pe Carlos în holul de la intrare. Ea suferea însă, din cauza atitudinii lui Sebastian. Vorbea deliberat în spaniolă, excluzând-o complet pe Aurore din conversaţie.

Când ajunseră acasă, nu putu să nu facă comparaţie cu întoarcerea de la Guadalajara, de după căsătorie. Trecuse doar o săptămână de atunci când braţ la braţ cu Sebastian, acesta-i vorbise despre locul unde trăiau şi despre viitorii urmaşi. O, Doamne, îi părea că totul se întâmplase cu secole în urmă.

Aşa cum prevăzuse şi medicul, călătoria îl obosise pe Sebastian; el trebui să urce în camera sa, să se odihnească. Aurore petrecu o parte a după-amiezii încercând să citească, înainte de a se duce pe plajă. Se întreba cum reuşeau femeile care nu se ocupau de menaj, să-şi umple timpul. Ce făcuse Polly Moore, când locuise în această

casă? Poate-şi ţinuse jurnalul intim, presupuse Aurore.

Ei bine, ea avea un soţ bolnav, pe care trebuia să-l îngrijească. Dar cum să facă asta, când Carlos era la dispoziţia lui, când propriul ei soţ o privea atât de rece, încât părea că o respinge mereu?

Ziua era pe sfârşite. Sebastian nu coborî la cină; i se duse sus o tavă. Când se aşternu liniştea în casă, Aurore urcă tristă la primul etaj şi se opri în faţa camerei lui Sebastian.

Lampa de pe măsuţă era aprinsă şi lumina patul, luminând umerii goi ai bărbatului care se odihnea în el, cu spatele spre ea, aparent adormit.

Simţi cum o cuprinde durerea, la amintirea nopţii când venise să stingă lumina. Era prea mult! Cu un geamăt de suferinţă, ea se întoarse spre camera ei, să se ascundă în baie şi să dea frâu liber amărăciunii sale.

— Aurore… îi pronunţase numele încet şi ea se întoarse.

— Voiai ceva? – întrebă el.

Te vreau – îi trecu prin minte, dar nu pronunţă aceste vorbe. Din contră, îi vorbi calm, respectând sfaturile medicului. În niciun caz, Sebastian nu trebuia enervat.

— Mă duceam să mă culc. M-am gândit să arunc o privire, să mă asigur că n-ai nevoie de nimic.

— Vrei să nu exagerezi? răspunse el, zâmbind amar.

— Ce să nu exagerez? – întrebă ea, ezitant.

— Rolul de soţie grijulie. Te-ai întors doar pentru că ţi-a cerut-o Roberto, ştiu. Ţi-a spus că eram pe moarte…

— Nu-i adevărat! – exclamă ea, cu furie. Intră în cameră, se apropie de pat ca să-l vadă mai bine şi uită de sfaturile medicului. Mă întorceam, oricum. Îmi luam biletul de întoarcere, când am aflat că e un mesaj pentru mine.

El o privi sarcastic.

— Şi speri să mă faci să cred aşa ceva?

— Totuşi, e adevărat. Eu… mi-am dat seama în autocar că te… te… iubeam, că voiam să rămân alături de tine. De asta m-am întors. Ea îngenunche lângă pat. Trebuie să mă crezi – murmură ea. Trebuie!

— Nu văd de ce. Tu nu m-ai crezut, când ţi-am spus că te iubeam – răspunse el.

Nu uitase deci nimic, nici că era acum acasă, acolo unde-i mărturisise dragostea lui.

— Nu admiteam povestea asta, cu Micaela…

— Şi acum, admiţi, bineînţeles?

— Da. Roberto mi-a povestit tot, despre zvonurile lansate de Armando şi cum te urmărea?

Micaela, peste tot.

— L-ai ascultat pe Roberto, i-ai acordat încredere! strigă el, furios. Totuşi, când am vrut eu să-ţi explic, m-ai împiedicat cu acuzaţiile tale nebune.

— Eram enervată şi zăpăcită de…

— *Dios*, iar? Totdeauna te vei purta aşa cu mine? Când te-am cerut de soţie, ai spus că era

stupid să avem origini diferite. Ştiam ce voiai să spui, dar speram… speram că ne vom iubi destul pentru a depăşi deosebirile dintre noi. Totuşi, tu n-ai făcut niciun efort…

— Ba da! Chiar şi în acest moment, fac – protestă ea. Dar nu puteam admite că aveai o legătură. O, Sebastian, chiar nu înţelegi? Vreau să fiu şi soţia şi amanta ta!

Cuvintele ei răsunară în casa liniştită. Aurore îşi dădu deodată seama că erau într-adevăr singuri, liberi să-şi spună tot, când şi unde voiau. Şi asta şi făceau…

— Nu asta mi-am dorit şi eu, din clipa când te-am luat în braţe şi te-am consolat, după ce te-am salvat? Doar că m-am izbit de inocenţa ta şi, spre propria-mi surpriză, m-am îndrăgostit de tine.

— … doar după ce-ai hotărât că sunt o soţie convenabilă, pentru un politician – îl acuză ea.

Ea scoase un ţipăt, când el se aruncă spre ea, o prinse de umeri şi o făcu să cadă de-a latul patului. Câteva minute, ea se luptă să se elibereze,

dar el era prea puternic şi reuşi să-i impună voinţa lui. El o imobiliză pe pernă, pentru a o privi, cu ochii scânteind de furie, cu figura ameninţătoare.

— Deci, ne găsim mereu în acelaşi punct – murmură el, cu dinţii strânşi.

— Lasă-mă, mă doare! Medicul… medicul a spus că n-ar trebui…

Sebastian îşi enunţă foarte grosolan părerea asupra doctorului, înainte de a strivi buzele Aurorei cu un sărut, care aprinse imediat focul dorinţei în trupul feţei.

— Ai să-mi permiţi să-mi termin explicaţiile, fără altă întrerupere?

Vocea lui era puţin glumeaţă şi continua să sărute uşor obrazul Aurorei.

— Am să încerc – răspunse ea.

Degetele lui Sebastian îi mângâiau deja gâtul, iar ea fremăta de plăcere.

— Nu trebuie să te enervezi, sunt gata să te ascult.

— Atunci, continui… Totuşi, nu sunt mulţumit

că mă asculţi, doar pentru că ţi-a spus medicul – răspunse el.

El se îndepărtă puţin de ea, fără a-i lăsa totuşi braţul. Îi mângâie apoi încet încheietura mânii şi începu să-i vorbească:

— Ţi-am spus, *chiquita*, că te-am dorit din prima clipă. Ţi-am dezvăluit principiul meu, de a nu mă culca cu o virgină, fără să o fi luat de soţie mai înainte. Am plecat la Guadalajara, sperând că vei fi dispărut până la întoarcerea mea: astfel, problema s-ar fi rezolvat. Dar erai tot aici, când m-am întors. În timpul bolii tale am înţeles că voiam să te iubesc şi să am grijă de tine, până la sfârşitul zilelor mele. Am decis să te conving să rămâi câtva timp, înainte de a te cere în căsătorie. Ideea de a mă însura cu tine din raţiuni politice, nu mi-a trecut prin cap niciodată. Eram îndrăgostit nebuneşte, pentru prima dată în viaţă şi nu m-am gândit la altceva. Mă crezi?

El se aplecă din nou peste ea; Aurore simţi că-şi pierde capul.

— Vreau să te cred – murmură ea.

Ea mângâie timid obrazul soţului său. El îi luă mâna şi o duse la buze, sărutând-o în palmă.

— Sergentul Morales s-a întors atunci şi m-a forţat să iau hotărârea. Te-am cerut de soţie, mult mai devreme decât avusesem intenţia la început. Aşa încât, un macho mexican începea să facă curte unei irlandeze fierbinţi. El zâmbi amuzat. *Dios*, n-a fost, uşor pentru un bărbat ca mine care a fost totdeauna liber, să facă curte unei feţe ca tine. Ştii, aveam îndoieli şi mi-am retras oferta, rănit în mândria mea de atitudinea ta. Dacă tu n-ai fi venit în seara aceea în camera mea, a doua zi aş fi găsit un mijloc de a te împiedica să pleci şi aş fi început iar să-ţi fac curte. După noaptea aceea, totul părea aranjat între noi. Ne simţeam atât de aproape unul de altul, la întoarcere, până când am găsit aici familia Gonzales.

— Eram – murmură ea. Dacă n-ar fi fost aici!

— Dar erau! Forţa dragostei noastre a fost prea devreme pusă la încercare. Am încercat să-ţi

explic, dar erai prea rănită că să mă asculţi. Am crezut că dacă te vei duce să-l vezi pe Roberto, dacă-ţi voi dovedi că eram gata să te ajut să-ţi regăseşti sora, vei înţelege că te iubeam. Dar tu n-ai înţeles. Ai fugit. În noaptea aceea, am descoperit cu durere, singur în camera de hotel din Durango, ce înseamnă să iubeşti cu adevărat. Nu puteam să te las să pleci. Mă chinuia gândul la ce ţi se putea întâmpla în autocar, cine-şi va bate joc de tine, aşa cum o făcuse Farley. A fost un infern. Am hotărât să plec la aeroport. Cred că voiam să zbor spre nord şi să te ajung la frontieră. El îşi afundă faţa în părul Aurorei. Vezi ce mi-ai făcut, m-ai înnebunit! Dacă nu m-aş fi gândit doar la tine, n-aş fi făcut acea greşeală idioată de pilotaj la decolare, aş fi ascultat indicaţiile turnului de control cu atenţie. Ce altă dovadă de dragoste aş putea să-ţi dau?

— Niciuna niciuna! ţipă ea.

El o înlănţui cu braţele.

— Of, şi eu ştiu ce înseamnă iadul. Noaptea

aia din autocar... Nu ştiam cât de mult îţi poate lipsi cineva, cât de mult poţi să-ţi doreşti să fii lângă el, să-i auzi vocea, să-i atingi mâna. De-asta m-am întors. Dar la spital, erai atât de distant! M-am gândit că nu-ţi vei mai aminti că mi-ai mărturisit că mă iubeai.

— N-am uitat nimic – reluă el, încet. Dar nu eram sigur de tine, de sentimentele tale. Roberto îmi spusese că te-ai întors la anunţul accidentului meu; nu voiam să fie unicul motiv al întoarcerii tale.

— Nu era. Mă întorceam, oricum. Of, ce-aş putea spune sau face, ca să te conving? – îl întrebă ea, grăbită.

— Am să-ţi arăt în câteva minute, dar mai întâi, vreau să clarificăm ceva. Dacă trebuie să dovedesc că m-am însurat cu tine doar din dragoste, voi abandona politica. Vrei?

— Chiar vei face asta, pentru mine? – întrebă ea încet.

Ea se trase înapoi, văzând expresia figurii lui,

iar gura lui Sebastian se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Va fi mereu aşa, între noi? Ai să încerci mereu să-mi pui dragostea la încercare? *Si, chiquita*, o voi face pentru tine, aşa cum mama mea şi-a abandonat cariera pentru tata, cum a abandonat-o el pe a lui, pentru mama. Nu uita că sunt născut din dragoste.

Aurore îl privea în linişte. O dată în plus, se dădea o luptă între ei. Dar de data asta, nu pentru a afla care din ei e mai tare, ci care iubea mai mult. Ea, sau el? Putea ea să-i accepte sacrificiul? Putea face mai mult: să-l iubească într-atât, încât să refuze ce-i oferea el, pentru a accepta să creadă că el nu era amantul Micaelei şi că pe ea o iubea. Nu trebuia să-şi abandoneze cariera pentru asta…

— Nu, nu asta voiam – murmură ea.

— Atunci, ce vrei? – întrebă el blând.

— Să rămân cu tine, să trăiesc cu tine şi să te iubesc.

— Mereu?

— Atâta timp cât ai să vrei.

— Eşti sigură?

— Da.

— Atunci, dovedeşte-mi-o!

Ea-şi apăsă buzele pe ale lui, cu bucurie, îşi trecu mâna prin părul lui Sebastian şi se lipi de trupul bine făcut al soţului ei. El răspunse imediat mângâierilor ei, strângând-o cu putere, buzele lui apăsându-i-le pe ale ei.

— Acum, spune-o – murmură el. Spune, după mine: *te quiero muchisimo*, *querido*.

— *Te quiero muchisimo*, *querido*. Te iubesc cu pasiune, dragostea mea – repetă ea.

Gura lui Sebastian o posedă din nou pe a ei şi focul dorinţei lor îi învălui, făcându-i să uite tot ce se întâmplase şi nelăsând loc trecutului. Dragostea aparţinea prezentului. Dragostea le aparţinea LOR.

SFÂRŞIT